

БРАНКО МАЛЕШЕВИЋ

СРБИ У ВИНДЗОРУ

*Кратак преглед историје града Виндзора
Срби у Виндзору
Спортска активност
Фото-албум*

ДРУГО ИЗДАЊЕ

Виндзор, 3 Маја 2013

*To my grandsons:
Sasha, Joshua, Zachary and Nigel
With love, Deda*

Садржај

страна	тема
1	Кратак преглед историје града Виндзора и околине
14	Срби у Виндзору
21	Краљ Петар II у посети Виндзору
24	Портрет емигранта: Јанко Мајсторовић
32	Спортска активност Срба у Виндзору 1929 – 2012
32	“Соко” друштво за телесно васпитање 1929 – 1933
34	Петар Зебић и Васо Жакула
35	“Соко” кошаркашки клуб 1940 – 1943
38	Ф.К. “Бели орлови” 1949 – 1953
40	С.Д. “Југославија” 1956 – 1957
40	Српски Спортски Клуб 1958
41	Ф.К. "Раваница" 1960 – 1961
44	S.C. "Maple Leaf" 1968 – 1972
46	Ф.К. "Србија" 1970 – 1972
47	Ф.К. "Виндзорски Срби" 1973
50	Windsor Star & other newspapers articles
69	“Serbo-Canadians” 1979
72	Српски Народни Савез
74	Илија Шукунда
80	Браћа Брковић
90	Никола Мишчевић
91	Ђорђе Величковић
92	Богдан Чолак
93	Балотање/Боћање
101	Српско ловачко и риболовачко друштво "Бели орлови"
104	Зоран Малешевић
107	Мирослав Јакшић
113	Бојана Ковачевић
119	Ш.К. "Светозар Глигорић"
123	Милан Вукадинов
127	Фото-албум
139	Credits & Acknowledgements
140	О аутору

Кратак преглед историје града Виндзора

На месту где је Sieur De Lamonte Cadillac са око 100 војних и цивилних лица, у име француског краља Луја XIV, подигао утврђење-град *Fort Pontchartrain du Detroit* 1741 године, настало је током времена град Детроит, а исто тако и Виндзор на другој, супротној страни реке.

Ово утврђење подигнуто је на северној обали реке Detroit, која је као и сам град добила то име по француском називу за сужење реке која повезује језера Ст. Клер и Ири.

Део становника прешао је на јужну страну реке ради обраде земљишта и лова и тако је настало мало насеље које се звало Јужни Детроит (South Detroit).

У времену од 1748 до 1760-те године насеље се знатно увећало доласком нових досељеника из Квебека, који су развили производњу дувана и других пољопривредних производа и воћарства.

Реком раздвојено, насеље је живело као једно, друштвено, политички и економски, јер су га чинили становници исте вере и националне припадности – Французи.

Територија на којој се налази Виндзор и Детроит, и много шире, била је под француском контролом у времену од 1540 до 1775 године.

Као резултат ратова између Француза и Енглеза, затим Енглеза и Американаца, територије су прелазиле у руке противника неколико пута, све до 1796 када је повучена граница између САД и Велике Британије (Канаде) а која је ишла средином великих језера и река.

Тада је већи део Детроита, са северне стране реке, припао САД а мањи, јужни, Канади односно Великој Британији.

Део становника лојалан свом краљевству (Великој Британији), после те деобе прешао је на јужну страну и формирао ново насеље Сандвич (Sandwich) које 1797 годину сматра својим установљењем.

Многе нове зграде подигнуте су за потребе администрације, јер је насеље постало седиште општине и главни привредни центар западне области.

Из тога доба сачуване су неке грађевине као што су Duff-Baby Mansion (1798), McGregor-Gowan House (1805) Francois Baby House (1812), Mackenzie Hall (1855), Dominion House Tavern (1878) John Spier's General Store (1880) и друге још увек добро сачуване зграде које су и данас у употреби, а под заштитом су државе као вредно културолошко наслеђе.

Занимљиво је да *Dominion House Tavern* и данас, после толико година, обавља исту врсту делатности, као таверна (пивница) и омиљено је стециште бројних посетилаца, посебно студената оближњег Универзитета.

Долазак железничке пруге 1854 године утицао је на формирање новог насеља, Виндзора (Windsor) на око 2-3 километра далеко од Сандвича. Ово насеље, будући да је пруга привлачила све више привредника, брзо је расло и постепено преузело примат у односу на Сандвич.

Hiram Walker је 1858 изградио вискарју која је производила чувени виски "Walker Club", касније преименован у "Canadian Club", и тиме ударио темеље новом насељу које ће бити изграђено по плану и под пуном контролом породице Walker.

Duff-Baby House (1798)

Francois Baby House (1812)

McGregor-Cowan House (1808)

Windmill 1810

Dominion House Tavern (1878)

Таверна која траје већ више од 140 година, својеврстан је рекорд. Под заштитом је државе као и остале зграде на овој страници.

Улице које су биле прве изграђене Kildare, Devonshire, Argyle, Monmouth и Walker Road, и данас се истичу лепотом и препознатљивом архитектуром која је у доброј мери очувана до ових дана.

Породица Walker је имала много утицаја на све што се дешавало у насељу. Она је водила бригу о подизању школа, болница, паркова, осветљења, и свега што је од јавног интереса за цело насеље.

Тако је првих 140.000 долара стигло од породице Walker за подизање *Metropolitan General Hospital* (болнице) 1924 године, а прелепи дворац *Willisted Manor* и данас је на услуги грађанима Виндзора. Такође, ова породица је изградила жељезничку пругу “The Lake Erie and Detroit River Railroad” 1885 године.

Сасвим пригодно и заслужно, жељезничка станица и цело насеље носи име “Walkerville”. Долазак компаније “Ford” 1904 године означио је почетак изградње још једног новог насеља. “Ford City” је међутим подигнут без плана и надзора, па насеље сасвим одудара од суседног Валкервила. У сваком случају, насеље је брзо расло и већ 1913 године компанија "Форд" запошљавала је 1400 радника са, за то време високом надницом од 4 долара на дан. Две године касније, насеље је добило статус града као што су то већ били Сандвич, Виндзор и Валкервил.

1929 године, када је Ford City имао већ 16.000 становника, добија ново име East Windsor, а 1935 године припојен је заједно са Сандвичем и Валкервилом граду Виндзору.

Као резултат сталног досељавања, Виндзор је брзо растао, посебно Валкервил и Ист Виндзор. У сред ова два насеља, на површини нешто већој од квадратног километра, налази се чак 8 православних цркава. То очигледно говори о концетрацији досељеника из источне и средње Европе, привучених добрим платама у оближњим фабрикама.

Виндзор је најстарије насеље западно од Монреала које постоји од доласка Европљана, а познат је по свом јединственом положају: због тога што граница између Канаде и САД иде средином језера и река, на делу који раздваја ова два града, река *Detroit River* прави кривину тако да се Виндзор нашао јужно од Детроита иако је Канада северно од САД.

Када се посматра Детроит са Виндзорске стране, мало коме пада на ум да је иза Детроита Канада, и обратно, да се гледајући из Детроита иза Виндзора налази Америка. Због тога путне ознаке у саобраћају збуњује многе возаче, посебно оне са стране који нису навикли на тај феномен.

Као погранични град, имао је привилегију да сва добра која долазе из Америке као резултат економског и научног развитка, први осети у Канади.

Виндзор је већ 1886 године, први у Канади, имао електрични трамвај, а 5 година касније и читав јавни превозни сервис на територији општине чинили су електрични трамваји.

Под утицајем индустријализације Детроита, а нарочито после доласка Ценерал Моторс-а (1919) и Крајслера (1925), Виндзор се развио у велики центар за производњу аутомобила, и постао седиште аутомобилске индустрије у Канади (Automotive Capital of Canada).

И у многој чему другом, Виндзор је осетио благодати близине највећој економији и научној сили на свету, САД.

Виндзор је познат и као град громова, тј. место са најчешћим и најбројнијим ударима громова у Канади. Истовремено и град зеленила, преко 185 паркова са 3000 акри одржаваног и природног простора где се могу видети многе врсте птица, дивљих гусака, и патака, зечева, веверица и других живих створења.

Познат по својим парковима, нарочито лепо уређеном простору дуж реке кроз град, препун ружа – због чега је прозван градом ружа, "Windsor – City of Roses".

Виндзор и Детроит повезује најдужи међународни мост, "Ambassador bridge", као и два тунела, аутомобилски и железнички, преко којих се одвија најживљи саобраћај и највећи промет робе између две суседне државе.

Захваљујући чињеници да је Виндзор погранични град, са развијеном индустријом и богатом туристичком понудом, преко овог града одвија се око 40% међудржавне трговинске размене са САД, у вредности од 400 милиона долара дневно. (01)

Реткост је да се негде рудници налазе у равницама, као што је случај са рудником соли, који се простире поред саме реке у Виндзору. Windsor Salt Mine је почeo са радом далеке 1893 године.

Занимљив је и податак да се Виндзор налази у делу Канаде који се зове предео Великих језера (Great Lakes Area). Нека од ових језера већа су од многих морских површина: са једне стране Виндзора налази се најмање од 5 споменутих, језеро Ст. Клер (St.Clair) са површином од 420 кв. километара, са друге стране је Ири (Erie) 25.600, које се код Нијагаре прелива у језеро Онтарио (Ontario) 18.960. Западно од Ст. Клера је Хјурон (Huron) 59.600, до њега је Мичиган (Michigan) 57.800 и на крају, односно на почетку је највеће од свих, језеро Супериор (Superior) са 82.100 кв.километара. (поројење: Србија- 88.361).

Те огромне водене површине знатно утичу на климатске услове, посебно у летњим и зимским периодима. Због влажности ваздуха има се утисак да је температура много виша него што то показује термометар, а у зимске дане има се осећај да је температура знатно нижа, па због тога је уведено посебно мерење температуре са такозваним фактором ветра и влаге (Wind chill). Такво мерење уме да се разликује и по десетак степени. То је разлог да се каже температура она коју осећа људски организам а не термометар, што становништву може бити као упозорење, те да се у складу са тим и облаче.

То је нарочито важно за нове досељенике из топлијих крајева света, који нису навикли на климатске услове какви су у Канади. Многи често по први пут виде снег и узму га у своје руке тек доласком на своје ново одредиште.

Пре доласка Европљана на овим просторима живели су бројни народи, који ће бити погрешно (или смишљено) названи "Индијанцима".

То су били Chippewas, Wyandots, Ottawas, Potawotamis који су настањивали данашњи Sandwich и La Salle. Најближи суседи њима били су са друге стране реке и језера народи, или племена како је уобичајено рећи, Erie, Shawnee, Miami, Illinois, Cayuga, Seneca, и Mohawk, а иза њих на великим просторима континента остали "Индијанци".

Као и други њихови суграђаници широм Северне и Јужне Америке, скоро да су потпуно нестали у неравноправној борби са освајачима из Европе.

Последњи покушај отпора дододио се баш на овим просторима, где је поглавица племена Shawnee по имениу Tecumseh (Тикамси) покушао организовати конфедерацију индијанских

племена која би обухватала територију од севера до југа Америке, да би заједничким снагама покушали зауставити освајаче.

У сукобу између САД и Велике Британије 1812 године, поглавица Тикамси ставио се на страну Британаца, у нади да ће се тако ослободити главног непријатеља, САД.

Битка код места Thamesville 5 октобра 1813 коштала је живота овог поглавицу јер није, као што је то учинио британски пуковник William Proctor, хтео да напусти поприште битке, већ је остао са својим саплеменицима до краја и у неравноправној борби погинуо. Тиме је и сан о конфедерацији остао неостварен.

На месту погибије подигнут му је споменик, а сахрањен је на острву Walpole Island, индијанском резервату, око 80 километара удаљеном од Виндзора. (11)

Поглавица Тикамси је, тиме што се ставио на страну велике Британије, много допринео да исход тога рата не буде погубан за Британце. Тако је, уствари, допринео и Канади да сачува своје територије у данашњим границама. Због тога је веома важна историјска личност чија се жртва цени и поштује. Најдужа улица у граду носи име овог поглавице, као и градић поред Виндзора (Tecumseh town).

Тикамси је био врло способан вођа и неустрашив борац. Умео је да мотивише своје борце, да их ослободи страха од погибије. Свој народ учио је поштењу, самопоштовању и људскости.

*“So live your life that the fear of death can never enter your heart.
Trouble no one about their religion; respect others in their view, and demand that they respect yours. Love your life, perfect your life and beautify all things in your life.
Seek to make your life long and its purpose in the service of your people.
Always give a word or a sign of salute when meeting or passing a friend, even a stranger, when in a lonely place. Show respect to all people and bow to none.
When you arise in the morning, give thanks for the food and for the joy of living. If you see no reason for giving thanks, the fault lies only in yourself. Abuse no one and nothing, for abuse turns the wise ones to fools and robs the spirit of his vision.
When it comes your time to die, be not like those whose hearts are filled with fear of death, so that when their time comes they weep and pray for a little more time to live their lives over again in a different way. Sing your death song and die like a hero going home...”*

*“Живите свој живот тако да страх од смрти никада не уђе у ваша срца.
Немојте правити проблема никоме у вези вере, поштујте мишљења других и захтевајте да и они поштују ваше.*

*Волите свој живот, побољшајте га, улепшајте све ствари у вашем животу.
Учините да ваши живот буде дуг, и да његова сврха буде у служби свом народу.
Увек се јавите или знаком поздравите пријатеља у пролазу, чак и странца, на усамљеном месту. Покажите поштовање према свакоме, не клањајте се никоме.*

Када устанете ујутру, захвалите на храни и радости живота. Ако не видите разлога за захвалност, проблем је у вама самима.

Не злоупотребите ништа и никога, јер злоупотреба чини паметне будалама и одузима им дух расуђивања.

Када дође време смрти, немојте бити као они чија срца буду испуњена страхом када се суоче са смрћу, па плачу и моле се за још мало времена да поживе на неки начин.

Дочекајте смрт песмом као јунак који се враћа кући! ...”

Tecumseh (Тикамси)

Ниједан вођа индијанских племена на целом континенту није уживао такву славу и поштовање пре, нити после његове смрти, након које сваки озбиљнији отпор освајачима је престао.

ЛУЛА МИРА

За Лулу Мира сазнали смо некада давно, из филмова или литературе. Међутим, суштина значења луле и дувана је много дубља од првог, тако стеченог утиска.

Код Индијанаца дуван је симбол поштења, искрености и истине, када се користи у току разговора међу људима или када се обраћа Духу (творцу свега на земљи).

Када се пита, тражи савет или када се упућује молба Духу, дим из луле који претходи речима представља знак да ће речено бити прихваћено с поштовањем и пажњом.

Дим представља истину која разговором бива упућена саговорнику у видљивом облику. Понудити дуван оном који даје савет је највиши израз поштовања и захвалности.

Живот Индијанаца одвијао се у потпуном складу са природом.
Природа сечувала као што добар домаћин води бригу о свом поседу.
Природа је за њих била Бог којем су се покоравали духовно,
од кога су тражили заштиту и коме су упућивали своје молитве.

INDIAN PRAYER

O, Great Spirit, creator of all things;
Human beings, trees, grass, berries.
Help us, be kind to us.
Let us be happy on earth.

Let us lead our children
To a good life and old age.
These our people; give them good minds.
To love one another.

O Great Spirit, be kind to us.
Give these people the favor
To see green trees,
Green grass, flowers and berries
The next spring;
So we all meet again.
O, Great Spirit, we ask of you. (13)

МОЛИТВА ИНДИЈАНАЦА

О, велики Боже, створитељу свега:
људских бића, дрвећа, траве, јагода.
Смилуј се, помози нам
да будемо срећни на земљи.

Да упутимо нашу децу
У добар и дуговечан живот.
Овом нашем народу даруј добар разум
да волимо једни друге.

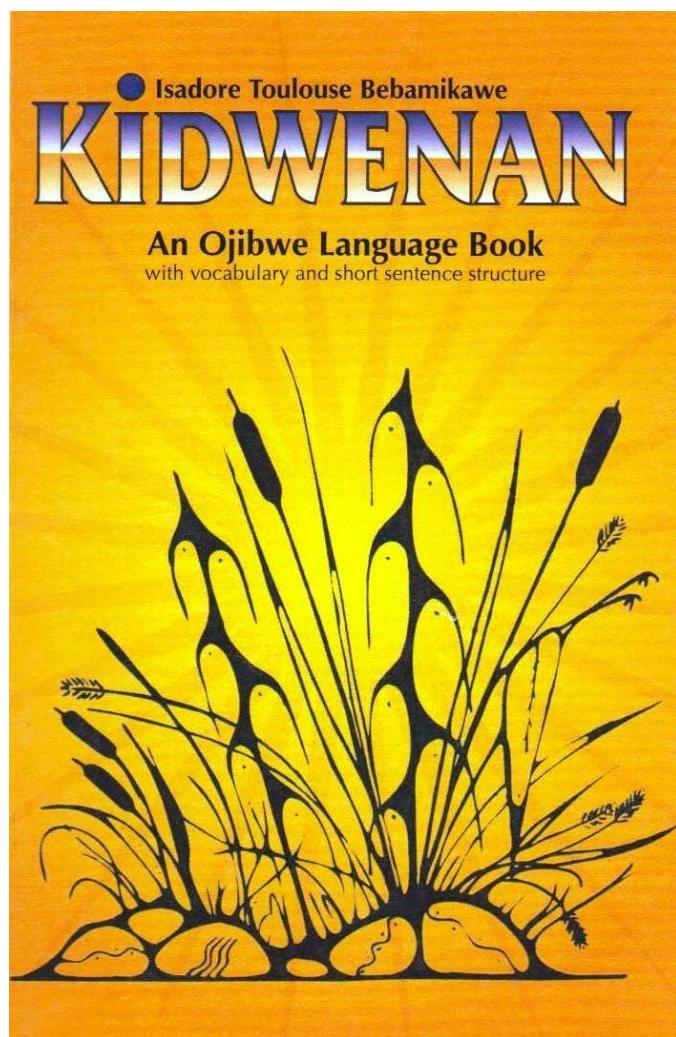
О, велики Боже, смилуј се на нас.
Омогући овоме народу
да види зелено дрвеће и траву,
цвеће и јагоде
и следећег пролећа.
Да смо опет сви заједно.
О, велики Боже, молимо ти се.

Индијански Вук Карапић

Захваљујући подршци владе Канаде и буђењу националне свести код индијанских, или како се често каже "првих нација", почело је оживљавање неколико још увек преосталих језика. Од 53 колико је било некада у употреби, данас се говоре само три језика, и то у врло оскудном обиму. Појавом првих образованих из редова ових народа, почело се са прикупљањем заборављених речи а тиме и обнављањем језика. Појавио се и први "буквар" на језику Оцибва, са краћим објашњењима о значењу и изговору речи којег је сачинио млади професор из истоименог племена, Исадоре Тулуз - Бебамикаве (Isadore Toulouse Bebamikawe).

Једну од тих књига Исадоре је поклонио аутору ових редова са посветом приликом сусрета у резервату *Walpole Island* недалеко од Виндзора.

Његов рад и труд на прикупљању народних умотворина, и записивању речи и обичаја, увек подсећају на нашег Вука Карапића. Надајмо се да ће тако бити и успешан.

Књига на Оцибва језику

У Виндзору данас живи, према попису од 2001 године, 2860 припадника "првих нација", углавном из племена Оцибва. У ширем подручју града има их још око 1000, а у целом Онтариу нешто мање од 200.000 Индијанаца, из више племена.

Топоними који подсећају на некадашње далеко бројније народе присутни су на сваком кораку.

Сама држава Канада носи име индијанског порекла, *Canata* из племена *Huron*, а значи село, насеље. Глави град Канаде, Отава, је добио име по народу из тог краја, племену *Ottawa*.

Највећа канадска провинција је добила име по називу за језеро *Ontario*, што на језику племена *Mohawk* значи лепа вода, лепо језеро.

Име највећег канадског града *Toronto*, на *Mohawk* језику значи саставалиште, место састанка, где рибари постављају дрвене бране за хватање рибе. Град Детроит је добио име по француском преводу *Detroit*, индијанске речи кланац, уско грло, што се односи на сужење реке где је подигнут град. *Chicago* је такође добио име од индијанаца, а значи поље лука, дакле Лукавац, или Лучиште. Ево још неколико имена градова и провинција које су добили имена од староседелаца:

Saskathewan- брзо текућа река, брзак, Manitoba-Manito-дух, bau-довош, Winnipeg-мутна вода, Quebecs- узан пролаз, теснац, кланац, сужење реке, Niagara (Onghiara) - грло, врат, а односи се на реку која повезује два језера.

Споменик на месту погибије поглавице Тикамсија

Вечно боравиште међу својим саплеменицима у резервату "Walpole Island"

Battle of Moraviantown 1813 (Battle of the Thames)

In September 1813, during the second year of the war 1812, the United States won control of Lake Erie, cutting British supply lines with the east and forcing the British to withdraw from the Detroit River region. Then, on October 5, 1813, 3000 Americans, including their Aboriginal allies, defeated 950 British, Canadians, and Natives at Moraviantown. Among those killed was the famous Shawnee leader, Tecumseh, who had worked to unite the First nations in neighbouring American territory to resist settler expansion into their homelands and unwanted influence in their lives.

The battle placed small part of Upper Canada under enemy occupation until 1815, when the war of 1812 ended and it returned to British control.

Tecumseh's dream, however, largely died with him, as the war only delayed American expansion into Indigenous territory in Ohio, Michigan, Indiana and Illinois.

(Ontario Heritage Trust, an agency of the Government of Ontario)

Underground Railroad (Подземна Железница)

Овде није реч ни о каквој подземној железници, већ о вешто организованом и тајном преласку канадске границе, од стране црначких робова који су желели да се домогну слободе после вишевековног ропства.

Дуго после закона о укидању ропства у Великој Британији и њеним колонијама, робовласнички поредак се још увек одржао у САД, посебно у њеном јужном делу. Најкраћи пут до слободе водио је управо преко Виндзора и околине, посебно преко насеља Амерстбурга (Amherstburg) где је било тајно прихватилиште за бегунце. Они су се потом селили у Сандвич (Sandwich), Бакстон (Buxton) и Дрезден (Dresden) где се налази чувена "Чика Томина Колиба" и веома добро опремљен музеј који садржи многе алатке, окове, и остале приборе и документа везана за она неславна времена.

Многи наши исељеници у овим крајевима тако имају прилику да се након више деценија после читања популарне и скоро обавезне лектире, нађу у тој колиби и непосредно упознају са оним о чему су некада читали.

Чика Томина Колиба

Рођен 1789 као роб, Ђосиа Хенсон (Josiah Henson) био је продаван три пута до своје 18-те године. Када је 1830, сакупио 350 долара за откуп, власник је новац узео али тражио сада чак 1000 за слободу.

Са породицом је успео побећи у Канаду, где је, када је био 60 година стар, написао аутобиографију, која је била инспирација да Хариет Бичер Стоу (Harriet Beecher Stowe) напише чувену **Чича Томину Колибу**, која је у првој години продата у 300.000 примерака.

Воштане фигуре Ђосије Хенсона (Josiah Henson) и његове супруге, изложене у Чича Томиној колиби, као и намештај и сви остали предмети који се налазе у оближњем музеју, привлаче пажњу бројних посетилаца овог историјског места.

У музеју се налазе примерци превода Чича Томине колибе на многим светским језицима, које посетиоци доносе и поклањају музеју.

Ту је и примерак превода на Српско-хрватски (латиница), али у скраћеном облику у односу на оригинал, који има скоро двапут више страница.

Иако се музеј налази на само 70-80 километара од Виндзора, на путу ка Торонту, мало коме од наших је то познато, а још мање вероватно да је неко и посетио.

У непосредној близини налазе се и споменици поглавици Тикамси као и резерват Walpole Island, који се налази на острву на граници са САД.

Виндзор има богатију историју од многих других канадских градова, где су дешавања била чешћа и бројнија због близине границе са САД и географског положаја.

A U C T I O N

Having sold my farm and am leaving for Oregon territory by ox team, I will offer at public sale at my home 2 Miles South of Versailles. Kentucky, on McConn Ferry Pike, on

MARCH 1st, 1849

all my personal property, to wit:

ALL MY OX TEAMS

EXCEPT TWO TEAMS – BUCK and BEN, and TOM and JERRY

2 Milk Cows, one Gray Mare and colt, 1 pair of oxen and yoke, one baby yoke, two ox carts, 1500 feet of poplar weather boards, plow with wooden moldboards 800 to 1000 feet of clapboards, 1000 ten-foot fence rails, one 60-gallon soap kettle, 85 sugar troughs, made of white ash timber; ten gallons of maple syrup; two spinning wheels; 30 pounds of mutton tallow; 1 large loom, made by Jerry Wilson; 300 poles; 100 split hoops; 100 empty barrels; one 32-gallon barrel of Johnson-Miller whiskey, 7 years old; 20 gallons of apple brandy; 40-gal. copper still; 1 doz. real books, two handle hooks; 3 scythes and cradles, 1 dozen wooden spiles; ballet mold and powder horn; rifle made by Ben Miller; 50 gals. of soft soap, hams, bacon, lard, 40 gals. of sorghum molasses

SIX HEAD OF FOX HOUNDS – All Soft Mouthed Except One.

At the Same Time I will Sell My

6 NEGRO SLAVES

Two men 35 and 50 years old; two boys 12 and 18 years old; two mulato wenches, 40 and 30 years old. We will sell all together to same party but will not SEPARATE them.

TERMS OF SALE – Cash in hand or note to draw 4 per cent interest with Bob McConnell as security.

PLENTY to drink and eat!

J.F. SCHWEER

J.L.MESS

TO BE SOLD,

A BLACK WOMAN, named PEGGY, aged about forty years;

and a Black boy her son named JUPITER, aged about fifteen

years, both of them the property of the Subscriber.

The woman is a tolerable Cook and washer woman and perfectly
understands making Soap and Candles.

The Boy is tall and strong of his age, and has been employed in
Country business, but brought up principally as a House Servant .

They are each of them Servants for life. The Price for the Woman
is one hundred and fifty Dollars – for the Boy two hundred dollars,
payable in three years with Interest from the day of Sale and to be
properly secured by Bond & c. – But one fourth less will be taken
in ready Money.

PETER RUSSELL

York, Feb. 10th 1806

Време прохибиције

Прохибиција (Забрана) која је била на снази у времену од 16 Јануара 1920 до 5 Децембра 1933 године, односила се на производњу, продају и промет одређених алкохолних пића на целој територији САД, али не и на употребу и поседовање.

То је створило "рупу" у закону коју су довитљиви прекршиоци обилато користили. Разлог доношењу закона о забрани је било стање у којем се употреба алкохола раширила у толикој мери да је то изазвало реакцију црквених (махом протестанских) кругова и неких друштвених организација, који су били забринути за последице које су из таквог стања произилазиле, као криминал, проституција, пад моралних и духовних норми. Колико је потрошња алкохола узела мања, најбоље говори податак да је просечни Американац конзумирао 1.7 литара недељно, три пута више него данас.

Закон је усвојен, забрана ступила на снагу, а продаја и промет алкохола су прешли у подземље и стара пракса се наставила.

Уживање у алкохолу узело је толиког мања да је то постало смишо и стил живота:

"Who does not love wine, women and song will be a fool for his lifelong!"

*Four and twenty Yankees, feeling very dry,
Went across the border to get a drink of rye.
When the rye was opened, the Yanks began to sing,
"God bless America, but God save the King!"*

Оно што је забрањено постаје још више привлачно, поготово ако доноси паре.

На све стране ницали су "бутлегери" који су на разне начине успевали да избегну контроли. Боца, нарочито обликована, слично костобранима које носе фудбалери, постала је главни "посредник" у промету алкохола. Поготово су жене биле погодне за то, пошто "није било пристојно" претресати даме које иду у салоне на забаве.

Тако је од речи Booth (чизма) и Leg (нога) постала кованица "Bootlegger", што је назив за све који су на неки начин умешани у незаконит промет алкохола.

Виндзор, као град на граници и са великим капацитетом у производњи вискија, био је у центру догађања. Листајући новине из тог доба може се наћи на разне чланке који пишу о начинима кријумчарења алкохола преко границе.

Наводи се како је постојао и цевовод испод реке, а по поруџби Ал-Капоне-а из Чикага је стизао авион да би преузео товар. Ал-Капоне је у неколико наврата посетио *Rendezvous Tavern*, може се прочитати у тадашњим новинама.

Приликом заседе од стране полиције у Чикагу 14 фебруара 1929 године, у такозваном "Масакру на дан Светог Валентина", заплењене су веће количине вискија "Canadian Club", произведеног у Виндзору, писале су новине.

Држава је само имала штету, јер није убиравала порез на промет који се и даље одвијао. Колико је промет алкохола за време прохибиције био велики, говори најбоље чињеница да је то била највећа "индустрија" после производње и продаје аутомобила, од чега 60 милиона је удео Ал-Капоне-а у том "бизнису" годишње, без плаћања пореза, наравно.

Срби у Виндзору

Срби су у Виндзор почели долазити почетком двадесетог века, а нарочито после првог светског рата. Пре рата долазили су углавном из тадашње Аустро-угарске, са пасошем тих земаља и овде су тако и третирани. Добар пример за то је случај депортације свих досељеника из Аустро-угарске током првог светског рата, као припадника непријатељске стране у рату. Било је потребно да дипломатски представници Србије интервенишу да би Срби, након суочења и изјава о српском пореклу, били ослобођени прогонства.

Због тога се могу занемарити покушаји да се установи ко је био први Србин досељеник на овим просторима. То може послужити само као статистички подatak у архивама, а да о томе мало ко зна у граду. Због тога је правилније узети онај тренутак када су наши сународници скренули пажњу на своје присуство појавом "Сокола" на јавним наступима у парку Валкервила 1929 године, којом приликом су посматрачи имали прилике да упознају своје суграђане у новом, до тада невиђеном издању, чују говор, упознају обичаје и фолклор. Сигурно је да су се од тада интересовали за своје комшије и сазнали ко су и одакле су дошли. Дакле, Срби у Виндзору као организована, хомогена етничка група живе од времена после првог светског рата.

У времену између два светска рата у Виндзору је живело неколико стотина Срба, и њихова присутност у граду била је већ добро запажена. Економска криза јесте оставила трага на малену српску колонију, јер су многи у трагању за послом напустили град, али је ипак опстала.

Након другог светског рата, нови велики талас досељеника знатно је увећао бројно стање и оживео већ помало успавану активност у српској заједници.

И не само то, Виндзор је постао центар српске емиграције у Канади, где су једно време боравили и радили истакнути политичари, високо рангирали војни официри, професори, адвокати и занатлије који су напустили Југославију након промене власти.

Новопристигли досељеници прихватили су се посла у делатностима којима се до тада Срби нису бавили, као што су трговина некретнинама, осигуравањем имовине, аута и живота, а неки су се прихватили послова за које су имали талента и искуства одраније.

По први пут Срби у Виндзору имали су своје фотографе, крзнаре, лекаре, апотекаре, трговинске радње, ресторане и хотеле.

Међу њима истицала су се двојица високо рангираних политичких и друштвених личности, који су се прихватили посла у новој средини под неуобичајеним околностима. Професор Радоје Кнежевић, некада тутор будућем краљу Петру II и члан владе краљевине Југославије у избеглиштву, радио је као уредник "Гласа канадских Срба" 15 година, у штампарији "Авала" која се налазила на улици Drouillard Road.

Истакнути политичар Адам Прибићевић, осуђен 1908 од стране Аустро-Угарске на 12 година затвора на чувеном "Велеиздајничком процесу" у Загребу, аутор биографије "Од господина до сељака", био је уредник "Гласа Канадских Срба" и као искусни новинар и писац знатно допринео издавачкој делатности наше емиграције.

Штампарија "Авала" била је веома добро организована, добрим делом и заслугом Адама Прибићевића, где су штампане многе вредне књиге писане руком познатих аутора као што су Др. Слободан Јовановић, Божидар Пурић, Милан Гавриловић, Милан Фотић, Др. Лаза Костић, и многи други.

Реткост је да се неки досељеник запосли у струци за коју је школован или да ради исти посао који је обављао у Старом крају. Свако мора проћи период прилагођавања који понекад уме да потраје, али на крају ипак све се заврши на задовољавајући начин.

Данас су Срби заступљени у свим видовима живота града Виндзора: Срби су радници у фабрикама, фармери, занатлије, трговци, учитељи и професори универзитета, доктори, дентисти, медицинске сестре, адвокати, полицајци, жандарми, индустријалци, инжењери, архитекте ...

Може се рећи да су Срби потпуно интегрисани у канадско друштво, а приче о неким привилегованим класама немају места. То најбоље потврђује чињеница да деца наших радника завршавају медицинске и друге високо образовне школе без икаквих препрека. Сви услови су подједнаки за све а мерила успеха су труд и способност.

Виндзор је данас модеран град са више од 200.000 становника, међу којима, по слободној процени, живи око 7.000 Срба. Према попису становништва 2001 године, у Виндзору су се изјаснили као Срби само 3330 особа, а као Југословени 2680. Пошто знамо да су се после распада Југославије, у већини случајева бивши Југословени изјашњавали према својој етничкој припадности а да су Срби најдуже задржали одредницу Југословен, онда се са великим дозом вероватноће може тврдити да су ти "Југословени" уствари Срби.

Велики број Срба, сасвим разумљиво, изјаснио се као Канађани, јер уствари то и јесу и тако се осећају. Већина од ове групе је рођена овде, без прилике и интереса да буде уписана у Српско држављанство (које тада није ни постојало).

Најприхватљивија дефиниција за њих је - Канађани српског порекла.

Са две цркве (Грачаница и Св. Димитрије), дивним Српским центром и пензионерским домом "Генерал Михајловић" који својим изгледом и архитектуром подсећају на стари крај, присуство Срба у овом граду је запажено и на тај начин. Српски центар, велико и велелепно здање вредно 20 милиона долара, истину представља центар око кога се сав живот српске заједнице у Виндзору одвија кроз многобројне спортске клубове и друштвене организације.

Ту се налазе школа, библиотека, музеј, продавница сувенира, спортски терени за кошарку, одбојку, фудбал и балотање (боћање), пензионерски клуб ", ловачко-риболовачки клуб "Бели орлови", фолклорна група "Опанак", шаховски клуб "Светозар Глигорић", спортско друштво "Виндзорски Срби", добротворно друштво "Крајишко прело", и друге организације.

У Центру се редовно обележавају и прослављају празници: *Бадње вече, Светосавска прослава, Ђурђевдански уранак, "Крајишко прело"* (добротворна забава), *"Српска вртешка"* (у оквиру фестивала нација), *Нова година* (званична и српска), *"Шљиво-фест"*, *"Београдско вече"* итд. Већина наведених прослава има своје традиционалне садржаје и програме који су устаљени још од првих година Центра, а неколико насталих не тако давно карактерише добротворни мотив окупљања.

Српска вртешка која се организује у оквиру Фестивала нација ("Carousel" of Nations) поред традиционалне српске хране и пића, показује својим суграђанима других народности, фолклорне игре и музику, народне ношње и познато српско гостопримство. За изврстан програм и приказ своје националне културе *Српска вртешка* добијала је висока и највиша признања од стране одбора за организацију ове веома популарне прославе нација у Виндзору.

Шљиво фест – фестивал шљиве, по први пут је организован у Српском центру 1996 године на иницијативу Ђорђа Величковића – Веље, који је и главни организатор ове заиста лепе прославе која је већ постала традиционална. Овај фестивал посвећен је најпознатијој српској воћки. Иако шљива успева у многим земљама, нигде није толико популарна као међу Србима. Све што се може припремити од шљиве на многобројне начине, то се може видети (и пробати) а о шљивовици да и не говоримо, која је главна атракција на прослави, било да је врућа или хладна.

Крајишко прело – добротворно забавно вече (понекад послеподне) окупља све људе добре воље да се уз дружење са пријатељима, добру музику и програм забаве, традиционалну српску храну и пиће, сете својих сународника у страдалним српским крајевима и да им помогну у избеглиштву, које никада не може заменити родни дом и крај из којих су пртерани. Покретачи ове добротворне акције су Срби из Републике Српске на челу са Славком Видаковићем. Прво "Крајишко прело" одржано је 2002 године и тиме је настала још једна лепа добротворна организација која траје и трајаће.

Ловачко вече – Ловачко-риболовачко друштво "Бели орлови" најновија је српска организација која делује под покровитељством Српског центра и цркве Грачанице. Од свог оснивања 2005, сваке године одржавају се ловачке вечери где се сакупи знатна свота за добротворне сврхе.

Први заједнички дом као саставалиште Срба, била је обична породична кућа на улици *Edna* у источном делу града у близини важних саобраћајница *Drouillard* и *Wyandotte*. Није требало много времена да се увиди да то не одговара потребама и убрзо се пришло градњи првог српског дома (на улици *Drouillard Road*) који је завршен 1939 године уз помоћ Срба не само из Виндзора, већ и из далеких рудничких насеља где су наши досељеници радили и несебично помагали својој браћи на другом крају Канаде.

Српски центар подигнут је 1966 на земљишту којег су српској цркви и народу поклонили Никола Будимир, Стево Будимир и Милан Добрић, а доградња центра у садашњем облику завршена је 1987 године, када је званично отворен у присуству председника владе Онтарија Давида Патерсона (David Paterson).

Бавећи се својим разноразним занимањима, многи Срби скренули су пажњу на своје успехе и изван српске заједнице у Виндзору, постали познати широм Канаде, па и света у неким случајевима, као Никола Манојловић, на пример.

Неколико примера изнетих у овом делу књиге о томе најбоље сведоче.

Перо Булат, власник хотела "Europe" био је велики добротвор, помагао многе српске организације, био на челу Српске Народне Одбране у Канади, лични пријатељ високих политичара и био сматран као представник Срба целе Канаде. Његовом заслугом и везама са надлежним органима прихваћен је велики број ратних ветерана Краљевске Југословенске Војске, који су после рата остали ван границе Југославије.

Од доласка у Канаду 1926 године, до краја живота био је одан српству и српској цркви. Сахрањен је на манастирском гробљу у Либертвилу код Чикага.

Никола Дрекић, власник хотела "Metropol" истицао се у прихватању и помагању новопристиглих Срба, велики помагач цркве и српских организација. Хотел "Метропол" налазио се у делу града Валкервил, у непосредној близини важне саобраћајнице Walker Road. На углу улица Walker Road и Wyandotte, стајала је велика табла са сликом Николе Дрекића, која је служила за путоказ ка хотелу.

Ђорђе Вуичић, поседовао је дужи период чувени ресторан "Rendezvous" на обали језера Ст. Клер, који је био у време прохибиције у центру пажње због своје изузетно згодне локације. Ал Капоне био је гост овог ресторана у то време. Наравно, г. Вуичић није учествовао у томе јер је тај угоститељски објекат купио касније. Као истакнути српски привредник био је и велики добротвор, посебно је помагао цркву.

Жарко Вучинић, власник "Duffy's Tavern & Motor Inn" у градићу Amherstburg, недалеко од Виндзора, са својом фамилијом већ 50 година успешно послује, а његов угоститељски објект који има и марину (пристаниште), познат је широм Канаде и Америке. Жарко Вучинић је током пола века у Виндзору једна од најистакнутијих личности не само у српској заједници. У градићу Амерстбург, око 30 километара удаљеном од Виндзора где живи и ради, угледан је грађанин и активиста у животу овог историјског насеља.

Никола Будимир и Душан Манојловић оснивачи "N & D" Super Market-а били су зачетници ове врсте делатности у граду. Први корак њиховог партнериства под именом "N&D" (Никола и Душан) била је трговина прехранбеним производима под именом "Sam's Groceteria". Никола Будимир је укратко после тога отворио са братом Стевом и пријатељем Миланом Добрићем нову и већу продавницу под именом "N&D" Yorktown Shopping Centre. "N&D" Eastown, у источном делу града био је у власништву истих предузетника. О величини и обиму пословања ових трговачких центара најбоље сведочи чињеница да су "N&D" Eastown и "N&D" Yorktown запошљавали и до 380 радника. Душан Манојловић је отворио, такође велику трговину, под именом "N&D" Fountainbleu. По истим именом, али су пословали независно једни од других. Познати су као добротвори и помагачи многих друштвених, спортских и црквених организација. Никола Будимир је са братом Стевом и партнериом у бизнису Миланом Добрићем, даровао српској заједници земљиште (16 акри) на којем је подигнут Српски центар. После смрти Николе Будимира, његов брат Стево поклонио је граду плац на које је подигнута библиотека "Nikola Budimir Memorial Library", преко пута од "Yorktown Square Shopping Centre" у јужном делу града.

Никола Манојловић, син горе споменутог Душана, је телевизијска звезда чије се емисије гледају свакодневно широм света.

Рођен у Виндзору 26 Октобра 1963 као најмлађи од петоро деце и једини мушки потомак, у 7 години остао без оца.

Већ као дечак показао је велики таленат и интерес за припремање јела, и то је одлучило да се определи за каријеру која ће га прославити.

Почео је као менаџер код “Dunkelman’s Fine Dining” у Торонту, затим наставио код ‘Sheraton” хотела као менаџер за храну, пиће, банкете и конвенције. Ко-основач је у свету чувене телевизијске емисије “Savoir Faire” која се емитује у Канади, Америци, Хонг-Конгу и Сингапуре. И поред толиког професионалног ангажмана, врло је посвећен добротворном раду, (“Casey House Foundation”, OCAD, “Lifeline Humanitarian Organization”, “Second Harvest” and “Good Shepherd Mission”). Активан је и у својој српској цркви "Свети Сава" у Мисисаги (Торонто) где је диригент црквеног хора.

Александар Зоњић, други је млади Србин рођен у Виндзору, који ће бављењем музиком постати медијска звезда у Америци и Канади.

Од малих ногу показивао је наклоност ка музичи и већ од девете године почео свирати на гитари. Ускоро је био први гитариста у оркестру своје школе.

Један сасвим случајан сусрет са уличним продавцем који му је понудио флуту за 50 долара, претходно проценивши да ће га интересовати пошто је са собом носио гитару. Александар Зоњић је тада имао 21 годину и био већ дубоко зашао у свирање гитаре, тако да није имао планове да мења инструмент. Ипак, изглед инструмента у кутији изазвао је његову знатиљењу и после краћег погађања добио овај инструмент за само 9 долара, који ће у потпуности преусмерити његову музичку каријеру.

Пробао је и одмах осетио да флута пружа многе могућности својим препознатљивим, тихим звуком, за разлику од других бучних музичких инструмената.

Недуго затим, уписао је курс за флуту на Универзитету у Виндзору и по препоруци инструктора додељен му је за тутора Ервин Монро (Ervin Monroe), главни фլутиста Симфонијског оркестра у Детроиту.

Са својим учитељем Монроем учествовао је у стварању три чувена пројекта: “The Classical Album” (1981), “The Christmas-Themed Pipers Holiday” (1995) и “Night” (1997). Већ тада, у то време, свирао је са Детроитским Симфонијским оркестром, Виндзорским Симфонијским оркестром и Симфонијским оркестром Флориде, широм континента. У сарадњи са Бобом Џемсом (Bob James) наступао је на међународној сцени читаву деценију, у друштву најпознатијих музичара тог доба.

Редовни наступи на телевизији и радиу, у концертним дворанама или на отвореном простору увек су представљали атракцију за љубитеље лепе музике.

Посебно су популарни и увек добро посећени његови добротворни наступи.

Више десетина снимака на дисковима и видео записа, као и наступи са најпознатијим именима из музичког света сведоче о његовој изузетној музичкој каријери.

Драган Марковић, први је Србин који је на челу једне синдикалне организације, (President - Labour Union) - у Виндзору, која броји преко 250 чланова. Као возач, члан Уније, стекао је поверење својих колега у преговорима са послодавцем, за пристојну плату и бенефиције, притом показавши разумевање и способност у вођењу послова који су у вези са радом Уније.

Био је изабран на ту функцију 1999 с убедљивом предношћу у односу на против-кандидата. Избори су се ређали, 4 пута је биран дизањем руку, јер није имао конкурента на ту дужност, толико је његова популарност међу члановима Уније убедљива.

На његовом радном столу стоји у мермеру исклесано његово име и функција:

President, Dragon Markovic. Не, није штампарска грешка, Dragon (на енглеском Змај) скоро истоветно се изговара као Драган. То је у име чланова Уније израдио и поклонио своме председнику *Mike Wetherup*. На столу се налази и фигура змаја коју је један члан Уније, пореклом са Филипина, поклонио Драгану. Змај је симбол среће код Филипинаца, а поклон је уприличен за време преговора (*Contract negotiations*) да допринесе успеху.

Драган је из Београда, где је и рођен, дошао у Канаду (Виндзор) 1987 године, а две године касније запослио се као возач аутобуса у градском саобраћајном, где је већ 14 година председник Уније.

Његов живот тече на релацији породица – посао усклађено, посвећено подједнако дужности председника Уније и обавезама према породици, коју чине супруга Весна, син Стефан и кћерка Вера. Када се посао воли, не пада тешко, иако је врло одговоран и напоран.

Др. Лазар Јовановић, први је Србин лекар у Виндзору. Дошао је у овај град 1949 године, и одмах, на самом почетку, скренуо пажњу на себе и задобио симпатије великог броја људи. Двоје деце, брат и сестра из једне италијанске породице која је тек пристигла у Виндзор 1956, разболело се а да доктори у болници нису могли да утврде од чега. Проблем је представљало и то што ниједан доктор није говорио италијански.

На срећу, ту је био Др. Лазар Јовановић, такође досељеник, који је завршио студије медицине у Италији и одлично говорио тај и још 5 језика.

Будући да је у Европи током рата харао тифус, Др. Јовановићу није било тешко да постави праву дијагнозу и тако спасе двоје деце сигурне смрти. Одушевљење и захвалност родитеља изазвало је и реакцију целе италијанске заједнице у Виндзору и Детроиту, где је фамилија имала родбину.

Сви су причали и ширили вест о доктору који је спасао децу.

То је био само почетак, а током његове више од 50 година дуге лекарске каријере, наставио је да буде прави народни лекар, који је у свако доба дана био доступан свима који су требали помоћ. Његова ординација није имала радно време – била је отворена док и последњи пациент није збринут.

Нарочито су га волели Италијани, поред осталог и због познавања њиховог језика.

Када је дошло време за обавезну пензију, Др. Јовановић је прешао у Тексас где није било никакве рестрикције у погледу година старости лекара, и тамо наставио са својом лекарском праксом до самог kraja живота.

Пре одласка у Америку, Италијанска заједница приредила му је величанствен испраћај, којем је присуствовало преко 400 бивших пацијената и поштовалаца.

Тако нешто се раније никада није догодило.

Др. Лазар Јовановић је оставио иза себе "рекорд" који неће скоро бити оборен.

Др. Лазар Јовановић је дosta времена посветио и српској заједници, где је поред осталог доприноса био и председник управног одбора цркве Грачаница у два мандата (1951 и 1954). Умро је крајем 2004, у 94-ој години живота.

DOCTOR HONORED

Jovanovic's patients recall his 50 years of tireless effort

By Chris Vander Doelen
Star Staff Reporter

Elio Borelli and his sister Helen were kids just off the boat from Italy when they met one of the most extraordinary human beings in the city.

It was 1956, and the Borellis lay near death in a Windsor hospital. They would never forget the hulking, legendary Dr. Lazar Jovanovic. "He saved our lives", says Borelli, now 50.

"We had typhoid but no other doctor could recognize what we had", added his sister Helen. "No other doctor could speak Italian. If it wasn't for him we would have died".

Jovanovic, 83, was honored Saturday by more than 400 friends, peers and former patients who traded stories about his generosity and incredible work habits.

"No man compares"

"You don't have enough paper to tell all the stories", said Francesco Gerardi, 67, of Detroit. "No man compares. There's only one in the world".

Gerardi heard about Jovanovic through relatives in Windsor during the 1950s, when impoverished immigrants flocked to the doctor who would regularly:

- Show up at patients' homes unasked because he knew he was needed;
- "Never mention money" to poor patients;
- Supply free drugs to those in need;
- Come to their homes at any hour without complaint – usually falling asleep at some point at the kitchen table or on the couch.

Few human beings could have survived the punishing workload Dr. Jovanovic imposed on himself through most of his 50-year medical career.

In the late 1970s, when most doctors refused to do emergency duty in protest against low provincial pay rates, Jovanovic kept Windsor's emergency rooms staffed. "He really single-handedly kept the emergency rooms going", said Dr. Tom Ecklin, a colleague of 20 years. "He'd always say: 'I am just a poor family doctor'. He was a great emergency room doctor. "it was unbelievable – he'd do 12 hours at Hotel Dieu, 12 hours at Grace, 12 hours at MET, then he'd go to his office to see patients for 12 hours. Nobody quite knows how he did it".

He billed OHIP for so many hours work the Ministry of Health sent inspectors down to check up on him. They left dumbfounded at his schedule, Ecklin said. "He'd work four days at a time with an hour's" sleep.

Patients never needed an appointment to see him at his office, and he never left until everyone had been seen – even if it took until 4 a.m.

Jovanovic "takes his oaths very seriously", said Dr. Paul Dedumets, director of emergency.

“He’s legendary”

Dedumets remembers being taken to meet the big man in his office in 1972. “It was midnight. Sure enough, the waiting room was full. He’s legendary - a doctor for the people”.

“He’s the best doctor in the world”, said Tony Miceli of Windsor, one of many patients who consider the Rome – educated Yugoslavian immigrant an honorary Italian.

Jovanovic thanked his admirers, remembering with fondness the years “when nobody showed the (OHIP) card or the insurance and nobody asked about money”.

He wound down his Windsor practice in December and has moved to Texas, where there is no mandatory retirement age for doctors. He’s set up a new practice augmented by some weekend duty in emergency wards.

“He’s still working seven days a week”, said an incredulous Dr. Ecklin.

Краљ Петар II у Виндзору

Након петонедељне посете Сједињеним Америчким Државама, на путу за Париз и Француску где је тада живео у избеглиштву, Краљ Петар II посетио је своје бројне присталице у Виндзору, 19 и 20 марта 1959 године.

По доласку у Виндзор одсео је у четвороособном апартману на четвртом спрату хотела Norton-Palmer, где су га дочекали представници Срба на челу са Пером Булатом, председником Српске Народне Одбране у Канади.

После уписа у регистар резервисан за високе гости хотела, и краћег одмора посетио је Градску Кућу (City Hall) где га је дочекао градоначелник Michael J.

Patrick, и након уписа у књигу званичника разгледао ново-подигнуто здање Градске управе.

Затим је у хотелу Norton-Palmer приређен свечани ручак.

Следила је посјета чувеној вискари “Hiram Walker & Sons Ltd” а затим присуствовао вечерњој служби у новој цркви Грачаници. Потом, свечану вечеру

приредили су српски привредници у ресторану *Rendezvous*. Боравак у Виндзору завршен је пријемом и свечаним ручком у Клубу Новинара (*The Press Club*), којом приликом је проглашен за почасног члана овог угледног новинарског друштва.

На жељу Краља, у његову чланску карту уписан је под именом **Pete** (Пит) што је изазвало буру одушевљења међу присутним, због показане колегијалности.

Затим је један од присутних чланова *Press Club*-а одсвирао на клавиру познату песму *For He’s a Jolly Good Fellow*’ уз усcliffe присутних *Hail, Hail!*

У званичној пратњи Краља Петра био је само његов помоћник и секретар, генерал Теодор Милићевић.

Војвода Момчило Ђујић се наводно представио као генерал са 5 звездица и званични пратилац Краља, што је демантовано.

Exiled Monarch Visits Windsor

King Peter arrived in Windsor today looking like a junior executive on a business trip

Dressed in a dark blue suit, and pale blue tie, the boyish-faced exiled monarch of Yugoslavia, was greeted at the Norton Palmer Hotel by a handful of Serbians. He was escorted to a four room suite on the fourth floor where some of the group gathered in the corridors and later followed him through a tour of City Hall.

The visit was completely informal. Mayor Michael Jr. Patrick met him in his office and offered King Peter a cigarette. "Thank you very much", he said, reaching for a pack.

"They are menthol", Mayor Patrick said. "Thank you again", the king laughed, handing them back and reaching for his own. General Momcilo Djujich, the king's personal aide, stepped in with a match. The followers crowded into Mayor's office as King Peter took a seat and Mayor Patrick tried to start up a conversation: "Why don't you all sit down, you make me more nervous than the king does", Mayor Patrick said to the Serbs.

"They make me nervous too", King Peter quipped, and laughed, breaking the formal ice.

His eyes caught a colorful certificate on the mayor's desk, he read it, "Bullshooter's Licence".

"What is this", he asked, and started reading the licence requirements.

"That's very good, I've never seen anything like that before", and he laughed heartily. After signing the red leather-bound guest book at City Hall, he started on a quick tour of the new building, pausing in some of the department offices while Mayor Patrick explained their function.

Earlier, in the interview, King Peter said that he still entertains hopes of returning to the throne. "If my people desire to have a monarchy I would like to return in whatever capacity is best to help my people. It is my home, I would like to return", King Peter said.

His statement reflects his humble attitude in spite of his royal blood. Throughout his quick trip in the city he maintained a completely friendly attitude toward anyone with whom he came in contact.

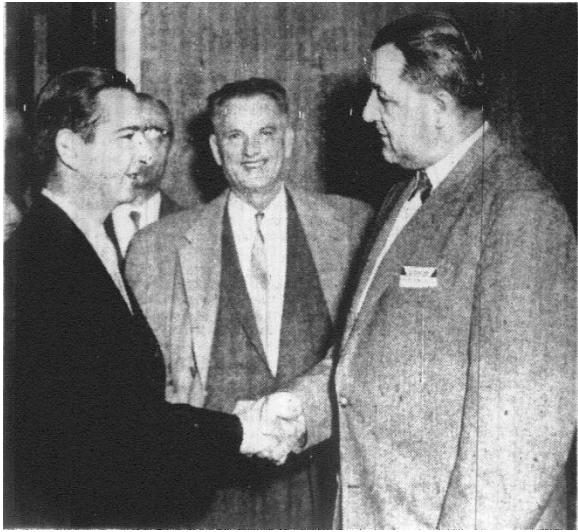
He said that when he returns to France where he is living out his exile, he will give his opinions on how the Serbs in North America can best fight Communism.

"I will also have some criticism and some praise of my people here, but I can assure you that most of it will be praise", King Peter said.

His visit climaxes a five-week visit of the United States. He will now travel to Hamilton and Toronto before returning to France.

A special luncheon was held in his honor at the Norton Palmer Hotel, followed by a tour of Hiram Walker and Sons LTD.

A church service was planned for this evening at the Serbian Church at Meldrum.

In the photo he is shown being greeted by Mayor Michael J. Patrick and Peter Bulat. Royal visitor King Peter, exiled monarch of Yugoslavia, arrived in Windsor this morning on his way home to France after a five-week visit of the US.

“Call Me Pete”

King Peter was initiated at the club's Thursday luncheon in the Norton-Palmer Hotel. He was presented with his membership card, greeted officially by Ross S. Riddell, Q.C., the club's presiding officer and learned the club greeting-left forearm and hand drawn across the throat. He requested the club conduct its meeting with the informality for which it is noted. The members needed no further encouragement. All was quite informal. King Peter became “Pete” and he apparently liked it all. He told stories just as all Press Club initiates are called on to do.

“This is one of the most relaxed moments of my visit to America,” he admitted. When he was asked to tell a story, he did so – a story. Following the dinner King Peter was introduced to the official salute of Press Club members and given a life membership before starting on a tour and reception of

which stressed the lightheartedness of his people.

During World War II, he recalled, a guard at a prison camp in Germany was asked if any Serbs were among the camp population. “Serbs”? pondered the sentry.

“Yes”, we have Serbs in here, a lot of them. They are the most difficult people to understand “Why” the visitor asked.

“They've lost their freedom, they've lost their homes, they've lost their country, they've lost their king; yet they sing all day. We can't figure them out”. King Peter paused: “That's the spirit of my people”, he explained. “They always sing in adversity”. The dinner went off well, and in the words of King Peter, “It is good to be among men who feel free”.

They sang Hail, Hail, the Gang's All Here, and Ralph Ford, the organist, played a few bars of *For He's a Jolly Good Fellow*'

A bouquet of roses was presented to the royal visitor by 7-year old Nevenka Matijasevic.

Hiram Walker and Sons Ltd. In the evening he attended a service at the Serbian Church and later attended an official Serbian reception at the *Rendezvous Tavern*.

King Peter made the one-day stop in Windsor after completing a five week tour of the United States.

During the morning he was greeted at the Norton-Palmer Hotel and then was taken on an inspection tour of City Hall where he signed the red official guest book.

Accompanying King Peter was Gen. Theodore Milicevic, aide and personal secretary to King Peter.

Members of the king's official party said that a man who identified himself as Gen. Momcilo Djujich, official aide to King Peter, has no connection with the king's entourage.

Mr. Djujich said that he was a five star general.

King Peter II was made an honorary life member of The Press Club Thursday and will be known to his fellow members as "Pete".

He is shown (right) exchanging the traditional club greeting with Ross S. Riddell, Q.C., The club's presiding officer.

At the Serbian Eastern Orthodox Church on Meldrum Ave. King Peter was greeted by the congregation of Canadian Serbs and attended service with them.

Windsor Star, March 20, 1959

ПОРТРЕТ ЕМИГРАНТА

Јанко Мајсторовић

Почетак другог светског рата узнемирио је бројне наше исељенике. Опасност која се наднела над Европом претила је свим грозотама и страдањима народа.

Јанко Мајсторовић је са зебњом на срцу мислио на породицу, родбину и пријатеље. Добро је знао да ће талас ратног пустошења и страдања убрзо захватити и наше крајеве.

Сећа се, био је дечак од десетак година, када једног дана дођоше аустро-угарски жандарми у Горњу Чемерницу, хапсећи све који су се солидарисали са праведном борбом Србије и српског народа, све оне који су на неки начин били сумњиви и неповерљиви према црно-жутој царевини.

А за то је било доволно бити Србин. Тако дођоше пред дом породице Мајсторовић, тражећи оца Милоша.

Међутим, он се бијаше склонио испред потере у оближњу шуму. Мајка Ружа одбила је да открије где се отац налази. Претње нису биле убедљиве. Затим шамари не натераше је да проговори. Жандарми се устремише на жену. Плач и вриска деце нису омекшали срца насиљника. Ударци падају по слабашном телу мајке, али храбра Ружица не одаје свог мужа. Жандарми су били тако немилосрдни да је несрећна жена доживотно остала неспособна за било који посао у кући. Мали Јанко је преузео улогу куварице, праље, домаћице. Под пажљивим оком мајке, дечак се учио како се шта ради у кући.

Са оваквим мислима одлучи да се јави у добровољце. За неколико дана, тачније 7 Јула 1941 године, облачи униформу.

Јанко Мајсторовић је рођен 14. Августа 1905. године као друго од шесторо деце оца Милоша и мајке Ружице, у Горњој Чемерници, код Вргин Моста.

Основну школу, као и пољопривредну (земљорадња и воћарство) завршио је у родном месту. Након школовања први посао добио је као мераџ кубикаже и процене вредности грађевинског дрвета, у предузећу које је подизало грађевинске објекте (школе, привредне и станбене зграде) у околини Горње Чемернице. На тим пословима провео је око четири године, када је крајем 1927. године ступио у везу са канадским службеницима који су тражили насељенике за Канаду. Потписао је уговор да ће радити годину дана на фарми по доласку у Канаду за плату од 17-25 центи на сат. То је био услов за долазак у Канаду у то време.

"Тако сам решио да идем у Канаду, а код куће сам оставио жену Драгињу и ћерку Милу", каже Јанко. "На пут сам кренуо 1. Фебруара 1928. године возом од Загреба до Шербурга у Француској, а затим бродом 19. дана до Сент Џона у Њу Брансвiku. Одатле продужили смо возом до Едмонтона где смо сигли 21. Марта и затекли велики снег.

Фармери нас због тога нису прихватили јер није било посла, па смо кренули даље возом за Винипег.

Сећам се да сам платио 4. долара за пут од Едмонтона до Винипега".

Са Јанком су заједно путовали још тројица земљака из околине Чемернице: Павле Ајдиновић, Душан Арлов и Миле Шпановић. А на броду је било много путника из свих крајева Југославије (тада Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца) а највише Кордунаша, Личана и Банаћана. Први утисци о новој земљи били су огромност простора:

"Путовали смо стотинама километара а да нисмо видели никакво насеље, нисмо

разумели језик па смо се тешко сналазили. Зато смо увек били заједно, у групама, помагали се и договарали", сећа се Јанко.

У Винипегу се задржао годину дана радећи на крчењу шуме за нову железничку пругу. После је прешао у Шумахер, у Онтарио, где је такође радио на крчењу шуме једну зиму.

Следећи посао био је на изградњи канала Колборн – Веланд, али то не потраја дуго, јер је рецесија почела захватати Северну Америку.

Економска криза почетком тридесетих посебно је тешко погађала бескућнике, који су морали путовати пространствима Канаде у потрази за било каквим послом. "Углавном смо се селили и радили успут понешто, само за храну, да се преживи", каже Јанко.

Киркланд Лејк 1941

Прва права прилика за сталан посао указала се тек 1934 године. Велики рудници у Киркланд Лејку запослили су већи број наших досељеника. "Као што после олује засја сунце, тако после тешких времена кризе наиђоше бољи дани, посао се могао лакше наћи, па чак и бирати", сећа се Јанко.

Плата од 4-6 долара на дан, поред додатка за испуњену норму и друге олакшице, обећавали су сигурност и добре изгледе да се заради. То је сан сваког досељеника, да обезбеди себи и својој породици кров над главом и пристојан живот. Наши горштаци, навикли на тежак посао и задовољни малим, брзо су стицали иметак, доводили своје породице из Старог краја или се женили овдашњим девојкама. Јанко је посетио Стари крај 1937 године, са намером да доведе своју породицу, жену Драгињу и ћерку Милу. У међувремену, породица се увећала, ћерка Ружа рођена је 1938 године. Ипак, вратио се сам назад у Канаду, намеравајући да породицу доведе нешто касније.

У Киркланд Лејку била је велика колонија наших досељеника чија друштвена активност је била веома организована. Међу многим способним организаторима друштвеног живота, Јанко Мајсторовић се истицао својим радом. Био је рачуновођа Српског Добротворног Друштва, огранак бр. 103 Српског Народног Савеза у Киркланд Лејку, као и члан огранка бр. 3 Југословенско – канадског удружења у истом месту. Уписивао је нове чланове, сакупљао чланарине, прикупљао прилоге за Југословенски народни дом у Виндзору.

Као представник огранка број 103 Српског Народног Савеза, био је делегат на Јубиларној конвенцији Српског Народног Савеза, одржаној у Питсбургу 15 јуна 1941 године. Непосредно након повратка из Питсбурга пријавио се као добровољац у канадску војску.

Седмог Јула облачи униформу и после краће војне обуке одлази у Енглеску на усавршавање војне вештине. Пут преко Атлантика протекао је без инцидента иако су све прекоморске путеве контролисале немачке подморнице. Ускоро по доласку у Енглеску доживео је бомбардовање и ватreno крштење и тако

се сусрео са ратном стварношћу чији ће актер бити следећих четири и пол године. Боравак у Енглеској имао је својих згода и незгода, радосних сусрета са друговима из Канаде као и веома опасних ситуација када се неким чудом успе сачувати живот.

Каже Јанко да је имао много интересантних момената али се најрадије сећа бројних сусрета са познаницима из Канаде, иначе нашим земљацима, које је ратна судбина одвела на путеве о којима ни у сни нису размишљали.

"Мој први и једини војни чин серџанта заслужио сам у Енглеској. Једног дана приметим како ми у сусрет долази мој стари познаник из Канаде, Љубан Бубнић. Реших да се мало нашалим, а и да се похвалим чином, па када се приближисмо оштрим гласом наредим: "You, come here"! Он приђе, и помало уплашено поздрави. Тада строгим гласом заповедих: "Give me your pass"! Он збуњено поче завлачити руке у цепове да извади документ, а ја не издржах: "Па зар ме не познајеш"? Ма, јесил' л то ти Јанко? са олакшањем узврати Љубан. "Ускоро затим изгубио сам чин. А то се десило због тога што сам био веома попустљив према мојим војницима када су тражили излазак у град, на састанке са девојкама". "Међутим, незабораван је био и моменат када смо у току једног тешког бомбардовања били изненађени и затрпани у рушевинама. Они који су ме пронашли сматрали су да сам погинуо, јер су из рушевина вириле само ципеле. Откопали су ме и били не мало изненађени да сам прошао само са мањим огработинама и нагњечењима".

Ипак, најсудбоноснији моменат дододио се 19. августа 1942. године, који потврђује да обичне, мале војничке среће одлучују о животу. Тога дана, односно ноћи уочи 19. августа, Јанко је био на стражарској дужности. Када се вратио у бараке, своје другове није затекао.

Отишли су изненада на "Канал". Око 4000 канадских војника пребацило се те ноћи на француску страну канала. После неколико часова страховите борбе, у бараке се вратило само неколико стотина ратника.

"Стражарска дужност те кобне ноћи била је срећна околност, због које нисам учествовао у борби. Какве су биле моје шансе да преживим, није потребно нагађати".

Али, каже Јанко: "Срећа ме је овога пута заиста послужила, али у много више случајева сам избегао опасност сналажљивошћу, одлучношћу и храброшћу. Одлучност је војничка врлина, а страх и неодлучност често пута бивају кобни".

Следеће године Јанко Мајсторовић одлази на Блиски исток, а пут ће га водити око афричког континента због опасности од немачких подморница, а још више из разлога тајности задатка. Прошао је многе афричке земље, путовао кроз цунгле (дивље прашуме), пловио Нилом, прошао Нубијску пустињу камионом, возом и пешице.

На том путу доживео је права открића, сусрео се са домороцима, полуудивљим племенима, видео примитивна афричка села и сиромаштво.

Све то остало је у сећањима Јанка Мајсторовића, о чему прича тако веродостојно и са запажањима, да слушалац доживљава причу као да је и сам био тамо.

Поред многих војничких обавеза налазио је времена и да запише најважније догађаје у свој ратни дневник, који је успео сачувати до завршетка рата. У Палестини је са успехом завршио падобрански курс као и обуку "командоса", а чија је специјалност била "Destruction expert", тј. минирање мостова и других објеката, као и чишћење минских поља и минираних објеката од стране непријатеља.

Та његова способност и вештина доћи ће до пуног изражая и користи у борбама у Италији, Немачкој и Холандији.

Једном приликом добио је задатак да уништи одређени непријатељски објекат. Управо када се спремао да постави експлозив, наиђе немачка патрола. Сакрио се и притајио у нади да ће се ускоро удаљити. Међутим, они се задржаше на том месту читава два дана.

"Задатак сам успешно извршио, а када сам се вратио у јединицу био сам не мало изненађен сазнањем да сам проглашен "missing in action" и да сам скинут са списка и лишен следовања. Није тешко било доказати да сам жив, а да је задатак извршен већ су знали".

За време боравка на Блиском истоку користио је свако слободно време за посете многим историјским местима. Посетио је Христов гроб, место на реци Јордан где је крштен, све хришћанске богомоље у околини.

Приликом посете и боравка у Каиру сусрео се са Краљем Петром Другим. О томе Јанко прича: "сазнавши где се налази, упутио сам се, без неког припремања шта да кажем и како да поступам. Када сам дошао у близину, заустави ме стражар речима: "Где ћеш"? "Хоћу да видим нашег Краља", рекох. Стражар не успе још ишта да ме пита кад чух глас: "Пусти га"! Окренуух се и приметих младића у радном

комбинезону где нешто послује око аутомобила. Не знајући ко је тај младић, рекох му моју намеру, на шта он рече: "Ја сам Краљ Петар Други".

Мом изненађењу нема краја, те се прибрах и на брзину се представим ко сам и одакле сам, Србин у служби канадске армије, на дужности по задатку на Средњем истоку. Рекао сам и моје личне податке, одакле сам итд.

Краљ на то рече:

"Драго ми је" и пружи ми руку. Био сам веома обрадован сусретом, и ако нисам очекивао да ћу Краља видети у наведеним околностима".

"Краљ је на мене оставио утисак финог младог човека, предусретљивог, пажљивог и спремног да саслуша", каже Јанко, још увек под утиском давног сусрета.

Боравак у Каиру такође је искористио за посете знаменитим местима, а нарочит утисак на њега оставиле су огромне пирамиде.

"Плава Џамија" привукла је његову пажњу својом величином и архитектуром. Решио је да уђе.

"По обичају, изуо сам ципеле и ушао. Био сам очаран лепотом унутрашњости џамије, плаветнилом мозаика, због чега се и зове "Плава џамија". Када сам изашао, мојих ципела нигде. Било ми је веома незгодно да у униформи (војној) идем улицама у чарапама.

Неки посетилац није одолео искушењу када је видео удобне војничке ципеле".

Велике борбе на Сицилији, следећа је етапа Јанковог ратног похода.

Уз непрестане борбе и даноноћна напредовања, стигао је у Бари.

Ту се једно време задржао као преводилац при својој команди, јер многа југословенска војна и цивилна лица била су присутна у Барију.

Постојала је могућност да се савезници искрцају на јадранској (југословенској) обали, а у граду су били на опоравку и лечењу многи партизански рањеници као и избеглице.

"Ту сам се срео са многим земљацима из околине Чемернице и сазнао тешку истину о великом страдањима српског народа.

Утоку рата прошао сам многа места и видео страхоте које доноси рат, али ме ништа није тако онеспокојило као сазнање о страдању невиног народа у мом родном крају", каже Јанко.

"Незабораван утисак на мене оставили су рањеници и страдалници својом истрајношћу и високим моралом. Никада нећу заборавити слику која ми стално лебди пред очима:

Ослепљене и осакаћене девојке и жене певале су са таквим еланом пуним живота, да је то и најтврдокорнија срца морало узнемирити. Тада су у мени оживела сећања на злостављање моје мајке од стране аустро - угарских жандарма у првом светском рату, и осећао сам се поносним што сам као добровољац канадске армије допринео да се исти непријатељ поново баци на колена", каже Јанко, очигледно узбуђен и под дубоким утиском догађаја од пре 75 година.

Сведок многих догађаја из сусрета са нашим избеглицама и рањеницима, Јанко се радо сећа ведријих момената из тога доба.

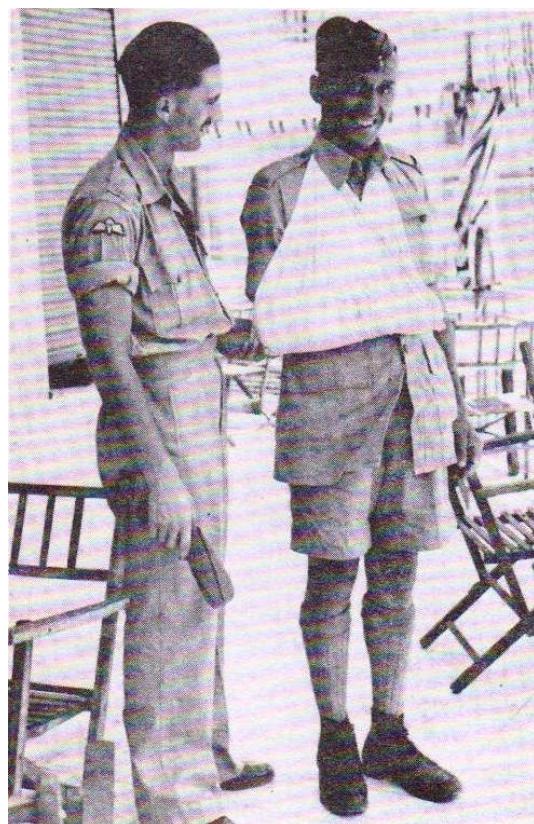
Један од њих је свакако присуство фудбалској утакмици између тима југословенске армије (Хајдука) и екипе енглеских војних снага у Барију, на шта га подсећају две фотографије које је добио на поклон од "партизанског официра из Перне", а чијег се имена не сећа. На једној од слика на полеђини

стоји записано: Бари, 19.8.44 Хајдук НОВЈ – 178 Сквадрон РАФ 5:1 и посвета: *другу Јанку за успомену од* (потпис нечитак).

Догађај којег се Јанко често сећа везан је за рањавање у току једне велике борбе у Немачкој. Тешка рана на десној нози и закаснела медицинска интервенција навели су докторе на помисао о неминовној ампутацији ноге.

"У току ноћи", прича Јанко, "извукao сам се из постеле и упутио према оближњем поточићу. Опрао сам рану и очистио, опрао завој и превио поново рану.

Оток је спласнуо до јутра и доктори су променили мишљење: нога је спашена". Ратничка врлина и сналажљивост наших крајишника, несумњиво дошли су до изражaja и овом приликом.

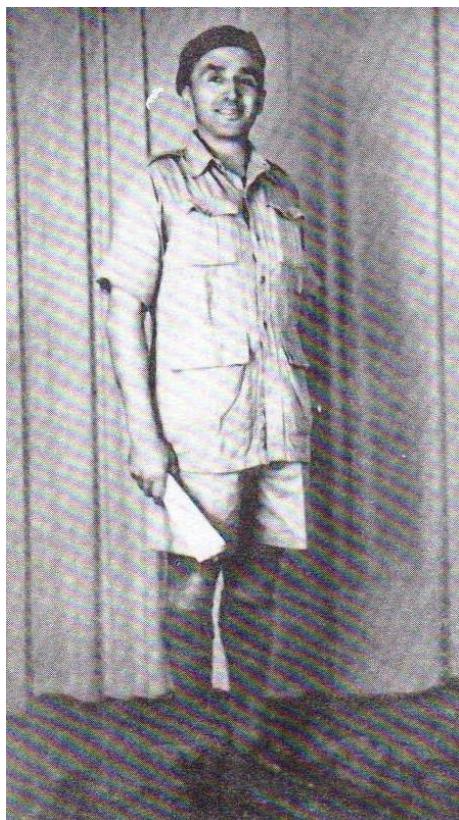
Тел Авив 1943
са Драганом Јарићем, саборцем из Канаде

Један занимљив догађај из времена боравка у Италији, у Барију, подсећа на чврстину савезништва међу странама опречних друштвених идеологија, када се крај рата већ појављивао на видику.

“Шетајући улицом у непосредној близини групе партизанки, чух како разговарају о енглеској и америчкој војсци”.

Једна од њих узвикне: "Ове америчке и енглеске војнике требало би све побити". На то ја приметих: "Тако, тако стрина"! Друга рече: "Рекох ли ти да они говоре све језике света"!

Пред крај рата претила је опасност да се савезници међусобно обрачунају. Запад се плашио експанзије комунизма који је тада био у пуном замаху. На сву срећу то се није дододило, јер је народ у целом свету већ претрпео доста.

У Палестини 1943

Једна од највећих и најкрвавијих битака у којима је Јанко учествовао, била је на граници Холандије и Немачке. Убитачна ватра непријатеља бранила је прилазе мосту, који се морао срушити да би се спречило снабдевање и повлачење немачких снага.

Од заглушујуће хуке авиона, буке тенкова, експлозија бомби и граната пущају бубне опне.

У мислима промичу сећања на детињство: пред собом види слике гостију који пристижу и љубе се са оцем и укућанима, честитајући крсну славу св. Стевана.

На столу свећа гори, обред сечења славског колача ... Славље у кући траје данима, пре неки дан био је са оцем у гају да донесу бадњак ... печеница на ражњу. Отац и мајка свечани и радосни. Увек у покрету, да све буде како ваља и доликује.

Мисли промичу уз прасак пушака и рафале митраљеза који се стапају у чудну јеку која га подсећа на завијање вукова у хладним зимским данима.

И онда наређење да крене у акцију и да дигне мост у ваздух! Јанко крену полако али одлучно са друговима на извршење задатка. После неког времена долином се проломи хук експлозије који означи да је задатак извршен.

"Оваквих и сличних акција било је много током 4 и пол године колико сам провео у униформи канадске и енглеске војске. Као експерт за минирање објеката, постављање минских поља и њихово чишћење, био сам и командос извршавајући такве задатке као што су диверзије, уништавање непријатељских стражи, војних магацина ...

Имао сам среће да постављене задатке увек успешно обавим. Ретко када у томе нисам успевао, због ситуације на терену", прича Јанко. "У том послу важна је пре свега одлучност и хладнокрвност.

Војник мора бити помирен са тиме да се задатак мора извршити. Тада мора све своје умне и физичке способности употребити да задатак изврши и остане у животу. Добар војник не поставља питања, све има своје разлоге, сваки покрет, сваки задатак".

Крај рата Јанко је дочекао у Немачкој. После краћег боравка у Холандији и Белгији, вратио се у Енглеску, одакле другог децембра 1945 године бродом "Краљица Елизабета" враћа се преко Њујорка у Канаду.

Демобилисан је 23. Јануара 1946 године у Торонту, после чега се враћа цивилном животу.

Као заслужни ратник, Јанко Мајсторовић предводио је канадски ешалон на свечаностима приликом крунисања Краљице Елизабете II.

Након краћег боравка у Виндзору одлучи да се настани у Сједињеним Државама Америке. Канаду је напустио 12. Септембра 1946. У Америци налази запослење на изградњи огромног пројекта, одакле ће се касније лансирати висионски бродови, данас чувени "Space Center – Cape Kennedy" у Флориди. На том послу задржао се читавих 17 година, након чега одлази у заслужену пензију.

Ускоро потом сусреће своју животну сапутницу, Марију Терзин, рођену бачванку из Бечеја, која је у топлој Флориди нашла уточиште од хладне и дуге детроитске зиме.

Кратко познанство било је довољно да открију међусобне сличности и склоности, па у живописном флоридском градићу Мелбурну венчају се 5. Новембра 1982 године. (10)

Следеће године преселили су се у Линколн Парк у Мичигену, где су провели остатак живота.

У скромној породичној кући скривеној у мноштву цвећа и зеленила, уживали су гостопримство многи пријатељи и рођаци, где се увек нашло времена да се освеже успомене на прошла времена. Већ из првог сусрета могло се запазити да у личности овог човека благих и очинских погледа крије се огромно животно искуство стечено у миру и рату, које може послужити као путоказ млађим нараштајима како се истрајава у тешким временима у миру и како се жртвује за достојанство човека и народа у рату.

6 високих одликовања за ратне заслуге

СПОРТСКА АКТИВНОСТ

Друштво за телесно васпитање "СОКО" 1929 - 1933

Долазак већег броја Срба у Винзор после Првог светског рата омогућио је да се приступи стварању првих српских клубова и друштава у овом канадском граду. С обзиром да се тадашња наша емиграција, која је у то време бројала пар стотина душа, састојала углавном од млађих особа, природно је било да се кроз спортску активност најпре организују.

Узор за први српски исељенички клуб у Винзору био је "СОКО", тада најраспрострањенија и најмасовнија друштвено-спортивска организација у тек основаној Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца.

Мирољуб Тирш основао је 16 фебруара 1862 године у Прагу, *"друштво за одгој тела"* и назвао га именом сокола, птице која симболизује смелост, брзину, вештину, окретност па и слободу. Његова идеја прихваћена је убрзо у свим крајевима Аустро-угарске. Широм царства ницале су организације Сокола, па тако и у крајевима које су настањивали Срби.

У новонасталој држави Јужних Словена Соколски покрет је прихваћен и као друштвена организација са јасним тежњама да допринесе јединству и слози, па се као такав веома брзо ширео и омасовљавао.

Било је, према томе, сасвим природно да се тај покрет пренесе и преко океана, свуде где су се налазили наши исељеници.

Тако је у недељу, 24 марта 1929 године, у просторијама "Kovinsky Hall", 142 Drouillard Road, основана прва спортска организација наших исељеника у Винзору. Друштво за телесно васпитање "Соко" окупило је преко 50 чланова, који су уз помоћ соколских активиста из суседног Детроита одмах отпочели са радом. Главни задатак друштва био је "да телесно и душевно васпитава чланство", а поред вежбања бавило се и одржавањем забава и излета, организовањем школе енглеског језика и културно-просветним радом.

Друштво Соко је било средиште око кога се организовао свеукупни друштвени живот тадашњих наших исељеника.

Чланство је било двојако, тј. састојало се од "подупирача" и "вежбача". Задатак првих је био да обезбеде материјалну подршку. Међу њима истицали су се: Симо Шашић, Адам Огњеновић, Ђуро Кегић, Јован Кошутић, Фалах Бурба, Павле Рогуља и Милош Јошанов.

27 седморица млађих чланова пријавило се за вешбаче: Александар Мађан, Александар Ердељан, Перо Булат, Богдан Јашин, Сава Рађеновић, Ђуро Мраковић, Ђуро Кијулски, Петар Бадрић, Средоје Штетин, Иван Полић, Јово Љиљак, Васо Драгић, Дмитар Вуказић, Вуле Вулетић, Владо Пичета, Исидор Ралетић, Раде Спасојевић, Марко Ващчић, Емил Козаров, Богдан Милинковић, Петар Кошутић, Симо Гуђин, Милан Милошев, Никола Стојковић, и Лазо Гаврић.

Наравно, друштво је имало и своју управу, коју су сачињавали: Ђуро Кегић, Павле Рогуља, Перо Булат, Ђуро Кијулски, Дмитар Вуказић, Илија Меанџија, Вуле Вулетић, Јово Љиљак и Иван Полић.

Попут двојаког чланства, установљена је и двојака чланарина: 25 центи за вешбаче и пола долара за подупираче.

Само месец дана по оснивању, тачније 27 априла одржана је прва, веома добро посећена и успела приредба у оближњем Украјинском Дому.

На програму су поред вежбача наступили и рецитатори а следила је и обавезна игранка.

Учесници програма били су и чланови Польског Соколског Друштва из Детроита, чији наступ је топло поздрављен.

Када су временске прилике дозвољавале, вежбе су обављане у природи, тј. оближњем парку, често уз присуство посматрача, станара оближњих кућа. Сасвим је сигурно да је овај наступ до тада невиђен у граду, привукао пажњу грађана који су се питали ко су ови момци у униформама, складних покрета и врло дисциплинованог понашања.

Вероватно да је тада и том приликом грађанство Виндзора "приметило" Србе међу собом и прихватило на овај необичан начин.

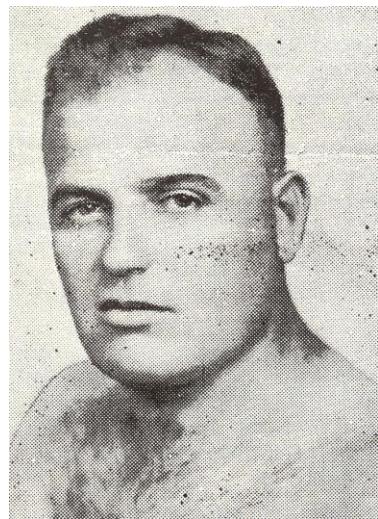
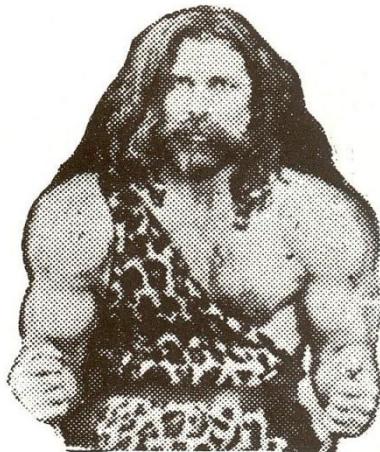
Чланови Сокола вежбају у једном од паркова Walkerville 1929

Пошто друштво није имало своје просторије за вежбање и друге активности, користили су Dubinsky Hall (202 Drouillard Road) уз месечну накнаду од 50 долара. (17)

Велика економска криза која је наступила тих година довела је до губитка посла за многе, па се чланство осипало и на крају је дошло до гашења друштва, које је престало са радом одлуком управе од 29 јануара 1933 године.

Упоредо са радом "Сокола" у граду су приређиване и забаве на којима су два наша исељеника забављала публику приказивањем "снаге тела и вештине духа".

Васо Жакула и Петар Зебић путовали су пространствима Северне америке и показивали шта све могу да ураде својом заиста натприродном снагом и вештином.

Петар Зебић и Васо Жакула

Midnight Show
Saturday Jan. 17th, 11:15 pm

: on the Stage :

The King of strong men
Waso D. Zakula of Yugoslavia

Will demonstrate his enormous strength that has not been seen before in Canada

1. Winding of iron around the hands
2. Winding of iron around the neck
3. Winding of iron by his teeth
4. Bending of cold iron on the chest
5. Bending of cold iron on the head
6. Breaking of stone on n the chest

7. Breaking stones on the head
8. Carrying 1300 lbs with the teeth
9. Carrying 2400 lbs on the head
10. Carrying as many people as have room
11. Holds 4000 lbs on his shoulders
12. On the barrel as many as have room

PRVI PUT U EAST WINDSOR

Prikazuje **Waso D. Zakula**

iz Jugoslavije svoju tjelesnu snagu Koja Jos Nije Vidjena u Canadi

KOJI CE SE PRODUCIRATI U

Subotu 17 Januara 11 sati navecer.

По причању једног од савременика ових снажних људи, Петра Башића
из Виндзора, Петар Зебић и Вако Жакула су пореклом из Лике.

Ова два огласа потичу из времена тридесетих година а сачувао их је Петар
Башић и предао аутору ових редова 1979 године. Текст је веран препис
оригинала.

PROF. ZEBIC, WHO HAS BEST DEVELOPED MUSCLES AND THE STRONGEST MAN IN THE WORLD

Prof. Zebic will hold 4,000 pounds – also two autos will pull him by the arm in full power or two team horses or 16 strong men will try to pull his arms apart. Prof. Zebic will also make with his bare hands a ring from an iron bar that can stand the pull of a train and 100 loaded cars.

PROF. ZEBIC CAN PULL WITH HIS HAIR 5,000 POUNDS

Prof. Zebic travelled all around the world and so far nobody beat him!
Prof. Zebic challenges the world features strong acts, **\$5,000 to anyone who can duplicate his acts!**

THERE WILL BE ACTS HERETOFORE UNSEEN

My exhibition will precede the showing of the genuine Mummy over 7,000 years old and still in good shape – free

CALUMET PRESS INC. GARY, INDIANA

Гледалаца је било увек у завидном броју, јер тада је Америка доживљавала економску експанзију која раније није виђена у свету.

Примера ради, Детроит је у периоду од 1910-1923 нарастао за више од милион становника (од око 450.000 до више од 1,500.000).

Радници су требали неку врсту разоноде у ретким периодима одмора, па је поред бројних наступа мађионичара, циркуских представа и сваковрсних егзибиција, приредбе наших земљака посећивао велики број знатиженских.

Кошаркашки клуб Соко 1940 – 1943

Седам година по гашењу друштва за телесно васпитање "Соко" под истим именом основан је кошаркашки клуб, а на иницијативу Љубомира Мургашког, младог досељеника из Деспотова код Бачке Паланке.

Клуб се такмичио у "Windsor Intermediate Basketball League" под покровитељством "Ontario Basketball Association".

Два пута је заузео друго место а једном, 1943 године био је првак лиге. Као један од осам обласних првака Онтарија, "Соко" је учествовао на финалном такмичењу за првака највеће канадске провинције, у граду Брантфорду, у времену од 31 марта до 3 априла 1943 године и на том турниру освојио друго место.

The Windsor Star, April 2, 1943

HARD BATTLE

The O.B.A. officials predicted that the last game of the night would be the closest contested. The figures proved they were right. The Windsor Falcons, a group of Young Serbs, gave the St. Catharines Alumni a good argument. The teams were checking hard with but 31 points on the board at halftime. The Serbs were ahead 20-11 at that time.

The Serbs got a comfortable lead in the second half, but a grand rally by the Alumni made it look as if they would tie the score or take the game, but their drive came too late. The final score was 34-31.

The Alumni outweighed their opponents all the way but were a little older. Gus Madsen, the well known senior lacrosse player, was a member of the St. Catharines Club. P. Mudry was the best under the basket for the winners with 12 points. Jim Cipparone backed him up well with 11. D. Myers took the honors for the Alumni. He scored 13 points. The Serbs were in a spot. They had been told that only enough accommodation for the four winning teams had been reserved, it being understood the losers would go home. They did not intend to go home win or lose. They jocularly spoke of sleeping in the parks.

The Windsor Star

FALCON FIVE SCORES UPSET

Patrick Hoopsters Are Nosed Out, 24-23 'BURG DRUBBED

One game proved an upset and the other was turned into a rout as the Intermediate Basketball League swung into its second week of action last night. The upset was provided by the Falcon A.C. when it nosed out Patrick's Service, 24-23 while the rout was the 45-13 drubbing the Stokes Service Club handed Amherstburg.

REAL SIZZLER

The Falcon - Patrick game produced everything that even the most critical cage fan could ask. It was a sizzler from start to finish with a foul shot by Louis Murgaski, high-scoring Falcon centre, in the last minute of play deciding the issue. The score at half-time was 15-11, in favor of the Patrick brigade and in the last half the lead changed hands no less than three times.

Murgaski was high scorer for the winners with five field goals and two fouls, while Zelba and Dawson, with five points each, split top scoring honors for the losers.
It was Falcons first win.

The Windsor Star

ASSUMPTION LOSES AGAIN
Falcons give College Intermediate Los

Assumption College Bees lost their second game in as many starts in the Intermediate Basketball League Saturday night, dropping a 30 to 16 decision to the pace-setting Falcons.
The Falcons threw up an effective defence in the first half of play to hold Assumption to one field goal.
Score at halftime was in the Falcons' favor, 16 to 2. L. Murgaski led the winners with 13 points.
Kavanaugh and Hathaway, each with 4 points, were leading scorers for the College five.

The Windsor Star
Falcons Beat L.Y.F.
48-25

Opening the scoring throttle in the second half to outscore the opposition by 25 points, Windsor Falcons defeated Labor Youth federation, 48-25 in an Essex County Intermediate Basketball league fixture last night. The score at the half was 14-12 for L.Y.F.
Scoring by the winners was pretty well distributed among all hands with Murgaski topping the list with nine points.

Falcons 48		L.Y.F. 25	
Uzelac	8	Jasin	6
Mudry	7	Trimesc	3
Murgaski	9	Curgin	6
Stevenson	0	Suttak	6
A.Boroski	9	Roslov	2
Foy	8	DeMarko	2
Cipparone	7	Wysinsky	0
B. Boroski	0	Yakovlev	0
Jankov	0	Zeller	0
Gilliland	0	Masaro	0

Referre: Slim Patrick

Први ред, с лева: Богдан Стојановић, Љубомир Мургашки, Сава Рослов
други ред: Перо Булат, Сава Јанков, Руди Кахлић, Милан Бараћ,
Богдан Јашин трећи ред: Обрад Јашин, Никола Вујаклија, Славко
Мирић, Јосиф Прић, Данило Узелац

Ф.К. Бели Орлови 1949-1953

Први српски фудбалски клуб у Виндзору, "Бели орлови", основан је крајем 1949 године. То је уједно и први српски фудбалски клуб у Канади, па и на целом Северно-америчком континенту.

Оснивачка седница одржана је у хотелу "Pero's House" (по власнику Пери Булату). Први председник био је Александар Ђорђевић а на тој дужности касније били су и Раде Виторац, Никола Будимир и Слободан Паражанин.

Највећи успех клуба био је освајање трофеја "Firemen's Cup" и пласман на друго место у "Essex County Soccer League" 1952 године.

Претходне године (1951) "Бели орлови" су били финалисти купа "Windsor Star", када су 28 Октобра пред 800 гледалаца изгубили високим резултатом (5-1) од екипе "Caboto".

Два играча "Белих орлова" Љубиша Влајковић и Милован Ђиновић наступили су за репрезентацију Онтарија (Канаде) на утакмици против државног тима Енглеске 17 јуна 1950, играној на стадиону "Jackson Park" у Виндзору.

Љубиша Влајковић и Душко Томић били су чланови "екипе Windsor Sterlings" 1949, када је освојено првенство Онтарија.

Александар Лазовић, Аца Џалић и Божа Божановић, поред горе споменутих чинили су окосницу тима "Бели орлови", док је било и оних који су ту "ако неко не дође, да попуни место", како рече један сасвим искрено.

Често, успех тима је зависио од залагања и инспирације, више него од умећа, па је долазило до непредвидљивих резултата, високих победа и пораза када се то није очекивало.

Клуб је често приређивао веома успешне забаве у Српском дому. Приход је коришћен за друштвене потребе, за изградњу цркве "Грачанице" и друге хуманитарне сврхе.

Клуб "Бели орлови" уживао је велику подршку многих истакнутих привредника српског порекла у Виндзору. Нарочито су се истицали Никола Будимир и Душан Манојловић, оснивачи и власници чуvenог "N & D" супер маркета, затим Емил Кајер, Мома Илић, Милорад Вучковић, Младен Мирић, Момир Кузмановић и Перо Булат.

Неколико најважнијих чланова управе преселили су се из пословних разлога у Торонто. То је резултирало гашењем клуба у Виндзору, да би се после неколико година појавио у Торонту. Касније су "Бели орлови" постали чланови прве канадске лиге а 1974 године освојили и првенство Канаде.

Током 4 године такмичења у Виндзору, за клуб су играли следећи фудбалери: Ђорђе Максимовић, Гојко Рајковић, Срба Рајковић, Милован Ђиновић, Богдан Вончина, Божа Божановић, Михаило Руме, Душан Красојевић, Александар Лазовић, Љубиша Влајковић, Чедомир Манојловић, Душан Томић, Миленко Милошевић, Александар Џалић, Петар Џрљеница, Бранко Секулић, Ђорђе Ралетић, Душан Симић, Милан Павлица, Слободан Јањатовић, Tony Just, Frank Nagy, Душан Васић, Душан Манојловић, Душко Јовановић, Стево Косановић, Никола Петронијевић, Драган Младеновић-Гидра, Ђура Мудри, Никола Тошић, Ратко Павловић, Владо Бобинац, затим Мандрић, Крстић, Љубић, Душински, Страјић чија прва имена нису позната.

Следећи текст је препис чланка из новина, (није познато којих), са једне од забава које је приређивао клуб "Бели орлови" у српском дому у Виндзору.

УСПЕЛА СПОРТСКА ПРИРЕДБА У ВИНДЗОРУ

На дан 2 децембра т.г. српски спортски клуб "Бели орлови" из Виндзора приредио је веома успелу забаву.

Већ у првим вечерњим часовима пристизали су аутомобили из оближњих места Виндзора, као из Детроита. Пред сам почетак представе било је тешко наћи места за паркирање у близини хале, док се је маса око улаза тискала, нестрпљива и радознала за ову интереснту приредбу спортиста. Раније успеле забаве С.К. 'Белих Орлова" обећавале су српској колонији у Виндзору као и другим гостима, да ће им и ова приредба пружити одличну забаву и лепо расположење.

Забаву је отворио поздравним говором члан управе "Белих орлова" брат Емил Кајер.

Уједно је упознао присутне са досадашњим радом клуба, као као и са будућим стремљењима, приказујући спортске трофеје које је овај клуб добио у овогодишњим такмичењима подсавеза Есекс Каунти-а.

Затим је следио обиман разноврсни програм са скочевима, песмама и другим. Све се одвијало на професионално-уметничком нивоу. Наши познати дилетанти браћа Раде Виторац, Миленко Милошевић, Милорад Вучковић и други били су заиста на висини и својом комиком, у препуној сали, изазивали опште одушевљење. Познати концертни певач Миша Польаков са пуно топлине и осећајности отпевао је неколико српских и енглеских песама. Многе тачке на овој приредби пратио је на гитари, искусни познавалац италијанских и шпанских мелодија, брат Мома Илић. Разуме се, да на оваквој приредби спортиста није могао изостати незамењиви конферансие брат Аца Ђорђевић. Он је зналачки и спретно и овога пута забаву учинио заиста интересантном и успешном.

Публика је богатим аплаузом пропраћала сваку тачку програма као и извођаче, често тражећи да се поједине тачке понове.

После програма одржана је лутрија са вредним и укусним наградама.

Други део програма је протекао уз звуке познатог квинтета из Виндзора. Међу многим паровима видносе истакао популарна десна спојка "Белих Орлова" Божа Божановић који је својом партнерицом, младом српкињицом, сестром Спраавало, извео неколико типичних америчких игара, што је младеж нарочито топло поздравила.

Веома укусну декорацију позорнице дао је, уметнички, брат Младен Мирић.

За све време забаве у подруму хале браћа спортисти Душан ККрасојевић, Петар Црљеница и други вешто су "центрирали" пића и добре мезетлуке крај песме и свирке. Такво расположење је трајало до дубоко у ноћ, када су се приређивачи потпуно слили са публиком и у најлепшем расположењу служили бесплатно госте јелом и пићем.

Оваквом успеху ове забаве, поред свих осталих спортиста који су учествовали у извођењу, вредно је истаћи пожртвовање и ауторитет председника клуба, брата Николе Будимира. Нарочито се још истакао популарни центар-халф Богдан Вончина, који је заиста свуда и на сваком месту, када се тиче спортиста.

На крају да споменемо, да је један наш брат из Торонта присуствовао забави и одушевљен изјавио, да би оваква забава била много по жељна и у Торонту. Неки приређивачи ове забаве дали су извесне наде да би се овај предлог нашег врлог Србина и остварио.

Забава је морално и материјално успела и можемо тврдити, да су Срби из Виндзора и околине уједињени у подржавању овог првог српског фудбалског клуба у Канади.

Н.П.

СПОРТСКО ДРУШТВО *Југославија 1956 – 1957*

У току зимског периода 1955/56 формирало је спортско друштво "Југославија" које је бројало преко 60 чланова, а имало је своје просторије у једном ресторану на улици Drouillard Road у источном делу Виндзора.

У оквиру овог спортског друштва деловале су три секције. Фудбалска екипа била је првак "Б" групе Essex County Soccer League 1956. Секција за стони тенис са преко 30 такмичара, међу којима су се истицали Жика Апић, Аца Лазовић, Божа Божановић, и Федор Рајић. На једном турниру освојили су прво место а имали су и сусрет са Српским Омладинским спортским клубом из Торонта 1956 године.

Шаховска екипа у саставу Жика Апић, Федор Рајић, Фрања Стипановић и Хари Вокинфус такмичила се у оквиру "YMCA" шаховске лиге у Виндзору.

Играчи фудбалског клуба били су: Бранко Борчић, Драгослав Радосављевић, Ник Кристифалучи, Жика Апић, Н. Стошић, Аца Лазовић, Хари Вокинфус, Фрања Степановић, Душан Ирић, Бранко Спасојевић, Гојко Рајковић, Ђорђе Рапаић, Љубиша Влајковић, Аца Џалић, Божа Божановић, Душан Томић, Бранко Секулић, Душко Јовановић, Чеда (презиме непознато).

Српски Спортски Клуб 1958

По гашењу спортског друштва "Југославија" 1957 године, није се дуго чекало до појаве новог Српског Спортског Клуба који је формиран у пролеће 1958 године. Клуб се такмичио у "Essex County Soccer League", (Second division) и на крају сезоне завршио на 5 месту.

Председник клуба био је познати српски привредник Никола Будимир.

Вредно је забележити да је овај клуб постигао значајан успех победивши екипу SSC Milwaukee са резултатом 1-0.

Једини гол у тој пријатељској утакмици одиграној јула месеца у граду Milwaukee, постигао Божа Божановић.

SSC Milwaukee (Српски Спортски Клуб Милваки) је најстарији српски фудбалски клуб у САД и аматерски првак САД.

The Windsor Star

Serbians, Italia fall in opener

BY MATT DENNIS

Both Teutonia entries in the Essex County Soccer League scored victories in the opening games of the first round of the Injured Players` Cup playoffs Friday night at Wigle Park.

Before 250 fans, Teutonia "A" edged Serbian Sports Club 3-2 while Teutonia "B" blanked Italia 3-0.

Teutonia "A" hopped into 2-0 lead before the 10- minute mark of the game with Mike Gatti counting both tallies. He fired a 25-yard drive past Serbian goalie George Rapaich after seven minutes and "headed" home the next rush.

Zivko Apich` s successful penalty boot after 12 minutes pulled the Serbians back into the game.

They put on the pressure and were rewarded with the tying marker eight minutes later.

Dan Irich took a short pass from Bob Bozanovic, slipped behind a Teutonia fullback and completed a clever effort by blasting a hard drive past Netminder Nick Kamrad.

Score remained 2-2 until Steve Manz broke up the struggle with less than five minutes to play. He broke in alone from the right side and caught the corner with a deadly 10-yard shot.

Frank Artner and Gatti sparkled throughout for Bill Dewald` s Teutonians.

Danny Jovanich and Bob Sekulich never gave up for the losing Serbian squad.

ФК Раваница 1960-1961

За овај фудбалски клуб није било других података осим текста који је објавио лист "Глас Раванице". То је најбољи доказ о значају писане речи.

Како каже стара грчка изрека, оно што није записано – није се ни дододило.

Пошто имамо иза себе једну потпуну годину рада, можемо се вратити уназад и дати кратак преглед догађаја и оног што смо постигли у првој години рада, а потом изнети укратко нашим члановима и пријатељима наше смернице а долазећу нову сезону.

Као што већ знаете, наш је Клуб основан почетком 1960 године, од играча из Детроита и Виндзора. По први пут у историји детроитских Срба појављује се овакав клуб у Детроиту који обухвата и љубитеље фудбала из Виндзора.

Наш Клуб са поносом узима одмах име наше детроитске цркве и ставља се под покровитељство просветног одбора детроитске Црквене општине. Клуб "Раваница" улази одмах у такмичење локалне лиге, зване: Детроитска Фудбалска Лига. Пошто је Клуб тек основан, по правилима детроитске лиге могао је да се такмичи само у другој дивизији те Лиге.

Захваљујући залагању свих наших играча и управе, Клуб је постигао завидне резултате.

У лигашком такмичењу заузима друго место, а у завршном такмичењу за Куп заузима прво место и осваја Куп своје дивизије. Поред такмичења за Куп са месним клубовима свих других нација, наш Клуб је имао за госта Српски спорт клуб "Карађорђе" из Кливленда. У свим овим такмичењима Клуб је окупљао под своје окриље и дао прилике око тридесеторици играча да упражњавају овај лепи и интересантни спорт. Поред ових младића, са задовољством констатујемо да је наш подмладак састављен од деце која су рођена и

одрасла овде. Подмладак је до сада показао сјајне резултате и изазвао велико интересовање.

Клуб је завршио своју успешну прошлогодишњу сезону са лепим банкетом, на дан 11 марта ове године. На банкету се окупило око 300 пријатеља и навијача у чијем су присуству играчи нашег Клуба одали признање своме младом председнику, г. Николи Будимиру, поклонивши му лепу споменицу, као и своме менаџеру, г. Чедомиру Манојловићу, даровавши му диван ручни сат у знак признања за примерно вођство.

У првој сезони, када је требало набавити целокупну спрему, платити осигурање за играче, уписницу у Лигу и поднети друге разне трошкове око издржавања Клуба, обратили смо се за помоћ нашим пријатељима и навијачима.

Нашили смо на изванредан одзив. За кратко време уписали смо већи број прилагача него што смо очекивали, највише захваљујући заузимању нашег месног свештеника проте Миодрага Мијатовића и нашег клупског председника, г. Николе Будимира из Виндзора.

Листу наших прилагача који су даровали преко 50 долара води наш председник г. Никола Будимир, а за њиме долазе: Џон Орлић, Власта Јоцић, Милан Дрекић, Чарлс Екнер, Перо Булат, Рој Николс, Др. Рајко Маргулис, и други. Сви они, као и остали прилагачи, омогућили су нам рад у првој години, и ми из Клуба им се најсрдчније захваљујемо, срећни што их имамо у својој средини.

Нарочиту нам част чине наша два почасна председника, свештеник детроитских Срба прота Миодраг

Мијатовић и свештеник винзорских Срба, прота Стеван Ластавица. Са њиховом подршком и надаље, као и са њиховим благословом, верујемо да ћемо постизати успехе и у будућности.

И, најзад, ево нас и код оне групе, која нас је највише помогла – и морално и материјално. То су наши верни навијачи. За време прошле сезоне, у Детроиту није било ни једног клуба који је имао толики број верних навијача, као наш клуб "Раваница". Број се повећавао из недеље у недељу, тако да смо на последњој утакмици имали преко 200 навијача.

Играчи и управа користе ову прилику да се нашим драгим навијачима најлепше захвале на њиховој лојалности и подршци, а ми ћемо се трудити да њихово поверење у нас оправдамо, пружајући им лепе и интересантне утакмице у долазећој сезони. Када већ говоримо о долазећој сезони и навијачима, ми бисмо желели да овом приликом апелујемо на наше навијаче да се увек држе спорчки и покажу свима осталима да је група Срба која се појављује на игралиштима васпитана и културна група. За то време, наши играчи на терену биће такође дисциплиновани, па ћемо као целина бити пример осталима а служићемо на част и понос српског имена. Врујемо да вас све интересује који ће противници играти против нашег Клуба у току долазеће сезоне. По први пут у историји Детроита и Винзорса основана је заједничка лига од најјачих клубова из оба града. Њен званични назив је "Michigan-Ontario International Soccer League".

У ову лигу улазе: првак Винзорса 'Тевтонија' (немачки тим), клуб на другом месту 'Кабото' (италијански тим) из Детроита: "Кикерс", "Украинијанс" "Вајт Иглс", "Белгија", "Спорт Клаб", "Хунгарија" и "Раваница".

У изгледу је да ће сезона бити богата лепим утакмицама. Нашем Клубу, који се први пут такмичи у овако озбиљној конкуренцији, биће потребан известан период времена да се среди и прилагоди новој средини. С тога молимо наше навијаче да имају стрпљења, јер смо сигурни да ћемо се средити и стати на равну ногу са свима осталима. За овако јаку и комбиновану Лигу предвиђена су и два најбоља игралишта: једно у Винзору, под именом "Wigle Park", које је недалеко од тунела и налази се на раскрсници улица McDougall и Erie, удаљено око 3 минута вожње од тунела.

Игралиште у Детроиту се зове "Mack Park" и налази се на раскрсници улица Mack и Fairview (ST. Jean), а то је на источној страни Детроита. За оне који долазе са западне стране града, или из Винзорса, најбоље је да иду Форд Експресвејом до излаза Conner, ту окренути десно и ићи Конером до улице Мак, па онда окренути опет десно до Фервјуа, и када се дође на ту раскрсницу окренути лево на Фервју, само пола блока.

Када смо вас упознали са клубовима који учествују и игралиштима на којима се игра, верујемо да вас интересује и када почиње сезона, као и како ће наш тим изгледати. Можемо вам свима рећи да прве четири утакмице играмо против четири најбоља тима у Лиги, па ће нам вероватно бити врло тешке. С тога вас још једном молимо да имате стрпљења, да будете спорчки спремни и на евентуалне поразе и на победе, које ће доћи у своје време. Састав нашег тима за ову сезону, видећете први пут у недељу 14 маја, после подне у три сата у "Мак Парку". Овде наводимо само имена играча који су се пријавили за наш Клуб и који тренирају са нама. Од њих ће тога дана бити изабрани они, који се моментално налазе у најбољој форми, и који ће заступати

наше боје тога дана против првака Виндуза "Тевтоније". Играчи су: Милорад Радонић, Мајк Стојановић, Фред Александер, Дани Васић, Слободан Хрњак, Живко Апић, Миле Стојковић, Влада Маливук, Душко Попадић, Љуба Станковић, Аца Лазовић (капитен тима), Тибор Виг, Џим Барда, и Радиша Јеремић. Распоред утакмица за први месец је следећи:

У недељу 14 маја, против "Тевтоније" – 3.45 у Мак Парку.

У недељу 21 маја, против "Украјинаца" – 2.00 у Мак Парку. У суботу 27 маја, против "Кабота" – 7.00 у Вајгл Парку. У суботу 3 јуна, против "Кикерса" – 6:30 у Мак Парку.

Будите добри и сачувавјте овај лист, пошто немамо могућности да вас поново обавестимо, јер Глас "Раванице" излази само једанпут месечно.

Познато вам је свима да смо прошле године на Меморијал дан имали за госте фудбалере из Кливленда. Ове године дугујемо им посету и утакмицу у Кливланду. Навијачки аутобус би кренуо у 7 сати ујутро, на дан 30 маја, од Српског дома у Детроиту и вратио би се истог дана увече. Они који би желели да иду са тимом у Кливланд, треба да се јаве менаџеру Клуба, Чедомиру Манојловићу, најдаље до 15 маја о.г. на телефон: PR 8 – 5117.

Глас Раванице мај 1961

Прва Утакмица и Прва победа Фудбалског Тима "Раваница"

У недељу 24 о.м. фудбалски тим цркве "Раванице" у Детроиту одиграо је своју прву утакмицу, у оквиру такмичења за Другу лигу, и победио екипу клуба "Кикерс" са високим резултатом 7:1.

"Раваница" је наступила у следећем саставу:
Лукић, Рапаић, Секулић, Апић,
Хрњак, Михајловић, Јеремић,

Станковић, Лазовић, Маливук, (Приморац, Вучиновић и Радовић). Голове су дали: Станковић 2, Маливук 2, Приморац, Лазовић и Јеремић.

Утакмица је била врло жива и протекла је у очигледној надмоћности нашег тима, чији играчи још нису довољно уиграни, с обзиром да им је то био први заједнички наступ. Цео тим је добро функционисао, али је навала била више запослена и у њој се нарочито истакло десно крило Јеремић, који обећава да се развије у играча високе класе.

Поред њега, својом зрелом игром, шутирањем на гол и прецизним додавањем, истакли су се Станковић и Лазовић.

Ова прва победа дала је елана како играчима, тако и бројним навијачима, који су отишли кућама задовољни.

Фудбалски тим цркве "Раваница" основан је пре кратког времена, од стране фудбалера из Детроита и Виндуза.

Почасни председник Клуба је о. Миодраг Мијатовић из Детроита, председник је Никола Будимир из Виндуза, подпредседник др. Спаса Папић из Детроита, а секретар, менаџер и тренер Чеда Манојловић из Детроита.

Циљ фудбалског тима је да се ове године пласира у Прву лигу.

Према игри приказаној и резултату постигнутом у првој утакмици, тај циљ се чини врло реалним.

Поред тога, фудбалери "Раванице" намеравају да одрже читав низ сусрета са осталим српским фудбалским клубовима широм Америке. По свој прилици ускоро ће доћи до сусрета са екипом клуба "Карађорђе" из Кливланда.

Сви љубитељи спорта из Детроита и Виндуза, треба да помогну овај наш тим, а у првом реду да му пруже подршку својим навијањем на утакмицама.

Maple Leaf S.C. / Јаворов Лист/ 1968 – 1972

Најуспешнији српски фудбалски клуб у Виндузуру основан је током зимских месеци 1967/1968 у сали цркве Грачаница, а иницијатива је потекла од чланова фолклорне групе која се у тим просторијама састајала и вежбала под вођством кореографа Грује Стеванова-Лале, а председник исте био је Миша Божић.

Сви потребни предуслови за формирање новог фудбалског клуба стекли су се такође истовремено.

Српска заједница већ 6 година није имала свог представника у локалним фудбалским лигама, велики број младих фудбалера био је на располагању као резултат новог таласа наших досељеника, постојала је заинтересованост код српских привредника да финансијски помогну клуб, а исто тако било је способних организатора и тренера.

Клуб је добио име “Maple Leaf” (Јаворов лист, симбол Канаде) на предлог првог председника Душана Манојловића.

Душан Манојловић

Остали чланови управе изабрани на тој седници били су:

Стево Будимир, (потпредседник), Федор Рајић, (секретар), Миша Божић (благајник), Љубиша Влајковић и Александар Џалић (тренери) и Груја Стеванов-Лала и Жарко Петковић (чланови управе).

Пријаву за такмичење у локалној фудбалској лиги поднео је Љубиша – Џими Влајковић, у пролеће 1968 године, пред сам почетак сезоне.

Већ прве године освојен је “Injured player cup” а 1970 “Fireman cup”.

Изненадна смрт председника клуба Душана Манојловића није довела у питање опстанак клуба, као што би се најчешће могло очекивати у таквим случајевима, већ напротив, створила мотив код управе, играча и спонзора, да се у спомен на популарног председника сви додатно ангажују на спортском пољу и раду клуба.

Следеће, 1971 године, *Мепл Лиф* је постигао до тада незабележене спортске резултате, а који ни после 40 година нису надмашени!

“Carling Cup”, “Fireman cup”, “Windsor Star cup”, “Ontario Cup”, “Eastern Canada Cup” нашли су се у витринама Клуба који је потом стигао до финала Купа Канаде. Поред свега споменутог, постао је и први шампион новоосноване и најјаче лиге у региону, “South Western Ontario Soccer League”.

Успех Мепл Лиф-а подигао је велики интерес за овај спорт у Виндзору и околини, а посебно код млађих генерација.

Федор Рајић

За освојено фудбалско првенство, играчи су добили специјална признања од председника владе највеће канадске провинције Онтарија, Bill Davis-а, а за пласман у финале Купа Канаде веома лепе медаље Фудбалског Савеза Канаде и владе Бритиш Колумбије, у којој се играло финале.

Председник Клуба 1971 године био је Федор Рајић, менаџер Миле Марић, тренер Алекса Бабић, помоћник тренера Груја Стеванов-Лала, благајник Раде Сенић.

Чланови управе, поред већ споменутих, били су још: Жарко Јованов, (председник 1972), Милан Џвејић, Жарко Петковић, Драган Башић, Васо и Милан Станковић.

Следеће, 1972 године, Клуб је запао у потешкоће, дошло је до промена у управи која није била на висини да се суочи са проблемима, није било довољно спонзора, па према томе ни мотивације код играча.

У питању је био и сам опстанак клуба, а главни разлог таквом стању био је нездрав однос између два српска клуба, Мепл Лиф-а и Србије, због чега обе стране су трпеле штету. Та година (1972) била је уједно и последња година њиховог постојања.

C.K. Србија 1970-1972

Оснивањем С.К. "Србија" 1970 године, српска заједница у Виндзору по први пут имала је истовремено два спортска (фудбалска) клуба.

Ипак, једина добра страна постојања два клуба била је та што су кроз ривалитет (инат) створили заиста две добре екипе, нарочито "Мепл Лиф", који је следеће (1971) године стигао до финала купа Канаде.

Већ у првој такмичарској сезони (1971) "Србија" је постигла добре резултате. Са 7 победа, једном нерешеном утакмицом и само 2 пораза заузела је друго место у "Essex County Soccer League-West". Приликом отварања спортског центра у Кливленду, Охајо, (1971) "Србија" је била победник турнира и освојила веома леп пехар.

Оснивачи и чланови управе "Србије" били су Перо Новаковић, Јовица Гајић, Жарко Вучинић, Сретен Јовановић, Спасоје Уљаревић, Саво Мандић, Предраг Јовановић, Стева Балажев, Никола Дрекић, Милорад Ђалић, Миле Радомировић, Воја Милошевић, а преговоре око уједињења водили су Милан Прљевић, Бранко Малешевић, Милан Дрекић, Петар Јокић, Стеван Момчиловић.

Милан Прљевић

Следеће сезоне оба српска клуба запали су у кризу. Увидевши бесмисленост постојања два супротстављена српска клуба, још пре завршетка такмичења почели су разговори о могућности уједињења.

На обе стране формирани су одбори са јединим задатком да то спроведу у живот. На пролеће, тачније 3 маја 1973 године, постигнут је споразум и сагласност да се уједине и под новим именом наставе такмичење.

С.К Виндзорски Срби

Након вишемесечних преговора и договарања, представници двају клубова састали су се да озваниче уједињење. Домаћин састанка био је истакнути српски привредник, Жарко Вучинић власник "Duffy's Tavern", у градићу Amherstburg удаљеном око 30 километара од Виндзора.

Како је већ било договорено, обе стране изабрале су и овластиле по 5 представника да уједињење спроведу у дело.

После дужег разматрања и више предлога, одлучено је да се нови клуб именује "Виндзорски Срби"

Жарко Јованов

Потом изабрана је и прва управа коју су чинили:

Жарко Јованов, председник
Жарко Вучинић,
Милан Дрекић,
Миље Марић,
Милан Прљевић,
Алекса Бабић,
Јован Гајић,
Груја Стеванов – Лала,
Петар Јокић и
Жарко Петковић.

ИГРАЧИ КОЈИ СУ ИГРАЛИ ЗА КЛУБ:

Бабић Алекса	Пеџарски Милан
Бабић Саво	Попов Борис
Бандуљ Станислав	Поповић Милош
Бараслиевски Милан	Радовић Вељко
Беришај Ђорђе	Сарапа Дмитар
Брковић Драган	Сарван Јоле
Бурзан Слободан	Секулић Перица
Витановски Васо	Стоја Јулијан
Вранешевић Мирко	Стојчевски Лазар
Врховац Славко	Таминцић Милорад
Вуичић Мика	Топаловић Слободан
Вујошевић Мирко	Топаловић Србољуб
Вулетић Јован	Туфегџић Александар
Грбић Слободан	Ћировски Ванчо
Давидовић Зоран	Урукало Јован
Давидовић Слободан	Хорват Иван
Ђурић Александар	Ђорђе Штрбац
Ердељан Александар	Милан Штрбац
Јанев Никола	Ronald Glover
Јокић Ненад	Sal Alla
Јовићић Зоран	Lothar Mueller
Јовановски Бранко	Alban Clarke
Јовановски Костадин	Frank Mora
Катанић Боривоје	Nick Vlahos
Ковачевић Pero	Bill James March
Коврљан Драгиша	Jonis Papageorgiu
Кораксић Драган	Mark Hillis
Котевски Љубомир	John Licata
Крагујевац Милан	Van Niforos
Крстић Милош	Nick Luldjuraj
Кукић Петар	Simon Qafa
Кунстле Владимир	Franz Reiter
Лазовић Миодраг	Greg Kotsidis
Малешевић Бранко Јр.	Zeka Juncaj
Мишчевић Никола	Jose Cuevas
Михајловић Ане	Osvaldo Rizzo
Недић Александар	Agenor Ferreira
Ненадов Славко	Allan Hopes
Несторовић Драган	Stephen Hart
Павлица Богдан	Paul Parkinson
Пантовић Драгољуб	Keith Tiplady
	Derek Valentin

Као што се може приметити, за "Виндзорске Србе" играли су и припадници многих других националности. Уважавајући и поштујући друге није ометало бити свој.

Највећи успех Клуба постигнут је управо на том пољу: по први пут у целокупном српском исељеништву формиран је спортски клуб који превазилази поделе, приближава две супростављене стране на путу помирења.

Тешко је било стићи до уједињења које је уследило након много уложеног труда, добра воље и стрпљења. Али није било ни лако спровести све замисли да Клуб заиста буде онакав какав се желело.

Треба имати у виду да је то било време најжешћих подела у нашем исељеништву, време црквеног раскола и да је свака помисао на зеједништво унапред била осуђена на неуспех.

И поред повремених криза, Ф.К. Виндзорски Срби је опстао и траје ево већ 40 година. То је апсолутни рекорд у трајању било ког спортског клуба на овим просторима, што је знак да је Клуб приликом свог оснивања постављен на здраве и чврсте темеље.

Првих година постојања, када је то било најтеже, Клуб је постигао најбоље такмичарске резултате, као што су освајање првог места на турниру у Кливленду (Охajo, САД) 1974, победник купа "Windsor Star" 1975 и 1976, освајање купа "Western Ontario" 1977, пласман у четвртфинале купа Канаде 1977, првак SWOSL 1976 и 1979, пријатељске утакмице са вице-шампионом Немачке "Eintracht"- (Braunsweig) 1976 и екипом "Brasil Select" 1977 године.

Клуб је имао своју спортску заставицу и значку, обе направљене у Новом Саду 1977 године. У витринама бројних клубова, међу њима и "Ајнтрахта" из Брауншвајга, налази се заставица "Виндзорских Срба".

О раду и успесима овог клуба писано је у многим новинама и часописима у Канади, САД и Србији.

Клуб је редовно прослављао свог заштитника Светог Георгија, најпосећеније забаве и прославе биле су управо оне које је организовао клуб "Виндзорски Срби".

Колико је познато, Клуб је први који је имао и свој месечни билтен, "Спортске Вести", у којима су објављени резултати свих такмичења и многи други подаци о раду Клуба. Уредник Спорских Вести био је Бранко Малешевић.

Windsor Star and other newspapers articles

Seven goals for Tufegdzich as Leafs bomb London

No matter how strong his supporting cast may be, any team intending to sideline the Windsor Maple Leaf express in the Ontario Soccer Cup playdowns will first have to deal with Alex Tufegdzich.

Maple Leafs, First Division leaders in Essex-Kent action and obviously a tough force these days, won their second straight Ontario Cup game in powerful fashion at Windsor Stadium Saturday night by crushing London Scottish, 10-0.

And, for the second straight playdown game, the fleet, blonde Tufegdzich scored seven goals.

The effort matched his feat of two weeks ago when leafs began the single-game knockout competition by ripping Sarnia, 9-0.

Within six minutes Saturday night with a large crowd looking on, Leafs had two goals and Albert Van Wyk in the London goal was a beleaguered individual the rest of the game.

Tufegdzich picked up Stanko Bogdanovic's through ball after four minutes and clicked, then two minutes later he pulled van Wyk to one side and passed to Frank Mora for an

easy kill. At 14 minutes and 33 minutes Tufegdzich completed a first-half hat-trick, first on the end of a pretty passing play then by heading home Neil Stewart's pass.

The rout continued in the second hal. Lothar Mueller set up Stewart at 10 minutes then Tufegdzich converted Jovan Urukalo's pass before teaming with Stewart for the more sharp markers. Mueller got into the act at 33 minutes with the best goal of the game, picking up at the midfield marker, beating several defenders then crashing home a shot from 30 yards. Two minutes from the finish, Tufegdzich finished off his seven-goal performance.

The game was so one-sided that Leafs' goaltender Dmitar Sarapa had only one though chance, but one Roy Inglis's free kick early, in the first half.

Maple Leafs close in on Cup

Unless they suffer one of the most abrupt turnarounds in sports history, Windsor Maple Leafs will be the next champion of the Ontario Soccer Cup competition. With a crowd of nearly 1,400 roaring approval at Windsor Stadium Saturday afternoon, the powerful Windsor club all but clinched the 1971 Ontario crown by walloping Toronto San Fili 7-0. Since it was the first of a two-game series, total goals to count, it would seem difficult for Leafs to blow a seven-goal margin when the teams return to Toronto for the second contest this Saturday at Stanley Park at 8:00 PM.

Once again it was centre forward Alex Tufegdzich, constantly provided glittering opportunities trough the brilliant work of frontline mates like Julian Stoja, Neil Stewart, Stanko Bogdanovic, and Lothar Mueller, who set the scoring pace.

Tufegdzich scored five of the seven Windsor goals and now has 22 of the 30 tallies Leafs have racked up in four winning performances so far in Ontario Cup play. Stewart added the other pair of Windsor tallies.

Saturday's game was only three minutes old when Stanko Bogdanovic, the outside right passed to Tufegdzich who stepped past two defenders and went in to beat Toronto goaltender Sergio DeLuca easily. After Mueller and Tufegdzich were stopped by DeLuca, the fine play of outside left Stoja paid off in Stewart's first goal at 25 minutes, the latter pulling the trigger while on the run.

San Fili has had its best scoring chance when Hugh Shields pulled Leaf goalie Sarapa Dimitar but fired wide of the open goal. At 40 minutes Stewart manipulated the Toronto defence perfectly then flipped to Tufegdzich who clicked from point-blank range. Three minutes later, Stoja, who gave Toronto fits all game, again made a great run then passed to Tufegdzich who scored from 10 yards.

San Fili came to life early in the second half with Ed Wigley coming close on a header and Camillo Chiodo hitting the crossbar with Sarapa well-beaten.

Then at nine minutes Tufegdzich caromed his fourth gole home of a post with Mueller's maneuvering setting up the play.

Leafs were fortunate in the next few minutes when Wigley shot wide and Leaf's Ron Glover booted the ball off the goal-line with Sarapa beaten.

Stewart and Allan Caines exchanged post hits before Stewart scored his second marker at 33 minutes, Tufegdzich providing the

pass for his inside right to pull DeLuca and tap it home.

Toronto continued all-out in the search for goals but couldn't click against Sarapa's good work.

Two minutes from the end, Tufegdzich made it 7-0 on a pass from Stewart.

Maple Leaf sew up cup, Reach Eastern semi-final

Special to the Star

Toronto – With Ontario Cup safely tucked away, it's on to Montreal next for Windsor's Maple Leaf squad as it continues its search for Canadian soccer supremacy.

Maple Leaf, as expected, sidelined Toronto San Fili at Stanley Park here Saturday to win the 1971 Ontario Cup, the first such triumph by a Windsor team since Caboto turned the trick in 1961.

Leafs more or less won the Ontario title at home a week previously when they licked San Fili 7-0 in the first game of a two game, total-goal series. The Windsor team won the second contest here by a 4-2 score and easily triumphed on the round, 11-2.

An opponent for Windsor in the sudden-death Eastern Canada semi final at Montreal's Jarry Park this coming Saturday has not been named.

In any event, should Windsor continue winning, it would then go to the East Coast the following Saturday for the Eastern Canada final then trek all the way to Vancouver on October 2 for the Canadian title contest.

It took Leafs only five minutes to begin paddling their series lead here Saturday. A corner by Julian Stoja crossed to Alex Tufegdzich who passed to Neil Stewart and the latter banged an angle shot of a post past Toronto goaltender Sergio DeLuca.

Six minutes later the Leaf defense allowed Hugh Shields to get in the clear and his shot left Leaf netminder Sarapa helpless. The Windsor club got back in front at 22

minutes, Stoja combining with Stewart to set up Tufegdzich who slipped around DeLuca easily.

In the second half, Edward Wigley tied the game at seven minutes on a penalty shot, giving Sarapa no chance.

But leafs rebounded like champions to whip home the final two goals in the series.

Lothar Mueller, the club's top goal-getter in league play, clicked with a 30-yarder at 17 minutes. The goal was reward for a standout effort by Mueller in the game. Then at 26 minutes, the big shooter, Tufegdzich nailed his second of the game and 24th of the 34 Leafs scored in five Ontario Cup victories.

Maple Leaf advance via forfeit route

Windsor Maple Leafs has advanced to the Eastern Canada soccer final without even lifting a boot in anger.

Maple Leafs, who were to have played a Montreal team this Saturday in the Eastern semi-final, were rewarded when the Quebec Football Association pulled out of the Canadian championship.

Montreal's defection resulted when the Canadian Soccer Association reversed a protest on a game during the Quebec playoffs which had originally been tossed out by the Quebec body.

"According to the information I have", said Windsor's CSA representative Wally Lomas,

"Montalia protested a Quebec Cup loss to Rangers because two referees were used, instead of one referee and two linesmen.

"Quebec tossed out the protest and continued with its playdowns. In the meantime, Montalia appealed to the CSA and they upheld it.

This resulted in havoc in the Quebec Cup playdowns and they decided to chuck the whole thing, apparently".

Maple Leafs thus will be idle until the September 18th weekend when they will travel either to Halifax or St. John, Nfld.

SINCEREST CONGRATULATIONS are in order from all of us to the Maple Leaf soccer club which did the expected Saturday at Toronto and brought home the Ontario Cup, the first such victory for Windsor since Caboto Club achieved the feat in 1961. The triumph must have been deeply satisfying to Ilario Bontorin, the centre half and captain of Leafs who played on that Caboto club.

THERE IS A sprinkling of other ethnic groups on the club but the Maple Leafs are basically of Serbian extraction, sponsored by a group of Windsor businessmen interested in the game of soccer.

The only unfortunate thing as the Leafs continue towards a possible Canadian title is this fact Windsorites will not be able to see them play.

They are in Montreal this Saturday in the Eastern Canadian semi-final and should they win, Leafs must then travel to the home base of the winner between Newfoundland and Nova Scotia for the Eastern final.

Then it would be across the country to Vancouver for the Canadian championship game. Is there any chance the Leafs backers might offer a guarantee to the Canadian Soccer Association to have the Eastern Canada final played here?

Wally Lomas, the knowledgeable expert on the game around here say : " it's not likely the CSA would go for it if such an offer was made.

It might be worth a try, however. A crowd of 2,500 or so at \$2.50 a head in Windsor Stadium wouldn't be an impossibility, I'd say."

Windsor Maple Leaf gives soccer lesson to St. Lawrence, Win 7-1

BY GERRY REDDY
DAILY NEWS SPORTS STAFF

St. Lawrence Laurentians were given a soccer lesson Sunday afternoon by the Windsor Maple Leafs of Ontario.

With more than 5,000 fans watching, the Maple Leafs defeated the Laurentians 7-1 at the King George Fifth Pitch.

The lopsided decision gave Windsor the Eastern Canada senior soccer crown and a berth in the Canadian championships at Vancouver, B.C, on October 3.

The loss eliminated St. Lawrence, the Atlantic champions, from further national competition for this season.

Striker Alex Tufegdzich scored four goals for the Maple Leafs as the visitors took 5-0 first half lead. Neil Stewart, Stanko Bogdanovic and Julijan Stoja added one goal each. Nils Molloy had the ST. Lawrence marker.

The Laurentians won three titles prior to Sunday's contest.

They took the Burin Peninsula championship over Grand Bank Geebees, the provincial title over Feildians of the St. John League and the Atlantic crown over Wolfville Hortons of Nova Scotia.

But they were unable to contain the Windsor Maple Leafs who gave a tremendous display of soccer finesse. St. Lawrence employed their patented "slog-and run" style of play to capture their first three titles.

The Laurentians tried to greet Windsor with the same style but discovered early in the game that the Maple Leafs were not to be kept off balance by this type of game. In fact, it was the Windsor club that set the pace of the contest.

Windsor displayed top ball control, used short passes to perfection, had players moving at all times and were never in trouble against the Newfoundland club.

Финалисти Купа Канаде 1971

Стоје: Алекса Бабић, Зоран Мојсиловски, Дмитар Сараћа, Борис Коцијан, Ron Glover,
Ilario Bontorin, Frank Mora, Перица Секулић, Јовица Урукало.

Испред: Станко Богдановић, Neil Stewart, Александар Туфегџић, Lothar Mueller, Јулијан Стоја

The ability of the Leafs to “give and go” played a major role in their important victory.

Windsor went on the attack from the opening whistle. They applied the pressure to the Laurentians for most of the 90 minutes and gave St. Lawrence goalie Bob Slaney his busiest game of the season.

Besides the seven goals they scored, Windsor could have added several more but often, late in the game, were content to give the fans a display of passing never seen in Newfoundland prior to Sunday’s game.

The Maple Leaf were the best soccer club to ever visit Newfoundland and they gave fans an insight into how the game should be played. They must rate as one of the top

soccer clubs in Canada. Six of their seven goals came on picture plays.

Defensively, Windsor was just as effective as they were offensively. They cleared the ball with confidence and took advantage of the full pitch as well as their goalie to move the play out of their zone.

Stewart opened the scoring for the visitors. The smallest player on the pitch, but also one of the fastest. Stewart completed a “bang-bang” play that left St. Lawrence wondering where the ball was.

There was three top passes before Stewart tapped the ball into the corner behind Slaney.

Tufegdzich made it 2-0 with 18 minutes gone as he started his four goals performance.

Tufegdzich, who was very effective when he had the ball deep in the Laurentians' zone, finished off another great passing effort with an easy, low tap that left Slaney with no chance of a stop.

Tufegdzich made it 3-0 at the 25 minute mark. Again the score was set up by three short passes that worked Tufegdzich unchecked for the tap behind Slaney.

Bogdanovic gave Windsor 4-0 spread with 11 minutes remaining in the first half and Tufegdzich's third of the afternoon at 41 minutes sent the Maple Leafs into the final 45 minutes with a healthy 5-0 advantage. Molloy broke the shootout bid of Windsor goalie Dmitar Sarapa with 15 minutes left in regulation time. Cyril Quirke belted a long ball from deep into St. Lawrence zone to the Windsor 18-yard line. A Maple Leaf fullback headed the ball in the wrong direction and Molloy found himself free six yards out. His low, hard drive caught the far corner for a 5-1 score.

Tufegdzich notched his fourth goal on another good passing display at 78 minutes and Stoja got the final score with 6 minutes remaining in regulation time. Stoja's goal was the only Windsor score that didn't result from a top passing play as his shot from 25 yards went into the mesh as Slaney slipped while moving to block it.

The Daily News, St. John's, Newfoundland, September 20, 1971

Vancouver Eintracht Canadian Champions

It was pouring with rain as the two Challenge Cup finalists took to the field at Vancouver's Swangard Stadium on Sunday, October 3 1971.

One day earlier, fog had prevented the Windsor Maple Leafs from departing to Toronto and their flight connection to the west coast. Consequently, the Eastern

representative side failed to arrive in Vancouver in time for a dinner reception honoring the cup finalists, courtesy of the BC Centennial Corporation. They also forfeited tickets to the BC Lions vs Montreal Alouettes football game on the Saturday night.

About 1,350 fans were on hand to see Aubrey Sanford, President of the association, perform the official kick-off. It took only 8 minutes for Eintracht to open the scoring. Buzz Parsons won possession of the ball almost at the goal line on the right side, just inside the penalty area. He pulled the ball back into the middle, and Peter Arnett tapped the ball into the net while Windsor defenders stood watching.

That was all the scoring up to half-time. Though Windsor had the better of the play, they were not able to get the ball past Graham Lee in the Eintracht net, who handled the greasy ball exceptionally well as the rain continued to pour down. However, 5 minutes into the second half, Neil Stewart, who had played a strong game for the visitos, hit a hard ball over the head of Lee and just under the bar. A beautiful goal. It didn't take Eintracht long to rebound and Peter Arnett scored his second goal 10 minutes later.

A lob from Adie Becker on the right side landed at Arnett's feet and he simply tapped the ball into the corner. Becker had been brought into the game at half-time.

The play continued very even, with both teams playing exceptionally well under very soggy conditions.

Eintracht's third goal was perhaps the best of the match. Danny Webster hit the ball from just inside the penalty area and gave Dmitar Sarapa no chance. That goal came with 10 minutes remaining in the game. Though tempers were a little frayed during the remaining minutes of the game, both teams are to be commended on their performance.

Referee Stan Tait of Montreal ably assisted by his linesmen, kept the game well under control. John Barnes, First Vice-President and chairman of the Challenge Cup Committee, presented the beautiful trophy to Greg Arnett, the Eintracht captain. Medals were presented to both teams at a reception following the game.

Leafs clear table at soccer banquet

It was of little surprise Saturday night at Teutonia Club when Alex Tufegdzich of Maple Leafs was named most valuable player of the Essex-Kent Soccer Association at the Association's annual dinner.

The MVP trophy was only one of several that Tufegdzich lugged home along with his Maple Leafs team-mates.

Leafs, perhaps the most dominant team in the history of EKSA, were presented with five championship cups.

Besides the first-division league and playoff trophies, Leafs also secured the Star Cup, the Association Cup and the Firemen's Cup. Only the Injured Player's Cup eluded them.

It went to Italia.

Two Leaf players joined Tufegdzich in the individual winners' circle, Dmitar Sarapa as the first division's outstanding goaltender and Lothar Mueller as the first division scoring champion.

Manfred Michel of teutonia "A" won the association's second most coveted award, being selected as the most *Sportsmanlike player*.

The two outstanding goaltenders in the second division were Hungaria's John Jurak in the West and Scots' Robert Mitchell in the East.

Firemen's Cup another Leaf prize

Winding up a busy and successful weekend, Maple Leafs whipped Teutonia "A" 6-2 Monday afternoon at Windsor Stadium to capture their second straight Firemen's Cup championship.

Leafs, of course, brought home the Ontario Cup Saturday from Toronto through an 11-2 victory on the round in the two-game final with Toronto San Fili.

With their scoring ace Alex Tufegdzich being rested, Maple Leafs still had too much power for Teutonia in the sporting feature of the annual Firemen's Field day celebrations.

Teutonia's Dennis Jorgenson and Werner Machnik blew excellent scoring chances in the first five minutes and after that Leafs regrouped to take over. A move by Julian Stoja, working in from the wing to give goalie George Breckner no chance, opened the scoring at 11 minutes.

Then at 23 minutes, Dragan Nestorovic, replacing Tufegdzich, set up Neil Stewart for a slam-bang goal. Teutonia finally got one back at 38 minutes as Jimmy Smith put Machnik into the clear and he gave Dimitar Sarapa no chance.

Breckner, who made a fine save on Stoja just before the interval, robbed Stewart after the second half began but there was no way he could hold off Leafs forever.

At 14 minutes Stanko Bogdanovic converted Stewart's pass and three minutes later Nestorovic scored with a short shot on another Stewart's pass.

Manfred Michel cut the Lead to two at 29 minutes, moving through the Leaf defense and around Sarapa neatly.

Agenor Ferreira made it 5-2 at 32 minutes and with two minutes remaining Nestorovic scored his second, again on a final pass from Stewart.

Serbs click on penalty kicks

Serbia and Hungaria must have been tired when it was over. The two teams needed 90 minutes of regulation time, 30 minutes of overtime and 18 penalty shots each before

their Ontario Cup district playdown soccer match at Windsor Stadium finally ended, with Serbia the victor.

The final score was 3-3, with an 8-7 margin in penalty shots for the Serbs.

Први тим "Србије" након оснивања 1971

Стоје: Pero Новаковић, M. Драгутиновић, T. Станишић, Илија Јавор, Бирчаревић, Z. Јовићић, Mики Вучковић, Pero Јокић, Богдан Павлица, Ожеговић, Јовица Гајић.
Васо Баришић, Југо Савић, Јовчевски, Јован Шкарo, Р. Димић, Стева Балажев, Никола Мишчевић, Стојановић

In another cup game at the stadium, Italia eked out 2-1 win over Hellenic and will meet Anglo in semi-final play Tuesday. Serbia tackles the high scoring Maple Leafs the same night.

Hungaria got on the score sheet first with with a little help from Serbia's Velko Petroski in the seventh minute. Petroski put the ball into his own net attempting to clear a pass from Alex Harris of Hungaria.

At 38 minutes Mirko Vujosevic neatly beat Van Niforos from close in to tie the match. The Serbs stormed back in the second half, scoring two quick goals, in the first and fifth minutes. Ljubomir Stankovic was the marksman on both occasions.

The Hungarians narrowed the deficit five minutes later when Steve Toth scored from a goalmouth scramble. Dino Brotto's header

in the 74th minutes momentarily staved off elimination for the Hungarians.

In the first batch of penalty kicks, Serbia missed on its second of five tries; Hungaria being foiled on the third of five for 4-4 standoff.

In the second go at it, Hungaria missed on the fourth attempt and Serbia ended with a perfect slate.

Windsor Star, June 1971

Serbs clinch West title

Windsor Serbs overcame an early own goal and rallied to clinch first place in the West division of the Southwestern Ontario Soccer League Friday night.

Serbs` 3-1 triumph over Teutonia at Mic mac Park wrapped up the division title and qualified them to meet either Hellenic or Croatia for the league championship.

Slobodan Topalovic had the misfortune to score into his own net midway in the first half but it proved to be the only score Teutonia, also bidding for the division crown, could put on the board. Early in the second half Topalovic atoned by scoring Serbs` first goal and the issue stayed that way until the last few minutes when Serbs broke it open.

Ivan Horvat got the winner with five minutes left and a minute later Pero Kovacevic added the clincher.

The win left Serbs with a 16-1-3 record, two points ahead of both Teutonia and Inter Calabria who wound up with 15-2-3 records.

Serbs extend streak

Windsor Serbs continued their unbeaten march in the Southwestern Ontario Soccer League Thursday evening with a 5-1 victory over SS Italia.

Alex Tufegdzich and Serbo Topalovic scored first-half goals to lead Serbs to victory.

In the second half, Ivan Horvat struck from 12 yards on a pass from Tufegdzich, then Topalovic notched his second and Pero Kovacevic completed Serbs scoring.

Kovacevic shines for Serbs

Pero Kovacevic scored three times to lead Windsor Serbs to an 8-2 win over Budapest in Southwestern Ontario Soccer League action Thursday.

Alex Tufegdzich scored twice for the winners with Srbo Topalovic, Jovan urukalo and Vanco Cirovski adding singles.

George Sapardanis and Alex Harris replied for Budapest, who trailed 3-0 after first half.

Serbs scuttle Croatia

Serbs triumphed in the first showdown for top spot in the Western Ontario Soccer League Sunday night with a 4-3 decision over Croatia.

Prior to the game, the two had been tied with unbeaten records after three games but Serbs raced to a 3-1 half-time lead and then held on for the win.

Alex Tufegdzich led Serbs with three goals and Serba Topalovic had the other.

Tony Tiselj scored two for Croatia with the other going to Steve Semenski.

Two by Tufegdzich and one by Topalovic gave Serbs their early lead after Semenski had opened the scoring in the game after only four minutes.

Tufegdzich put Serbs ahead 4-1 early in the second half, but Tiselj brought his club from behind with two in 10 minutes.

In the other game, Guy Ricardi, Paul Fotia and Neil Stewart scored for Italia before Sarnia`s Brian Spowart scored his club`s only goal with five minutes to play.

The victory moved Italia into third place, four behind Serbs and two back of Croatia.

Hungaria defused by Serbs

The lights literally went out on Hungaria in the Southwestern Ontario Soccer League match at Windsor stadium Thursday evening.

Hungaria were trailing Windsor Serbs 5-1 en route to their sixth straight defeat of the season when the lights were doused during a brief downpour.

Altough the game was not completed it will stand as a Serb victory.

The win by the Serbs kept them in a third place tie with Teutonia who defeated cellar-dwelling Italo-canadians 1-0 in the opening gameof the doubleheader.

Srba Topalovic had a pair for the Serbs with

singles going to Slobodan Burzan, Nick Ianev and Kostadin Jovanovski.

Serbs tarnish Italia glitter

Italia suffered its first loss of the season but held onto first place in the Eastern division when they were shaded 2-1 by Windsor Serbs in Southwestern Ontario Soccer League soccer play Tuesday night at Windsor Stadium.

Подмлађени тим "Винзорских Срба" пред утакмицу са "Италијом" (2:1)
Стоје: Слободан Топаловић, Дмитар Сарапа, Славко Ненадов, Переца Секулић, Јоле Сарван,
Перо Ковачевић и Ђорђе Штрбац. Испред: Слободан Бурзан, Милан Штрбац, Срба Топаловић,
Ненад Јокић, Бранко Ј. Малешевић, Костадин Јовановски и Никола Мишчевић

Nenad Jokic opened scoring for the Serbs seven minutes into the first half by putting the ball into the top left corner off the crossbar.

At the 40 minute mark, the Serbs went ahead 2-0 on a free kick by Slobodan Topalovic. He hit the centre of the net just under the crossbar from 30 yards out.

Windsor Serbs crush Scots 6-1

Alex Tufegdzich scored three times Sunday as Windsor Serbs remained unbeaten in the Southwestern Ontario Soccer League with a 6-1 triumph over Windsor Scots.

Srba Topalovic added a pair for the Serbs who have now won 10 straight and lead second place Hellenic by seven points.

Nenad Jokic scored the other goal for Serbs with Pat Mcnelis replying for Scots on first –half penalty shot.

Italo no match for Serbs, 7-1

While SS Italia and Budapest had a hard-fought soccer game Tuesday at Wigle Park, Windsor Serbs had an easy time against Italo Canadians in Southwestern Ontario League play.

Alex Tufegdzich scored two goals to lead Serbs to a 7-1 romp over Canadians. Single Windsor goals went to Nenad Jokic, Jovan Urukalo and Pero Kovacevic.

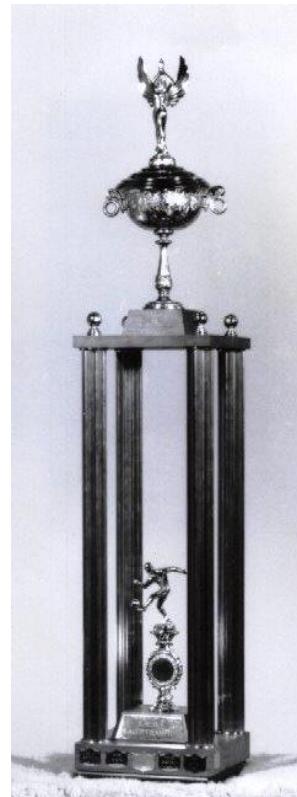
Serbs' championship first since 1971

Serbs wrapped up their first Southwestern Ontario Soccer League championship since 1971 Friday night at Wigle Park by edging Hellenic 3-2 and winning the two-game, total-goals final 5-2.

Ian Guthrie of the losers produced the lone goal of the hard-fought second half.

They had triumphed 2-0 in the series opener Thursday night with Branko Jovanovski scoring for both of their goals.

Branko Vitanovski, Ivan Horvat and Pero Kovacevic tallied Serb goals in the first half. George Psishogios replied for Hellenic.

SWOSL Championship Cup

Serbs run streak to five victories

Serbs maintained their unbeaten record in the Western Ontario Soccer League Saturday with a 2-0 victory over Chatham city.

The victory left Serbs in first place with five wins.

Croatia is second with eight points after a 5-3 triumph Sunday over Sarnia City

with Hellenic tied for fourth with Italia after a 2-0 victory over their rivals Saturday. Serba Topalovic opened the scoring for the Serbs on a pass from Julian Stoja in the 69th minute.

Stoja's pass eluded Chatham goalie John Van Heldan and Topalovic slid the ball to the empty net.

Topalovic set up the second Serbs` goal five minutes later when he teamed up with Pero Kovacevic, who took the pass 10 yards out and drilled a shot off the crossbar into the net.

Chatham's only good scoring chance came with 15 minutes to play when centre forward Mirko Petrak outran Slobodan Topalovic of Serbs for a loose ball but his quick shot was handled easily by goalie Dmitar Sarapa.

Flare-up mars Serbs` streak

Windsor Serbs remained unbeaten on the field in the Western Ontario soccer League on the weekend.

However, the league leaders will have to wait until after a league meeting to find out whether their 3-1 triumph over Hellenic will stand.

The game at Wiggle Park Saturday night was abandoned by the officials after 30 minutes because of unruly fans.

A league meeting will be held this week to discuss the outbreak and determine penalties should any be warranted.

Windsor Serbs semi-finalists for Star Cup

Windsor Serbs and Italo Canadians moved into the semi-finals of the Windsor Star Cup soccer competition Tuesday evening with victories at Windsor Stadium.

Serbs blanked Hungaria 4-0 and Italo Canadians defeated Calabria 2-0 to join Macedonia and Croatia in Thursday evening's semi-finals. The two survivors will meet in the final at Windsor Stadium on Saturday evening.

Serbs took a 1-0 lead in their match on a goal by Nick Janev when a pass from Serba Topalovic found him in the clear just at the edge of the penalty area.

Nick Miscevic struck twice for Serbs in four minutes midway through the second half to add to the lead. His first came on a hard drive between a defender's legs and then he fired home a rebound off the post from 18 yards.

Nenad Jokic ended the scoring, again on a pass from Topalovic.

Serbs Star Cup finalists

In the Serbs-Macedonia contest, Topalovic got his first of the evening in the 25th minute, picking up a rebound off a defenseman to score from 11 yards away. The Serbs lead Macedonia 2-0 at half-time, their other goal coming from Kostadin Jovanovski.

Topalovic scored two quick goals in the 16th and 18th minutes of the second half to give the Serbs a commanding 5-1 lead. He picked the top left corner from 20 yards out first time and followed that by shooting to the low left side from 18 yards away.

Nenad Jokic, Pero Kovacevic and Vancho Cirovski also scored for the Serbs in the second half.

Serbs capture Star Cup, 2-1

Windsor Serbs captured the Windsor Star soccer cup competition Saturday with a 2-1 victory over Croatia at Windsor Stadium before 600 fans.

The Windsor Star Cup

Serbs, who occupy fourth place in the Southwestern Ontario League's western division took a 2-0 half-time lead over the first-place opponents from the same division.

They then held off a rally by Croatia 9 in the second half.

Srba Topalovic set up the opening goal for Serbs with a high pass from the right wing to Kosta Jovanovski. Jovanovski headed the ball high into the right corner of the net.

Topalovic added the second goal six minutes later when he took a long pass from Nenad Jokic, raced down the right wing, cut across the penalty area and fired low shot into the left corner of the net.

Thirteen minutes into the second half Jadran Vukorep put Croatia on the scoreboard with a penalty kick.

Altough Croatia applied pressure in the closing minutes they were unable to obtain the tying goal.

Serbs on move

Windsor Serbs continued on the trail to the Canada Cup Saturday with a 3-1 triumph over London Celtic. The win moves Serbs into the third round of Cup play, a sudden-death knockout competition that will decide a national senior amateur champion.

/The Windsor Star, Tuesday, August 2, 1977/

Serbs advance in Canada Cup

LONDON — Windsor Serbs moved into the third round of the Canada Cup soccer competition Saturday with a 3-1 win over London Celtic.

A pair of goals by Julian Stojanovic and one by Alexander Erdeljan gave Serbs the victory over the London First Division club.

The Canada Cup is a sudden-death knockout competition with the eventual winner declared the national senior amateur champion.

Canada's other senior amateur champions will be decided after competition in the various provincial cups across the country.

Stojanovic, a left winger who played with Windsor Stars of the National League's First Division last season, opened the scoring after seven minutes Saturday.

He took a lead pass from midfielder Milan Kragujevac and fired a 10-yard shot past goalkeeper Bill Lamont.

Erdeljan added to the score shortly after with a penalty shot after Pero Kovacevic had been tripped in the London penalty area.

Rob MacDonald put London back in the game midway through the second half, but Stoja wrapped up the scoring seven minutes later.

Serbs will play a side from Kitchener in the next round.

/The Windsor Star, Saturday, July 30, 1977/

Serbs to play Sunday

Windsor Serbs will meet Kitchener-Waterloo Olympics Sunday in the fourth round of the Canada Cup soccer competition.

Serbs moved into the fourth round in the knockout cup to determine Canada's senior amateur champions with a 3-0 win over London Celtic Saturday.

The winner of Sunday's game will compete in a four-team tournament in Toronto August 13-14. Other teams will be a Toronto representative, Sudbury and Ottawa. The semifinals will be Friday with the final Saturday. All games will be at York Stadium.

This year's Serbs' team is a combination of Serbia and Maple Leafs, who were Canadian finalists in 1970 and 1971. They were also Ontario and Eastern Canadian champions both years.

Included on the roster are a pair of players from Detroit and two from Yugoslavia, including Alexander Erdeljan who started this season with Windsor Stars of the National Soccer League.

Missing from the line-up this weekend will be centre-forward Alex Tufegdzich. He is vacationing in Yugoslavia. Sunday's game is at Windsor Stadium at 7:00 p.m.

CANADA CUP QUARTER FINALS

“WINDSOR SERBS”

VS

“KITCHENER-WATERLOO OLYMPICS”

At 7:30 pm – Windsor Stadium

SUNDAY, AUGUST 7, 1977

Windsor team beats Celtic in Challenge Cup playoff

Windsor Serbians defeated London Celtic 3-1 in a Challenge Cup soccer playoff game at Celtic field in Lambeth Saturday.

A pair of goals by Julian Stoja and a penalty shot by Alexander Erdeljan, all in the second half, gave Windsor its margin of victory.

The Serbians play in the Western Ontario Soccer League, Bob McDonald scored for Celtic, representing the London and District Soccer Association.

The Challenge Cup is a sudden-death knockout series with the eventual winner declared the senior amateur champions of Canada.

Stoja, a 22-year old left-winger who has played First Division soccer in Yugoslavia with Olympia Ljubljana and has had a trial with New York Cosmos of the North American league, opened the scoring in the seventh minute of the second half. He took a long pass from midfielder Milan Kragujevac and beat Celtic goalie Bill Lamont on a 10-yard shot from a narrow angle.

Before Celtic had a chance to recover, Brantford referee Al Newsome called for a penalty shot against the London First Division team when Pero Kovacevic broke through two defenders and had his feet taken out from under him 10 yards in front of the Celtic goal in the eighth minute. Lamont guessed correctly on the penalty, diving to his right, but Erdeljan's low shot was good, just inside the post.

McDonald put Celtic back in the game in 23rd minute of the second half and Celtic had a dangerous rash broken up by the

Serbian defense five minutes later with Windsor goalie Van Niforos well out of play.

Stoja put the game out of reach when he beat Lamont to the ball on another long pass and flicked the ball into the goal with 15 minutes remaining.

“The Western Ontario Cup”
Трофеј који су Срби освојили 1977

LONDON FREE PRESS
MONDAY, AUGUST 1, 1977

Serbs reach Ontario final - Serbs advance

Pero Kovacevic's three goals Sunday at Windsor Stadium helped Windsor Serbs whip Kitchener-Waterloo 6-1.

The win clinches a spot for Serbs in the Ontario finals of the Canada Cup soccer competition this weekend at Toronto. Windsor Serbs qualified for the Ontario finals in the Canada Cup soccer competition with a 6-1 win over Kitchener-Waterloo Olympics Sunday at Windsor stadium.

Pero Kovacevic scored three goals in front of 750 spectators to send Serbs into the semi-finals Friday against **Hakoah** of the Metropolitan Toronto League.

The other semi-finalists at Toronto's York stadium are Ottawa and Sudbury. The final will be played Saturday with winner entering the Canada Cup finals later this month.

Other scorers for Serbs, who turned in their best performance in eight years, were Julijan stoja, with two, and Ivan Horvat.

Predrag Begovic scored for Olympics in the second half, after Serbs had taken a 5-0 lead.

Kovacevic opened the scoring in the 15th minute with a fine solo effort and two minutes later Ivan Horvat scored on a pass from Branko Jovanovski.

Kovacevic added to the lead in the 28th minute, Stoja got his first goal on a pass from Serba Topalovic in the 30th minute and less than a minute after that Topalovic rattled shot off the crossbar from 30 yards. Kovacevic's third goal made it 5-0 a minute before halftime. Begovic scored for Olympics after 17 minutes of the second half and Stoja wrapped up the scoring three minutes later after taking a pass from Kovacevic.

Fans mob field, Star Cup destroyed

The Windsor Star Cup has perished after the outbreak of fan violence at a soccer game this season.

Windsor Serbs lead Hellenic 2-1 Saturday with five minutes to play in the Cup final but the game had to be called when irate fans started throwing bottles and running onto the field.

The Windsor star Cup, first won in 1948 was smashed beyond repair and the police had to be called into Windsor Stadium for the third time this season to end the violence. No arrests were made.

The disturbance started when a Hellenic score was called back because the referee had blown the play dead. Fans tried tearing down the goal nets and they ripped off the corner flags in protest.

The Southwestern Ontario League will hold an emergency meeting Tuesday to try and resolve the problems but until then all future games in the league have been cancelled. Serbs were not awarded the championship because the referee said the game was never officially finished. A decision on that what will happen to the game will be made at the meeting Tuesday.

The Windsor Star, Saturday, August 22, 1976

SWOSL season all over

It's all over for the Southwestern Ontario Soccer League – at least for this season. The league, at a meeting Thursday evening, decided to cancel all remaining games after the referees refused to continue following the second attack on an official in four weeks.

The executive will continue to function but will be concerned with bringing the club managements together in the hopes that a solution can be found to the recurring problems.

“We were sitting on a bomb with no real way of defusing it”, explained league President Art Bellamy Thursday night.

“I think it may work out for the best if we can sit down and work things out during the off-season”.

About a month ago the league held meetings to determine the fate of the Hellenic club after some of their fans went on a rampage, attacking the officials and destroying the Star Cup in a game against Serbs.

After this latest incident, the officials resigned leaving the league with no alternative but to suspend further play for the remainder of the season.

“Once again, the majority suffers”, said Bellamy. However, we felt we had to stop now before anybody got hurt.

“We’ve been lucky no one has been hurt, but it can’t last with the type of individuals we have coming to some of our games”.

Serbs were leading the Star Cup match 2-1 when some of Hellenic’s fans invaded the field. The association has therefore awarded the game to Serbs whose players and fans played no part in the disturbance other than to try and protect the officials.

The Windsor star, June 4, 1977

Serbs bringing in Eintracht

By Marty Knack

Windsor’s Serbs Sports Club is willing to take an \$8,000 gamble to host a first-class soccer team.

Club president Zarko Jovanov and past-president Fedor “Fred” Rajic announced at a Friday noon press conference at the Richelieu Inn that West German side Eintracht Braunsweig will play Serbs, members of the Western Ontario League, next Thursday night at Windsor Stadium.

Играри "Ајнтрахта" и "Виндзорских Срба" пред почетак сусрета

Jovanov, who has known Eintracht coach Branko Zebec for about 30 years, talked to his old friend when the West Germans played in Ypsilanti, Mich., last Saturday

night against Lazio of Rome and then convinced members of his club to take a chance on bringing in the European touring team.

Eintracht is fulfilling tour commitments in Venezuela right now, is scheduled to play in Cleveland Monday night and will then play Toronto Metros, the North American League champions, in Toronto a week from Sunday. "Without Branko Zebec's help, we would not have the opportunity to play the game", said Jovanov, "but the team has some time off between the games in Cleveland and Toronto".

"it's a little bit of luck and a little bit of friendship", said Rajic.

Both officials with the Serbs admit their team is likely to be outclassed, but as Rajic

put it: "They'll (Eintract) play more to exhibit and show individual finesse". The Serbs had to guarantee the touring team \$6,000 and the figure grows with the incidentals that are necessary, such as a percentage to the Canadian Soccer Association, referees fees, advertising and the club's expenses while here.

Tickets will be priced at \$5 for adults and \$2.50 for ladies and students if purchased in advance, with prices at the gate increased to \$6 and \$3, respectively.

EXHIBITION SOCCER

EINTRACHT BRAUNSCHWEIG
(WETS GERMAN VICE-CHAMPIONS)

VS

WINDSOR SERBS

Thursday, June 9, 1977 - 8 P.M.

WINDSOR STADIUM

The best team ever played in Windsor

Serbs lose 3-0

Windsor Serbs failed to score but pleased a large crowd of enthusiastic soccer fans at Windsor Stadium Thursday night, even though they dropped a 3-0 shutout decision to the touring West German side, Eintracht Braunschweig.

Attendance was 1200 as the powerful Germans had more trouble with an amateur side that they did in recent outings with pro and semi-pro teams in Cleveland and London.

Eintract had defeated a pro tam in Cleveland 4-0 and London City of the National Soccer League 7-1.

Serbs had several chances to score, too, but couldn't quite break through the last line of defense set up by the visitors.

Stojanovic impresses local fans

By Andre Onorato
of The Gazette

The much-awaited Serbian White eagles of Toronto came to town to play the Quebec Selects and Cantalia on the weekend and the fans weren't disappointed.

The man everybody came to see was Momcilo Stojanovic, the Serbians' super striker.

He lived up to his star billing as he scored hat tricks in each of the Serbians' 5-0 and 4-0 wins over the Selects and Cantalia respectively.

John Fahy scored the first and third Serbian goals to help Stojanovic topple the Selects.

Against Cantalia, Stojanovic even managed to put his mark on the one goal he didn't score as he out-jumped Juan Monje to head a pass to Mladen Katic for an easy goal from inside the goal area.

It's been a long time since the local fans have been treated to such a show of strength.

The Windsor Star, Monday, June 28, 1976

Soccer Stars dominate play, but lose 2-1 to White Eagles

By Jim Nelson

"This club isn't as bad as our record (3-3-4) would indicate", manager Ken Stanojevic said of his Toronto Serbian White Eagles during the half-time break in Saturday night's National Soccer League first division rest at Windsor Stadium.

The White Eagles, although down to 10 players through much of the second half, went out to prove it, eventually stinging Windsor Stars 2-1 in a cliff-hanger watched by a crowd approaching 1,300.

The loss, only the second of the season for the Stars, dropped them behind White Eagles in the division standing, although the Toronto club has played twice more than Windsor.

Oddly enough, White eagles' chances soared after ejection of back fielder Steve Bosnjakovic for rough play 12 minute into the second half.

It was 1-1 at the time, as it had been at the half, but Eagles dropped into a defensive shell, utilizing delaying tactics, hustled outstandingly on defense and waited patiently for any break that might develop.

With five minutes left, the chance came. Stars, now 3-2-3, were concentrating overly on offense in search of home victory when Mike Bakic controlled a ball on the right side and, with an open 25-yard lane, blasted a ball to the far corner that had Stars' goaltender Ian Moffat beaten from the point of contact.

White eagles broke on top after 12 minutes, Milan Zlatar penetrating down the left side on a fast breaker, crossing to outside right Mike Skoric, whose relay into the middle was pumped home by a diving Luis Bolea.

Perdo DaSilva tied it after 34 minutes, beating goalie Alex Geiger to a loose ball at the corner of the net and deftly flicking it back into the cords.

The score came off a long release by half-back Waldir DaSouza that Gus Moffat pushed ahead into the goal area when the Eagles messed up checking assignments.

Despite the edge of play, the Stars developed few good scoring chances, something they hope to remedy through signing of Victor Batista, who was one of four White Eagles released subsequent to contractual disputes last week.

Windsor Star, Thursday, July 13, 2004
By Dave Waddell - Star Sports Writer

Rebels rise to occasion

Miljevic scores twice in 6:3 win over Sabres. This time, there would be no surprises. Ambushed by their own arrogance in an early season defeat by Sandwich, the Riverside Rebels gave the Sabres their full attention Wednesday. The rebels pounded Sandwich with too much pace, power and possession in a 6:3

victory in WECSSAA AAA boys cross-over elimination soccer action at St. Clair College.

“We`d heard they weren`t very good and the guys didn`t play the game with enough interest the first time”, said Riverside midfielder Pero Miljevic, who had a pair of goals.

“This time, we were determined to get the job done. We wanted to score at least five goals today”.

Sweeping attacks

Matched with the Rebels other midfield maestro, Sasa Markovic, the duo orchestrated a series of sweeping attacks. Miljevic opened the scoring after five minutes with a rocket into the left corner from 18 yards.

Dressed in their all-black uniforms, the Rebels were fittingly putting on a cultured display that lacked only polished finishing. The dangers of such casual finishing became shockingly evident when sandwich` Chris Nelson scored against the run of play after 26 minutes.

However, Riverside substitute Matt Hayward, who proved quite the goal poacher in 20 minutes of work in the opening half, replied inside a minute. Four minutes later, Hayward converted Gorjan Stjepanovic`s sweeping cross from the right to reignite the rebel uprising.

“Getting that goal back was very important”, Markovic said.

“If we didn`t do something fast, we could`ve got off our game”.

Miljevic put the contest out of reach with a penalty conversion 10 minutes into the second half that was earned when Markovic was hauled down in the box.

With both benches beginning to be used liberally, the game got a bit sloppy during a four- goal exchange that completed the scoring.

Sonny Hosseini and Jonathan Bekic struck for the Sabres while Stjepanovic and Milan Popadic replied for the Rebels.

Windsor Star, Thursday, July 20, 2004
By Mary Caton – Star Sports Writer

ST.ANNE 3 RIVERSIDE 2

Key save leads to winning boot

Dordevski seals win for St. Anne

The St. Anne Saints advanced to today`s city soccer championship by the slimmest of margins.

Ninety minutes of regulation play against the Riverside Rebels decided nothing. Two overtime sessions left the score tied 1:1.

A round of penalty kicks failed to settle anything.

It came down to sudden death penalty kicks and a diving save by Saints goalie Jim Hogan on the Rebels` fourth shooter, Ilija Djankovic, leaving the penalties even at 2:2. St. Anne captain Ryan Dordevski then drilled his penalty shot just inside the post to seal the win.

“I love penalty kicks. I`ve got a lot of confidence in them”, said Hogan, who didn`t even play the game a year ago. “I played basketball and football so I really didn`t have time but I was talking to the (soccer) coach and he said he needed a goalie”.

Serbo-Canadians 1979

У лето 1979 године основан је у Винзору спортски клуб "Serbo-Canadians".

Главни разлог за формирање овог клуба била је потреба за постојањем једног другачијег спортског друштва који би се бавио првенствено организовањем активности за старије играче, ради рекреације, али и за одржавање сусрета са другим српским клубовима у Канади и САД.

Иницијатива за формирање овог клуба потекла је од неколицине "старијих" спортиста на челу са Ђорђем Величковићем-Вељом, који се раније бавио искључиво рагбијем.

Овај клуб је, као први корак у свом постојању, организовао Меморијални фудбалски турнир у знак сећања на заслужне спортске раднике Душана Манојловића и Жарка Јованова. Учесници турнира били су фудбалски ветерани SS "Italia", "Teutonia", "Windsor Scots" и "Serbo Canadians". Победник је била екипа Италијана.

Меморијални пехар
"Душан Манојловић и Жарко Јованов"

На банкету који је одржан након турнира у "Michael's Tavern", оживљена су сећања на два велика и заслужна спортска прегаоца: Душан Манојловић је био оснивач и први председник клуба "Maple Leafs" а Жарко Јованов први председник с.к. "Винзорски Срби" и оснивач првог професионалног фудбалског клуба у Винзору, члана прве Националне лиге Канаде, "Windsor Stars", а истицали су се и као друштвени радници и помагачи бројних српских организација и друштава.

Намера је да овај турнир постане традиционалан и да се одржава сваке године.

На састанку на којем је донета одлука о оснивању овог клуба,
присуствовал су следећа лица:

1. Миладин Ристић	8. Мика Вујичић
2. Ђорђе Величковић	9. Милош Поповић
3. Драган Митровић	10. Љубинко Митић
4. Бранко Малешевић	11. Фрања Иванковић
5. Растко Ристић	12. Стив-Страшко Милетић
6. Алекса Бабић	13. Прота Радиша Нинковић
7. Слободан Бурзан	

Од самог почетка постојала је жеља да се клуб зове "Београд", али превагнуло је мишљење да је прикладније "Serbo-Canadians". То име се користило само током одржавања првог турнира, а онда се коначно прихватио назив "Виндзорски Срби" из разлога да се не ствара ривалитет, а да би се лакше организовали и деловали под једним заједничким именом. Идеје да се сусрети са српским тимовима из Канаде и САД одржавају сваке године, по утврђеном распореду, наизменично у градовима који прихватају организовање ових турнира, постојале су и раније али су се најбољи услови за то стекли тек оснивањем овог клуба.

Први све-српски турнир на Северно-америчком континенту, одржан је 1993 у Виндзору, на теренима "Ford testing grounds", у непосредној близини цркве Грачанице.

Том турниру претходиле су две "пробне" утакмице са екипама Чикага (на игралишту колеџа Ст. Клер, на слици доле), и тимом из Оквила на (Видовданском дану у Нијагари (1992).

Тимови Чикага и Виндзора пред пријатељски сусрет у Виндзору 1992

Милан Вулетић, Драган Вулетић, Јово Марјановић, Миле Кукурузовић, Младен Вуковић, Стеван Лакић,

Авдија Рамчиловић, Раде Шекарић, Славко Врховац, Слободан Ђуђуз, Дане Бруић, Владо Јовић,
Испред: Блаж Мајетић, Владимира Којевић, Срба Топаловић, Горан Миљевић, Јереј Радиша Нинковић,
Душан Вукичевић и Бил Вукановић.

"Виндзорску Срби" (до 19 година) прваци лиге и победници "play-off" 2002 год.

Горан Лазовић – помоћни тренер, Џон Матовски, Милан Сарапа, Марко Бабић,
Мат Топаловић, Крис Тсиавалис Александар Вукичевић, Александар Марулић,
Љубиша Граовац, Петар Миљевић, Немања Поповић, Дмитар Сарапа – тренер,

Испред: Шејн Топаловић, Игор Лазовић, Стеван Вукосав
Ђорђе Прерадовић и Саша Марковић

Стоје: Горан Миљевић -тренер, Драган Сандовић, Петар Миљевић, Милан Сарапа, Ђорђе Прерадовић, Горан Кљајић, Марко Бабић, Ђорђе Митровић, Саша Марковић, Давид Јелић, Слободан Давидовић - председник клуба, Испред: Далибор Мајетић, Стив Вукосављевић, Дарко Крстић, Милан Попадић, Шејн Топаловић, Мајк Коцидис, Џон Матовски и Срђан Пејић

Виндзору је припадајао час да организује овај први српски спортски сусрет у овом формату, а то је заслужио на основу претходних успешних подухвата, а и као град у коме је створен први српски фудбалски клуб у Северној Америци. ("Бели Орлови" 1949).

Од тада траје једна лепа традиција, сваке године турнири постају све посећенији, стичу се нова и обнављају стара познанства и пријатељства међу нашим људима а прикупе се и знатна материјална средства за добротворне сврхе.

Тимови се формирају и такмиче по договореном формату: млади, старији, ветерани и тако даље.

Учесници на овим турнирима су градови: Виндзор, Хамилтон, Оквил, Торонто, Киченер, из Канаде, и Чикаго, Милвоки, Питсбург, Њујорк, Кливленд и други из САД.

Српски Народни Савез

Најбројнија српска исељеничка организација на Северно-Америчком континенту, Српски народни Савез (Serbian national federation) (преко 50.000 чланова), поред своје друштвене и добротворне функције одржава и једну спортску традицију која има широк значај у животу нашег исељеништва на овим просторима.

То је веома упечатљиво речено у добродошлици коју је упутио поводом куглашког турнира у Виндзору, свештеник цркве Грачанице, прота Мирко Вишњић:

“Циљ ових спортских турнира је да развијају спортску и забавну активност, а поред тога и здраве и мирољубиве односе међу чланством, узајамност, друштвену солидарност и зближавање наших људи, јер нас непознавање слаби, удаљује и разједињује”.

Огранак Српског Народног Савеза број 45 из Виндзора био је домаћин бројних сусрета на турнирима у голфу, кошарци, куглању и другим врстама активности у оквиру рада СНС. Колико труда и времена изискује организовање оваквих турнира најбоље показује чињеница да у организационим одборима учествује више од стотину добровољаца, а да се и поред великих трошкова одржавања турнира остваре и знатна финансијска средста за потребе Савеза.

На голф турнирима учествује преко 250 такмичара из САД и Канаде, а на куглашким и кошаркашким и до 1000 учесника.

Куглашки тимови, који представљају своје градове, тј. огранке Савеза, формирају се често од чланова породице или родбине. Најбољи и најлепши пример за то је екипа коју су чиниле Мајка Божана и њене 4 кћерке, Милица, Лиза, Марија и Гордана Манојловић, из Виндзора.

The Windsor Star, Friday, October 6, 1977

Serb bowling event

About 1,000 persons are expected to take part in a bowling tournament this weekend, organized by the local Serbian community.

Annette Ivosevich, chairman of the 32nd Annual tournament, said 110 teams from as far away as California and West Virginia have confirmed they will be at hand.

Robert Rade Stone, president of the 50,000-member Serb National Federation and a member of Pittsburgh City Council, will be present, Mrs. Ivosevich said. Events at the Bowlero Lanes on Tecumseh Road will include singles, doubles and team competitions. An opening night dinner and awards banquet will be held at the St. Vladimir Ukrainian church hall on Friday and Sunday nights, respectively.

Организациони одбор овог турнира били су: Анета Ивошевић, Др. Артур Стојшин, Богдан Ђук, Нада Пиаћ, Марија Вујаклија, Милан Ивошевић, Божана Манојловић, Јово Пиаћ и Даница Ђук.

Екипа Виндзора, победник кошаркашког турнира СНС 1960 године.

Први ред: Гордана Будимир-Бараћ, Јованка Справало-MacMillan, Данка Јевава - Голушин,
Други ред: Сиљвија Вукановић-Јелић, Мира Ковач-Piper, Љубица Башић, Лили Ђук-Цигановић,
Ненси Матијашевић-Payne

Први ред: Мич Машановић, Ели Дрекић, Џорџ Радовић, Сам Драгић
Други ред: Љубомир Мургашки, Ал Полимац, Алекс Радовић, Никола Рапаић,
Раде Бијелић и Дан Недин.

Турнири, или боље речено окупљања под покровитељством Српског Народног Савеза у великој мери изражавају осећања заједништва, слоге и љубави а спортско такмичење је само повод претходно реченом.

Колико је ко постигао кошева или оборио чуњева, убрзо се заборави, али сећања на познатства и пријатељства стечена на тим турнирима трају, памте се и преносе на следеће генерације.

У томе и јесте најбољи смишо ових сусрета.

Илија Шукунда

Као средошколац Илија Шукунда се успешно бавио лаком атлетиком, посебно тркама са препонама (track hurdler). Због постигнутих резултата у овој спортској дисциплини у *Walkerville Secondary School* добија стипендију на *Wayne State University*.

Међутим, више случајан сусрет са познатим мачевалачким стручњаком Иштваном Даношијем на овом универзитетском центру, учинио је да се Илија посвети мачевању, чији је, како сам каже, постао вечити заробљеник.

Бављење овим спортом толико је обузело Илију да је то постало "начин живљења" којему се потпуно предао. Сваки тренинг предвиђен од стране тренера дуплиран је самоиницијативно.

Упорност се исплатила у виду победа, трофеја и признања.

Први значајан успех је освајање другог места на државном првенству Канаде 1975 године и прво место на Зимским играма исте године.

Следеће године већ је члан екипе Канаде на олимпијским играма у Монреалу.

На првенствима Канаде 1975, 1978 и 1979 освајају је сребрене медаље. На Пан-америчким играма 1979 године у Порторику пласирао се у финална такмичења. Друго место припало му је и на играма Комонвелта у Глазгову, 1978 године. На отвореном међународном турниру у Вроцлаву (Пољска) исте године надмоћно осваја прво место

Већину наведених успеха забележио је након што се опоравио од тешких повреда које је задобио на радном месту осмог марта 1978 године. Један од гостију нанео му је тешке озледе ножем. Много је упорности, чврсте воље и истрајности требало да се од већ отписаног и као спортисте прежаљеног случаја, поново уздигне до победничких постолја. Илија је рођен 10 априла 1949 године у Виндзору. Завршио је студије на факултету за енглеску књижевност у Торонту 1972 године.

Са сестром Станом веома успешно води угститељску радњу "St. Clair Tavern", коју су наследили од родитеља. (26)

Eli Sukunda's fencing dreams set back

By Jeff Wilkinson

Windsor Star, Tuesday, March 14, 1978

It's taken Eli Sukunda more than 10 years to become proficient at fencing – the sport he loves. Now, Sukunda's dreams have been

given a kick in the face after being stabbed in the left arm and chest at his family's downtown bar last week.

Sukunda is still in Hotel Dieu Hospital as a result of the stab wounds, inflicted on him after he refused to serve two men and two women. A Windsor man was arrested and

charged with attempted murder and intent to wound following the incident.

Eli was scheduled to defend his Ontario fencing championship last weekend in London, but, naturally, couldn't be there. Sukunda has taken to teaching the sport. He was working with University of Windsor students at the fencing club there.

Since his days at Wayne State University, where he worked with Istvan danosi, a superior fencing coach, the sport has become a way of life for him.

"I ran track and there's no comparison", says Sukunda. "Fencing is superior sport – to me, it's the best sport in the world".

Sukunda was fencing at the university twice a week and then working out twice more a week on his own.

"You can't go at fencing in an unbalanced fashion", says Sukunda. "You've got to keep at it".

Sukunda has been fortunate. He's been rewarded for his work with numerous tournament wins and an Olympic berth at Montreal in 1976.

He went to the Pan American Games and won the sabre title at the Ontario fencing championships in 1976. In 1975 he won a gold medal at the Canada Winter Games.

Recently, he returned from Ottawa where he won the Ottawa Shield – another Ontario Fencing Association event.

Taggart won the sabre competition at the recent university championships at University of Western Ontario in London. The Windsor team finished fourth out of 12 teams at the event.

In fencing, there are three weapons of competition – the sabre, the epee and the foil. Each weapon has a slightly different design and the target areas for the competitions vary.

In the sabre event the target is the waist area, in epee, it's the whole body and in foil, the torso area is the target.

Sukunda's weapon is the sabre.

In fencing, scoring is on the basis of touches. Five touches with the weapon to the target area is a match.

A popular misconception is the thought that the sport is dangerous. It's not really. There are very few injuries and with the facemask to protect an individual, his chances of getting hurt are minimal.

That's one of the things that bothers Eli. He says because fencing is not "a blood- and-guts sport" people don't like to watch it. Eli has tried to promote the sport here, but he says people in this area are generally reluctant to accept it.

"Sometimes I think I'm running against a brick wall, trying to promote this sport", says Eli.

On the contrary, Eli says Detroit is a good fencing centre and they have good coaches. The Walkerville Secondary School graduate was a track hurdler in high school. He won a track scholarship to Wayne State University, but his interests quickly changed.

"Most people who come out for fencing become addicts", 28-year-old Sukunda says.

"People have misconceptions – they think it's a dilly-dally sport. But when they try it, they find out different".

Sukunda helps Canada earn silver medal

GLASGOW, Scotland (CP)

Windsor's Eli Sukunda continued his fencing comeback from a stabbing incident in March by helping Canada to a silver medal at the Commonwealth championships Sunday.

Sukunda played a major role in wins over Wales, the Isle of Man and Australia before Canada lost 5-3 to England in the men's team sabre finals.

The silver medal was Canada's fourth at the competition which began last weekend and gave Canadian team second place behind England in, the medal standing.

England won seven gold medals and Canada earned a bronze to go with its haul of silver. He had three wins in an 8-1 Canadian win over Wales in the second round of the team sabre and three victories in a 9-0 win over Isle of Man in the fourth round and another three in a 9-0 conquest of Australia in the sixth round to set up the showdown with England.

Sukunda also reached the final of the individual sabre Saturday. He had a 1-4 record in that.

He lives with love for the sword

By Marty Nack

Windsor star, Tuesday, May 30, 1978

Eli Sukunda continues to battle the odds. After being stabbed six times in an incident at his family-owned tavern less than two months ago, Sukunda has recovered to make the finals at the Eastern Canada fencing championships and finish second at the Canadian championships.

As a result of his rapid recovery and his excellent fencing at the eastern Canada competition in Ottawa and nationals in Fredericton, NB., he's been chosen for the Canadian sabre that will go to the Commonwealth fencing championships in Edinburgh, Scotland in July and the world championships in Hamburg, West Germany that begin two days after the Commonwealth competition ends.

"I ran two and a half miles the day I got out of hospital", says Sukunda, a 28-year-old Windsor native and member of Canada's Olympic fencing team at Montreal in 1976. "The doctor said to take it easy, that that it was too much. Actually I did (take it easy) ... I moderated it a little bit".

Sukunda's main concern, prior to surgery at Hotel Dieu Hospital March 8 – and later while he was in the intensive care unit recuperating – was his fencing future.

He had been looking forward to the Commonwealth competition, hoping to qualify as a member of Canada's team. But after being stabbed in the left arm, chest and head, he considered his chances remote. On Sukunda's mind prior to surgery was a fencing tournament in London that weekend. He expressed his concern to his sister, Stana, before the surgery, because he felt that missing the Ontario championships in London would cost him his chance to go to Scotland.

After coming out of surgery, where he required "12 to 14 stitches in the arm, 35-37 in the chest and a couple in the head" to repair his wounds, he was still thinking about the London tournament.

When he was interviewed in intensive care on the morning of March 9, that remained one of his major worries, even though he was groggy from the surgery and had had, at best, four hours of restless sleep and was still heavily dragged.

After returning home, he worked hard at the jogging.

"Then I went to Florida, for nine days, about April 1", he says.

"That's when I really started to train, I was running on the beach".

"The hardest thing about coming back was doing the physical part without the technical part (the actual fencing cuts).

I didn't have any stamina. My legs were weak ... and especially my lungs".

"I didn't get back into fencing until about April 12, a couple of days after I got back from Florida", says Eli. "The first couple of weeks it was really light, because my lungs were still sore".

As for going to Fredericton, Eli says "I was playing with the idea all the time. But I didn't know how well I would recuperate and how long I would last".

He and Mark Lavoie of Ottawa went into the final bout unbeaten, however, before Lavoie won the national championship.

It had all been accomplished through rigorous workouts in his basement, daily jogging in a park near his home and twice-a-week instructions from his coach at Wayne State University.

“I do two different sets of exercises”, says Eli, explaining his basement workouts. “One is for disciplining my hand movements. Without having to make cuts you practice your aim, so when you have to use it, you’re ready”.

“The other is for foot mobility. I do foot lunges, basically trying to strengthen my legs. On the first of May, I knew I was behind schedule (for eastern Canada finals and Canadian championships) so I doubled everything. I was going to bed with aching muscle. I really trained hard – never harder”. He uses word “fanatic” when he describes his training schedule. He uses it in a negative vein, but he shouldn’t, because anyone coming back the way he has – especially accomplishing what he has – and anyone that is internationally known in athletic circles almost has to train fanatically, in order to be successful.

“I was determined to do it, but didn’t know if I could” he says, referring further to his comeback. “There was always an intangible there”.

He had been bothered by numbness in his hand for some time after the stabbing incident, and also had to overcome a breathing problem that was caused by the wound to the lungs.

“About the week before the nationals, I realized I wasn’t aware of anything being wrong anymore”, he says, discussing the hand. “I still feel numbness in my chest, though”.

The sessions under Istvan Danosi, his 67-year old “maestro” at Wayne State, were what really prepared him, physically and mentally, for this competitive return.

“I was working out for three hours every Monday and Thursday, before Fredericton and Ottawa”, says Eli.

“That’s when I was worried (at the eastern Canada tournament) … I didn’t have the stamina. I made the finals, but lost every bout 5-4, and I was ahead in most 4-2”. At Wayne, he really started to train in earnest for Fredericton.

“I’d finish with one guy, then take something else on”, he says. “I wasn’t winning, but I was wearing them (the opponents) out. “Maestro hurt his arm when he fell in the snow this winter. He gave me a lesson the other day, but not as long” (as usual).

“He worked with me a lot mentally, though, to prepare me. He told me “everybody in the fencing community is happy to see you alive, just standing up”.

Danosi then had some sound advice for Eli a little over two weeks ago.

“I thought I was wearing myself down, a couple of days before the Canadians, and he told me not to even think about fencing”, says Eli, who was readying himself for the Victoria Day weekend event.

“We had a good tournament (at Wayne) three days before Fredericton then I showered and forgot about competition until going to New Brunswick. It’s a good thing, too, because that really got me pumped-up”. Ironically, Eli still hasn’t heard officially from the Canadian Fencing association that he’s going to Scotland July 1-11 and Hamburg July 13-23.

Upon learning of his selection, I dropped into the tavern last Tuesday at noon to offer congratulations. His response was “for what”?

Once again, the national organization had forgotten to do its job. But it didn’t diminish the pleasure felt by Eli Sukunda, a man whose love for the “sword” brought back from a point of near-tragedy.

International champ *Sukunda fights his way back*

By Marty Knack, star sports reporter
Windsor Star, Wednesday, November 1,
1978

Eli Sukunda has proven that his comeback is complete.

After winning his first ever international fencing tournament in Wroclaw, Poland last month, Sukunda has indicated that he's near perfect form again.

Sukunda was stabbed six times in an incident at his family-owned tavern in March, but decided while recovering from injuries to his left arm, chest and lungs that he wasn't going to give up the sword. He trained hard, made the sabre finals at the eastern Canadian championships, finished second at the Canadian championships, helped Canada to a silver medal in the team sabre at the Commonwealth championships in Glasgow, Scotland in July and went with the Canadian team to the world championships in Hamburg, West Germany before his success in Wroclaw.

Ironically, Eli was an addition to the R.A. Spadassins team from Ottawa for the October 11-24 trip to Poland. He joined them, at their invitation, because they were short one sabre fencer for their 11-member team.

"I've never fenced so well in my life", says Sukunda, a 29-year old who talked enthusiastically about his fencing and the most enjoyable trip.

He discussed the Poles' hospitality at length and, even though he's been international traveler for some years, he went so far as to say "it's got to be one of my favorite countries to visit, all because of the way things were carried out".

Three Spadassins' members and 27 Poles were entered in the sabre portion of the

Wroclaw tournament and Eli showed, on that day, that he was the best of them all. Spadassins' Michael Dessereault also won, in men's foil, but the epee team failed miserably against superior competition. "There were three rounds in the final, so there were about 16 bouts", says Eli, outlining what happened in the tournament. "I only lost three bouts all day, but I lost to the same guy twice. I won a silver cup ... made of real silver. That was the only prize. The runner-up didn't get anything".

"I surprised myself, especially winning so many bouts during the day. The guy hat beat me twice was second.

"The championship wasn't decided until the final bout. The runner-up had to beat a guy I had beaten twice 5-0, and he had beaten me twice.

"I couldn't believe the feeling when he (the individual who upset the second-place finisher) got that final touch.

It was exhilarating ... I haven't had that feeling in a long time".

Sukunda credits the training with the Poles, who are rated third in the world in sabre, behind only the Hungarians and Soviets, as making the major difference in his achievement.

"The training was excellent". He says about the practices staged in Warsaw and Wroclaw with the members vying for quarterly sports on the Polish national team.

"We had good, disciplined lessons ... we were fencing with the best. The Polish national junior champion, who's about 20, was there every day. I enjoyed fencing with him the most".

Eli feels the most important thing he was taught was what psychological attributes are necessary to be a winner". "I learned something about the psychology of fencing", he says. "You have to have that will, that volition, to win.

"Even after the halt is called (by the judges) you have to be ready to win.

he is going to concentrate on making the team for the Pan-American Games in Puerto Rico next summer.

“I should make the Pan-Am team”, says Sukunda, looking lean and fit as always. “Right now, I’ve got to be considered on the team. Right now, that’s my goal”. “they are the second biggest games in the world – only the Olympics are bigger (for Canadians, at least).

“And we’ve got a good chance at the Pan-Am. We’ve got a good sabre team this year”.

Sukunda couldn’t think of enough superlatives to describe the treatment in Poland, by the Canadian team’s host and the people as a whole. He also witnessed, from a distance, the Poles’ reaction to the naming of a Polish native as the new Pope.

“We were in Wroclaw when the announcement was made about the Pope”, he says “so we only saw it on TV and heard it on the radio. But there was a great amount of coverage - they were ecstatic and very proud”.

As for the hospitality shown, Sukunda says they catered to our whims. They had two banquets organized on our behalf, with gifts given back and forth between the teams.

“Our guide-interpreter met us at the airport in Warsaw. He took us to university, where we stayed, and came around and checked to make sure everything was alright, all the time.

“He was energetic, he was gracious, he was humble. He watched our practices ... everything”.

The guide also took the Canadians on a day-long tour of Zamek Castle, near Warsaw, to surrounding villages and to a large waterfall – by Polish standards, anyway.

The Spadissins’ coach, Andzej Wojciekiwicz, is the Canadian national team coach. He’s also Polish, and was the one responsible for arranging for the trip.

“The Polish people appreciate fencing”, says Sukunda.

“They grow-up with it ... that’s why they’re better than we are”.

“I can’t believe their enthusiasm for the sport. Kids five and six years old came to watch us. Their fencers have a very serious outlook. And they have equipment you wouldn’t believe at every training centre ... that’s how they produce all the fencers”.

Next April, the Canadian will reciprocate for the fine time they were shown by hosting the Polish national team at the Governor-general’s tournament in Ottawa. That will be a time for further learning for the Canadians.

Браћа Брковић

Стево Брковић је стигао у Канаду 1926 године, непосредно пред почетак велике светске економске кризе. У потрази за послом нашао се у Виндзору, после вишегодишњег рада у рудницима на северу Канаде.

После 29 година самовања одлучио је да оснује породицу. Оженио се 1955 девојком из родног краја, Маром и ускоро стекли три сина, Благоја, Милана и Драгана.

Прворођени Благоје (Блажо) упоредо са студијама на факултету помагао је родитељима у породичној трговинској радњи. Браћа Милан и Драган уз одличан успех у школи постизали су и веома запажене резултате бавећи се спортом.

Од почетка истицали су се играјући кошарку и ускоро постали познати широм северо-америчког континента.

Од средњошколског првенства до шампионата Америке захтевало је много напора, истрајности и само-одрицања, у чему су имали велику подршку својих родитеља.

Милан је освајао средњо-школско првенство четири а Драган 3 пута.

Играјући заједно су постали шампиони Онтарија 1976 и 1977 године.

Менаџери многих универзитетских екипа Канаде и САД запазили су браћу Брковић, пратили њихов сталан напредак кроз срећо-школска такмичења и настало је право надметање ко ће успети да их придобије за свој тим.

Michigan State University (East Lansing) био је срећне руке да их ангажује уз добре услове за њихово студирање при истом универзитетском центру.

Већ прве (1978) године освојена је титула првака лиге "десеторица великих", да би следеће освојили и универзитетско првенство Америке.

Допринос Милана и Драгану том успеху био је несумњиво врло запажен, о чему сведоче бројни избештаји са такмичења које је објавила дневна и спортска штампа.

Миланова игра скренула је пажњу селектора националне репрезентације и ускоро облачи дрес Канаде на Пан-америчким играма у Порторику. Непосредно после тога постаје и члан олимпијске екипе Канаде на играма у Москви 1980 године. Нажалост, због бојкота, на играма Канада није учествовала.

Драган је у спортском животу у стопу пратио старијег брата до краја, и као круна свих успеха нашли су се у кући славних спортиста (Hall of Fame) у родном граду Виндзору. Од престанка спортске каријере Милан се бави веома успешно својом фирмом која обухвата већи број пословно-станбених зграда, а недавно је купио и пивару која производи јединствено пиво на овим просторима, природно као пре много времена.

Драган има своју осигуравајућу фирму у Лас Вегасу, САД.

Најстарији од тројице браће, Благоје-Блажо финансијски је стручњак, економиста. Блажо је веома ангажован у бројним српским организацијама, посебно Српској цркви и Српској Народној Одбрани где заузима високо место подпредседника. Сви одлично владају српским језиком, иако су овде рођени.

Windsor's eyes are on Brkovich

By Marty Knack, Star Sports Writer
Windsor star, Tuesday, February 28, 1978

East Lansing, Michigan — Seldom have Windsor sports fans focused so much attention on this university town next to the state capitol.

During the last couple of months, however, scores of Windsor and area basketball followers have become Michigan State Spartan supporters.

All because of Mike Brkovich.

The 19-year old Windsor native is among a small number of Canadians who have made the jump directly from high school basketball to the strong Big Ten Conference. A 6-4, 180-pounder, Mike has been forced to make a difficult switch, too, in order to play for the Spartans, now ranked eighth in the U.S. by United Press International.

It hasn't been easy, but Mike has moved back to play guard for Michigan State, after playing forward for Windsor Lowe Trojans and leading them to Ontario federation of School Athletic Associations' senior AAA championships in 1976 and '77.

"In the beginning, I didn't know if I could make the adjustment" says Mike, who was used sparingly by coach Jud Heathcote at first, then started to play more as he gained confidence and Spartan opponents went to a zone defense against them more and more. "I was kind of scared at first, then one day I was able to take the ball up the court and I wasn't nervous.

"I don't do that much ball-handling, because coach wants Erwin (Johnson) to do most of that because he's so good. He passes well and penetrates well".

"It's been a gradual process, but Mike has worked very hard and has enough basketball sense", says the personable Heathcote, discussing Mike's transition.

"He plays with caution now ... he doesn't try to assert himself.

"We (he and assistant coaches Don Monson and Bill Berry) think he's come a long way, but he still has a long way to go to be a starting guard. His outside shooting is his big plus".

Brkovich has always been regarded as a gifted shooter, particularly from outside. It's that which has lead to his increased floor time as the season has progressed.

Like Brkovich, the 6-8 Jonson — who's best known as "Magic" — is a freshman.

Magic has been Spartans' inspirational leader in almost every game and has helped the team clinch at least a tie for the Big Ten title and an almost guaranteed spot in the National Collegiate Athletic Association tournament.

We sat near the top row of seats in 38-old Jenison Field House, MSU's home court, and Mike talked in awe about the players he's playing with and against.

He referred specifically to conference scoring leader Mychal Thompson of Minnesota Gophers and teammates Johnson and junior forward Greg Keiser, the latter a 32-point scorer Saturday as Spartans improved their Big Ten record to 13-3 and over-all record to 21-4 with an 89-67 win over Illinois here.

"I think these guys will be playing in the pros one day", says Mike. "Guys like Keiser you read about being second or third in Big Ten scoring one year, then you come out and play with them ... it's kind of strange". Heathcote feels the awe Brkovich feels may be one of his shortcomings.

"He's still not a confident player, but the more playing time you log helps", says Heathcote, who's in the second year at Michigan State after spending five years as head coach at Montana and seven as an assistant at Washington State.

"Whenever I call his name to go in, he acts scared"

Mike has played in 22 games, averaging 10 minutes of floor time per game, has a game high total of 8 points, and is averaging 2.8 points per game.

As expected, Mike's outside shooting has been his forte, and he has averaged 47.3 percent from the floor, making 27 of 57 shoots. He's seven-for-eight at the free-throw line, has 15 rebounds, 17 assists, five steals and two blocked shots.

"I'm surprised that he's come up to be our third guard", says Heathcote, who emerged from watching game films with his assistants to talk about Mike's contribution to the team.

Heathcote didn't expect Brkovich to make the varsity team, but Mike's hard work won him a spot.

"We play so many teams that zone us, it gives him an opportunity to play more", says Heathcote. "A tough man-to-man defense (as Illinois used Saturday) would still be hard for Mike to adjust to".

Heathcote has had a good chance to assess Mike's talents, since recruiting him for the team.

"With his approach to the game, and dedication, I can't believe he won't improve", says the coach. "I think he has a great basketball future here".

"In conversation with Jack Donohue (the coach of Canada's national team)

He will get an opportunity for some international experience, which will help his development.

"He's a non-aggressive kid by nature. We have to make him aggressive to play Big Ten basketball ... a loose ball, he doesn't come up with, for instance".

Brkovich has been credited with providing the spark necessary for Spartans to win one or two games, though, with his shooting.

"He probably won the Iowa game for us, says Heathcote. "He came in and made three clutch baskets and four for the game".

Mike has even made an impression on the reporters who cover the Spartan games regularly for the Detroit Free Press and Detroit News. He has been featured in two stories for his contributions the day before, and even made headlines, in a round-about manner.

"'Unsung freshman' that was really good", says Mike, pleased because of the attention he's received in the News and Free Press.

"Just to be in the Free Press ... that's something".

One writer went so far as to describe three of Mike's shots in the Iowa game as coming from "downtown Lansing", of which Mike says "that was funny".

As has been his custom since first picking up a basketball, Mike continues to work hard at his game. He was the first player on the court for practice in the day he talked, putting up shot after shot to sharpen up his touch.

A quiet young man of Yugoslavian descent, Mike has two brothers, including Don, who's still with Lowe and hoping to lead Trojans to a third straight provincial championship. Mike speaks Serbo-Croatian, too, and is proud of his heritage.

Besides having to adjust to the move from forward to guard, he speaks of another major change he's had to face.

"Maybe to play in front of 800 people (and sometimes as few as 50 to 100, in high school) and all of a sudden you're playing in front of 15,000, and 10,000 here ... that was the biggest difference", he says.

"Plus, the size of school, with 45,000 students. The coach at home (Gerry Brampton), who follows Mike faithfully and attends every Spartan game here) wanted us to win, but also wanted us to have fun. Here, winning – that's the biggest thing".

He feels he's made the right decision in accepting the Michigan State scholarship,

after being pursued by numerous schools in Canada and the U.S. He doesn't play as much as he might at other schools, but he's satisfied over-all.

"Over here, I'm just an average guard (as far as size is concerned)", he says. "I'm playing against guys 6-8 and 6-7 a lot ...

Minnesota's even got three 6-11 guys and one 6-10".

As for the awe he feels, he says "you forget about it when you're playing, but then when you're sitting on the bench, you think about it".

"I'm just happy being on the team. I guess everybody wants to play a lot, but the first thing I think about is the team".

"The fans have been really good to me, I think. The players on the team are all nice guys, too". Which makes him comfortable in his new surroundings.

We talked for some time about how it all started, when he became known around Windsor as the kid who always seemed to be wandering around the streets with a basketball tucked under his arm, looking for place to practice.

"I live near the YMCA, so I'd just go down there and shoot", says Mike. "It kept getting worse and worse (the amount of time spent in gyms) ... whenever we (he and Don) had nothing to do, we'd just go down and play". "A lot of times, when nobody was there, we'd just go and shoot.

I remember this janitor – he and I were really good friends – he'd let me in after 11:00 o'clock at night.

"I got to know the janitors at the high school gyms and they'd let me in, too. And Mr. Brampton, he'd always let me in, when nobody was supposed to be playing".

The Brkovich boys also practiced a lot during the summer, at Windsor playgrounds. "During the summer, that's when we played the most", says Mike.

"Plus we played in Detroit leagues ... that was real good".

Good enough, in fact, to lead to bigger and better things for Mike. Don is likely to follow to an American university, too, after he graduates from Lowe this spring.

They're together again

Windsor Star, Tuesday, December 6, 1977

Don Brkovich has decided to play on the same basketball team as his brother again. Brkovich signed a national letter-of-intent with Michigan State University Spartans Tuesday night, ending speculation over where he'll play his university basketball in 1978-79.

The two-time All-City star with Lowe Trojans will be reunited with his brother Mike with the Spartans.

Mike was a freshman with Michigan State in 1977-78 and has a Big Ten Conference championship ring to show for his first season away from the high school level. Spartans' head coach, Jud Heathcote, and assistant coach Don Munson were in Windsor last night to sign Don Brkovich to the letter-of-intent.

The younger Brkovich had been leaning towards Central Michigan University in Mount Pleasant, Mich., but couldn't pass up the opportunity to play on the same team as Mike again.

Don, a 6-5 forward, will probably be used forward with the Spartans, if he can follow in Mike's footsteps and make the varsity team as freshman.

Mike played forward at Lowe, but switched to guard in his first year at East Lansing because he's only 6-4.

"I told Donny 'the odds are against you, but the same thing can happen as happened to Michael'", said Lowe coach Gerry Brumton, one of Brkovich boys biggest boosters.

Don was unavailable for comment last night, in spite of repeated attempts to reach him by telephone.

“He can play over there”, said Brumpton, talking further about Don.

“And, I think with the two brothers rooming together, it’ll give Mike a big boost”.

Mike roomed with 7-foot freshman centre Sten Feldreich from Sweden this year, but Feldreich has gone home and has decided not to return to the U.S.

When asked whether he thinks Don has a chance to receive a fair share of playing time with the Spartans, Brumpton said “Donnie will have to prove that he can play forward over there against bigger guys”.

“He will have to work on his rebounding and will have to muscle up a bit. He’s 185 (pounds) now – Jud will probably want him at 195 by September”.

Brumpton said Heathcote was impressed by Don’s shooting in games with a Detroit all-star team this spring, after Lowe finished its season.

Windsor Star, Thursday, January 25, 1979

Brkovich update

By Dave Hall, Star Sports Reporter

EAST LANSING, Mich. – Mike Brkovich’s fame as a Big Ten basketball player has finally spread beyond his hometown of Windsor.

It’s even spread beyond the large confines of the Michigan State University campus.

“Everybody around here talks about Magic but that Brkovich kid can sure play basketball, too”, said a friendly service station attendant just down the road from the campus.

“He played a heck of a game Saturday night”.

‘That Brkovich kid’ is a sophomore at MSU this year and his brother Don is a freshman with the Spartans. Both are graduates of Windsor’s Lowe Secondary School.

Magic, of course, is super sophomore Earvin Johnson, the player most responsible for the resurgence of Spartan basketball the past two seasons.

But, Mike’s coming in for a fair share of the credit as well.

Saturday night, Mike sank a pair of pressure free throws with three seconds to play to force overtime against Iowa State. MSU went on to win in overtime with Brkovich scoring 10 points just two days after his career high of 16 against Indiana.

“There aren’t many players I can think of who would have sunk both shots in a situation like that”, said Spartan coach Jud Heathcote during a break in practice Tuesday afternoon.

“But, Mike has surprised us in a number of ways since he came here (on a full four-year scholarship) last year. Iowa State coach Lute Olson added to the pressure by taking a full minute prior to the first free throw in making a substitution.

Then, he called time out before the second one to give Mike more time to think.

“I knew what he was going to do”, said Mike. “It’s just good couching to try and unsettle opponent”.

But it didn’t work and Mike credits Heathcote with settling him down during the timeout.

“As soon as we got to the bench, couch Heathcote started telling us what we would do when I made the shot”, said Mike. “He never gave a chance to think about it”.

“Then, he patted me on the back as the timeout ended and said, ‘no problem, you will make it’”.

Mike did and is now 16-0 for the season in free-throw opportunities.

It's no secret that Mike's forte is his shooting touch and that's what caught Heathcote's eye from Mike's first day at practice last season.

"He was our best outside shooter and we used him mostly as a zone-buster", said Heathcote. "We sent him in to shoot over their zone and force them back into man-to-man.

"I expected to do much the same this year but Mike surprised us again. He came back this year as a more complete player and consequently he can do more for us than shoot from third row of the seats".

Of course, playing time is the main reason for Mike's improvement but he had to earn that.

"I knew I needed work on my ball-handling, defense and shooting of the dribble and that's what I worked on", said Mike. "Now, I am more confident in all three areas and my confidence is growing along with my playing time".

Last season, Mike was the second or third man of the Spartan bench but this year, he's the one that Heathcote invariably turns to as early as six minutes into the game.

"I played a total of 35 minutes in the past two games, which is almost as good as starting", said Mike. "I'm more used to the sixth-man role now and I enjoy it".

"I'm not sure I want to go through another three seconds like I did Saturday but it's still exciting".

Mike's defense has improved so much that he was assigned to guard Iowa star Ronnie Lester Saturday night. Not only did he hold him to 21 points – considerably below his season average of 29 – but it was Lester who fouled out in the final three seconds with a foul against Brkovich.

"I've not had that much experience in man-to-man defense". Said the 6'4" -180 pounder. "I usually match-up against a

guard because of my size and they're real quick".

"A forward would be easier to keep up with but my size rules that out".

Considering that both he and brother Don made the Spartan squad against tall odds, the fact that both have seen playing time this year is remarkable.

Canadians are not really noted for their basketball prowess, especially in major-college competition in the United States. Lars Hansen, who was recently released by Seattle SuperSonics after starring at Washington State, and Toronto's Leo Rautins, a freshman in Minnesota, are the two main ones besides the Brkovichs.

"It may have made it easier because nothing much was expected of us", said Mike.

"Nobody expected me to make the team but I felt I had something to prove".

"I wanted to show them we can do more in Canada than play hockey".

Heathcote, however, is familiar with basketball in Canada, having attended clinics with members of the Canadian national team in past years.

"I knew they had good players in Canada, it was a question of finding them", said Heathcote. "Once you do, you're in good shape because Canadians tend to improve more than their American counterparts".

"Improvement comes as a result of three factors. First is practice, then direction and finally competition".

"You can safely assume that Canadians work as hard as Americans at the game but the overall coaching and competition is probably below that experienced in by Americans".

"There are a number of excellent Canadian coaches but overall I think Americans have the edge. So, Canadians face a bigger leap in these areas and consequently their improvement quotient is higher as well".

Right now, it's Don who's going through much the same adjustment Mike did last year.

At 6'6" and 185 pounds, though, Don's being used as a forward and finds it difficult to match up against his larger opponents. "In high school, I was one of the taller players and controlled the game because of it", he said. "Now I'm not and I have to develop some finesse to make up for it". "I've been in a few games and I realize I have to be patient", he said. "I just have to concentrate more in practice and get as much out of it as possible". His brother's patience has paid off so don't bet against two Brkovichs being on the lips of Michigan State fans next season.

Two proud parents enjoy sons' success

Windsor Star, Tuesday, March 27, 1979

The Brkovichs, Steve and Mary, are not exactly basketball fanciers, but Monday night they were caught up in the excitement with many other Windsorites, and with good reasons.

Other than on television, they had rarely seen their sons, Mike and Don, in action on the hardwood.

But last night, along with family friends, former Lowe Trojan teammate Jim Branoff and his parents, Steve and Mary were glued to the TV set in their Victoria Avenue home, watching son Mike a

A Sophomore help Michigan State Spartans win the United States college basketball crown.

Donnie, a freshman, did not see action last night, but had played briefly in the one-sided MSU victory over Penn Saturday.

"We are proud of our sons and have watched them in a number of games on

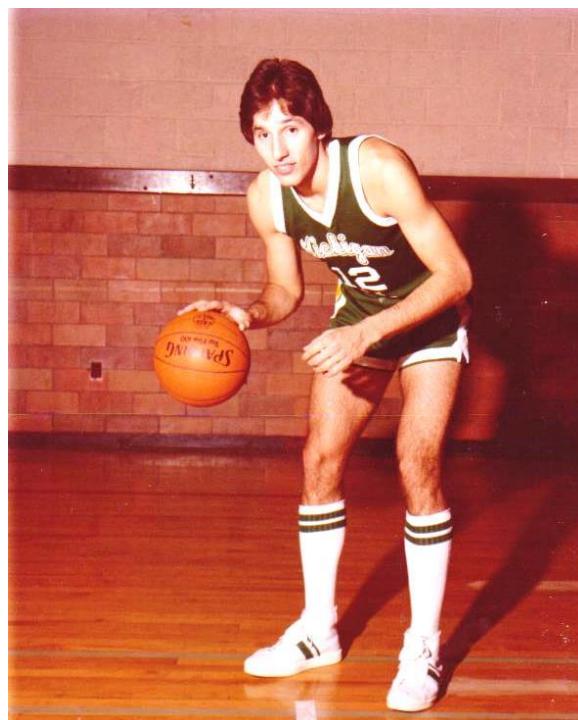
television" Mary said Monday, adding that she had never attended a game at Michigan State.

Part of the reason is that family ties are extremely strong and father Steve has been in poor health in recent years and her place has been by his side.

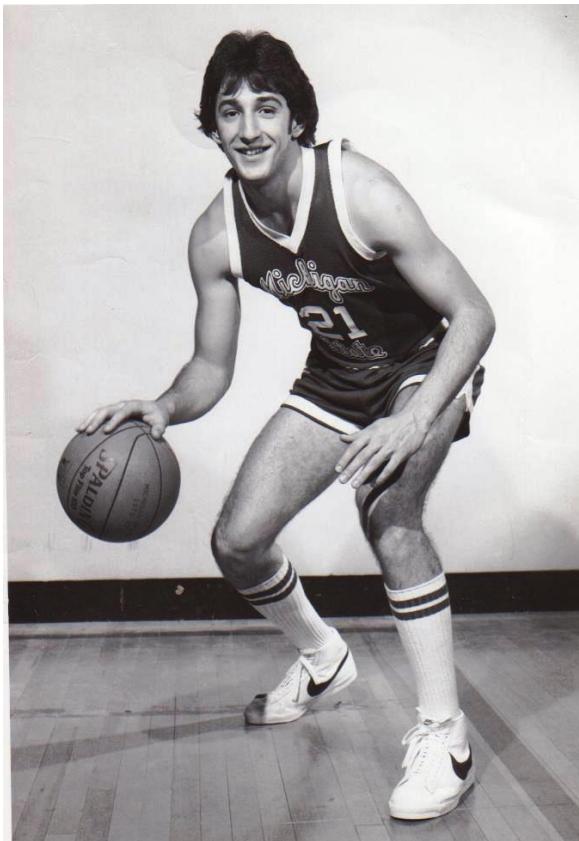
Family and business were more important things; there was none of the "hockey" mother or father bred into this old country couple.

However, there came the time when basketball could no longer be ignored.

That was when scholarship offers started to flow in for Mike, a chap who became a familiar figure on Windsor streets, a basketball appearing to be an extension of his arm.

Милан

Драган

He began to haunt the Windsor 'Y', got to know many of the caretakers in district schools and was forever working on his game.

The street basketball scene at Windsor's Glengarry Park and in Detroit became a battleground for the honing of talents.

For some time, Steve and Mary fought the advances of the college recruiters. The feeling was the boys should stay home, possibly follow Bob into school at the University of Windsor.

But, influenced by the counseling of younger relatives, they gave in to the opportunities that could be afforded both academically and athletically through a basketball scholarship.

And first Mike, then a year later Donnie, were off to Lansing, where Earvin (Magic)

Johnson and Greg Kelser were to turn the Spartans into a college cage power.

And, eventually, as happened last night at Salt Lake City, to the top of the heap. Mike, a spot player a year ago, graduated to a starting lineup this year and his defensive play and outside shooting have been important factors for the Spartans. Mary was the more emotional of the two as the family and friends watched the action on the television screen last night. She reacted more often than Steve, an implacable viewer.

Although the move was to the pressure-cooker of college basketball U.S.A., the two boys are still familiar figures in Windsor, the 90-mile freeway hike from Lansing affording the opportunities of many trips home.

As the game concluded last night, with Mike contributing five points, offensive ball handling talents and excellent defensive work to MSU's victory, calls from relatives began pouring in to the Brkovich home.

And Thursday, Brkovich was named to the Canadian basketball team which will be playing in a tournament in Italy next month, the Pan-American games in Puerto Rico in July and the World Student Games in Mexico this fall.

On the top of that, the Canadian will be attempting to earn a berth at the 1980 Olympics in a qualifying tourney next April in Puerto Rico.

The sharp-shooting Brkovich was one of the key members of the Spartans in their drive to the national title.

"He did a great job for us here at camp, too", said national coach Jack Donohue.

"He has a no-nonsense, businesslike approach to the game and he fit in very well on and off the court.

type of player we need – dedicated, hardworking and talented”, added Donohue. In recent years, Canada has placed fourth at the 1976 Olympics, fifth at the 1975 Pan-Am Games and sixth at the 1978 world championships.

This time around, Donohue expects to win a medal in at least two of those competitions. “I figure we’re fourth in the world now but the next couple of steps will be the toughest”, he said. “If we don’t come home with a medal from the Pan-Am, it will be because of something other than talent”.

Two months ago, Brkovich capped an amazing college season by helping Michigan State Spartans capture the National collegiate Athletic Association crown against Indiana State “He’s the The Canadian team is preparing for the trip to Italy at the moment but Mike had to return home to attend classes at Michigan State and will miss that trip. He will, however, be available for the remaining activity.

Donohue feels this squad to be the strongest ever to represent Canada in international competition.

So it seems that the industriousness of the parents that had been bred into the boys has paid off, merely having been steered in a different direction from Steve and Mary had anticipated.

And they’re as proud as can be.

“WE’re more talented, bigger, quicker and have more experience than last year”, said Donohue.

“We sent home some very talented players who have been with us before as well as some promising new prospects. We had an extremely difficult time cutting the squad to 15 from the 37 who started training camp. We also have a team that won’t be pushed around anymore”, he continued. “We can play a physical game without losing too much in the way of finesse”.

An indication of Donohue’s confidence in the quality of the squad is the fact eight players with national team experience were cut from the team.

Windsor’s Mike Brkovich, left, was honored as Windsor’s Sportsman of the year Monday night by the Kinsmen Club at their annual sports celebrity dinner. Mike, a member of the NCAA basketball champions from Michigan State, talks with dinner chairman Bob Armstrong, centre.

Jack Dulmage

That U.S. connection

EXCEPT FOR PROFOUND DIFFERENCES in athletic emphasis between Canadian and American universities, Mike and Don Brkovich might have decided to play basketball for the University of Windsor instead of Michigan State.

The Brkovich success story came to a howling climax last night when their team, the Spartans won the National Collegiate Athletic Association championship at Salt Lake City.

Tens of millions of television viewers, including many Canadians, followed the NCAA playoffs.

Americans may have wondered how Mike Brkovich, a starting player on the best college team in the United States, made the jump from W.D. Lowe, a Windsor secondary school.

Canadians must surely be wondering inasmuch as Canadian high schools are not regarded as launching pads to Big Ten basketball.

For the matter, Windsor high schools and the University of Windsor are not exactly connected by paved athletic roads.

THEUNIVERSITY OF WINDSOR probably leads the league of major Canadian

universities in the arts of not inducting outstanding high school athletes to join them.

In the United States, it would be called de-emphasis to deplorable degree.

In Big Ten schools such as Michigan State, they wouldn't even understand it.

More easily understood in the Big Ten are such things as recruiting violations suspensions and probations.

Scholastic basketball in the United States is a fiercely competitive undertaking in which recruiting of talent for scholarships play a major role.

In Canada, it plays no role at all except by clandestine movement underneath tables. The scale is modest, variable from one school to the next, and, in the case of University of Windsor, unheard of.

THUS, AMERICAN RECRUITERS abroad in Canada enjoy perpetual field day which is why the Brkovich brothers were persuaded to go to Michigan State.

The interesting part about it is that Mike made the starting lineup in a season and a half, a remarkable achievement in the face of powerful American competition.

However, American hockey players who make the National Hockey League are looked at in similar way. And so are Canadian basketball players who make the major leagues, and a few Canadian football players who win scholarships at major American colleges.

Not so remarkable are the scores of Canadian hockey players who easily gain scholarships at American schools, and often dominate their rosters.

Canadian schools, apart from Simon Fraser University in British Columbia, do not offer athletic scholarships, but the day may not be far off when they will.

BRKOVICH AND THE SPARTANS' defense was everything they said it was.

Bird and Indiana started missing as soon as they made their first attempt to pull even. That wasn't through luck. It was pressure caused by MSU defense.

Bird wept when it was over, but then he had so much to carry on his back.

He's a tremendous player, but his supporting cast didn't equate with the talent depth around MSU's Earvin Johnson.

If Bird and Johnson had changed places, or both had been out of uniform, the result would probably have been the same.

Clearly, MSU was the stronger team.

Brkovich will probably make the 1980 Canadian Olympic team. Ye gods, if he doesn't, we'll want to know why.

But, it's an old story – U.S. college-trained Canadians fighting for, and sometimes winning Olympic medals for Canada.

A good and warm story, too.

THE CANADIAN GOVERNMENT has been increasing pressure on Canadian universities to supply inducements necessary to keep Canadian athletic talent at home. Iona Campagnolo, minister of fitness and sports, has openly commended the athletic style of Simon Fraser.

The federal government now spends more than \$20 million annually on amateur athletics. It has reached the stage of lamenting athletic drain to American scholarships.

Curtailment will undoubtedly follow, but it won't stop. The big apple of American college athletics compels a degree of irresistible urge.

It has three important lures – professional access, world-class amateur competition, and guaranteed education.

Mike Brkovich is in the second year of a four-year, fully-funded scholarship. He is getting what no Canadian school could offer for athletic skill.

MIKE SCORED only five points in the title game against Indiana State, but his principal contributions was defense, and defense is why the Spartans are champions.

It was evident early that Indiana state did not have confidence to match MSU's.

Indiana reached the final with whisker, last minutes wins over Arkansas and DePaul, and had constructed a 33-0 season against much less—than-best opposition. They were famous for the feats of super-star Larry Bird who is a one-man gang capable of beating a lot of teams single-handedly.

Brkovich relives magic moment

By Dave Waddell - Star Sports Writer
Mike Brkovich has seen the tape numerous times, but on each occasion it still seems like an out-of-body experience.

Could that slender kid dishing the ball off to Earvin "Magic" Johnson in the 1979 NCAA basketball championship game really be this quiet, 40-year-old Windsor businessman? "There are many times I've watched that tape and I still can't believe I was part of that experience", said Brkovich, who owns a string of properties across town.

"My brother (Don) was also on that 1979 team. We've discussed it many times how fortunate we were to play on a national championship team. Timing is so critical in life. It's hard to know if you're doing the right thing at the time".

Brkovic was reminded last weekend what a good decision he made to attend Michigan State more than two decades ago. The university honored the 1979 team on the 20th anniversary of its NCAA crown during the MSU-Michigan game.

Team chemistry

"it's always nice to see those guys", Brkovich said. "The only one I talk to now

and again is Greg Kelser because he's the only other guy in the Detroit area".

"Sometimes, there are personalities that you don't have a lot in common with, but on the athletic side you mesh when you're brought together. We were a very close team".

Brkovich never anticipated what a wild ride he was in for when he finally decided to attend MSU after leading the Lowe Trojans to a pair of OFSAA basketball championships.

"I wasn't that heavily recruited", he recalled. "It was really uncommon for American schools to recruit in Canada then. In fact, I think I was probably the first Canadian recruited in the Big 10.

"I remember (retired Stars sports writer) Ken Fathers writing an article saying I shouldn't go to MSU. That I'd get lost at a big U.S. school like that. I really wasn't sure myself at times", but retired MSU coach Jud Heathcote and former Trojans coach Gerry Brumpton were convinced the smooth-shooting guard had the right staff.

Brkovich played in virtually every game in his freshman year and quietly worked his way up the Spartans' pecking order.

"It was very intimidating showing up to camp with a high school All-American like Earvin and a coach like Jud. He was a bit of a screamer.

"Earvin used to tease me about being a Canadian. He was the big joker on the team. They took me under their wing and treated me like just like one of their guys".

By January 1979, Brkovich had earned the starting shooting guard position beside Magic.

He paid instant dividends.

"I think MSU fans remember me most for the Iowa game that year", Brkovich said. "I got fouled with one second left and we were down by two points. I made both free throws and we won the game in overtime".

The look of a champion

“We got on a roll after that. By the end of the year, we were beating good teams by 10 or 12 points.

When the Spartans crushed Notre Dame, who featured future NBA stars Bill Laimbeer and Kelly Tripuka, in the Midwest regional final, the stage was set for a potential showdown with Larry Bird and Indiana State.

“That season was really the start of the Earvin-Bird rivalry that made the NBA”, Brkovich said.

That game has enormous pressure. It was Earvin versus Bird. Black versus white. Shooter versus passer. The charisma of Earvin versus Bird, who wasn’t very charismatic.

“Plus, there was the fact that MSU had never won a national title and Indiana State was unbeaten.

Every possession, every practice became so important with the media exposure. It was an incredible experience”.

Winning the NCAA crown was the pinnacle of Brkovich’s basketball career. After graduating with a degree in social science, the Milwaukee Bucks drafted him in the late rounds of the NBA draft. Brkovich was cut a week before the season started and played in the CBA.

“I still played a lot of basketball between ages 23 and 36”, he said. “I could’ve played in Europe, but I didn’t want to be a basketball gipsy.

“There comes a time when you have to be realist and get on with life. I owe MSU a lot”.

Никола Мишчевић

Веома запажен спортски успех постигао је млади исељеник Никола Мишчевић, којег вреди забележити и као пример да бављење спортом не смета студирању или свакодневним активностима, већ напротив, да се корисно допуњују.

Никола је вишеструки спортиста али му је фудбал, као и већини младих, најближи и бавећи се тим спортом постигао највише.

Почео је у тек основаној "Србији" у Виндзору 1971 године, а затим у клубу "Виндзорски Срби".

Петорица играча овог клуба чинили су екипу која је освојила Јуниорски шампионат Онтарија 1974 године.

То су били: Слободан и Срба Топаловић, Перо Ковачевић, Никола Мишчевић и Бранислав (Бранко) Малешевић.

Истовремено, Никола се бавио и рвањем. Као члан тима своје школе (Forster Secondary School) освајајо је средњошколско првенство више пута.

(члан те екипе био је и Бранислав (Бранко) Малешевић. Мирко Вранешевић био је трећи успешан такмичар у рвачком спорту који је у исто време играо фудбал за "Виндзорске Србе". Мирко је вишеструки првак своје школе (Lowe Secondary School)).

По завршетку средње школе, Никола одлази у Монреал на Concordia University. Као члан и капитен фудбалске екипе овог универзитета, Никола постиже веома запажене резултате – три године заредом осваја првенство провинције Квебек, а 1976 и универзитетско првенство Канаде.

Никола је играо фудбал и за Југословенски исељенички клуб из Монреала, "Торнадо", са којим је 1977 године освојио првенство Квебека.

Исте године, члан је селекције Квебека у сутетима са енглеским прволигашем “Queens Park Rangers”, португалским лигашем “Porto” и репрезентацијом Хаита.

Следеће (1978) године са тимом “Ellio Blues” осваја првенство “Quebec Excellence League”. За време службовања у Африци, постаје првак у скоку у даљ на обласном првенству Нигерије.

Заиста импресиван и редак спортски успех.

Ђорђе Величковић

Ђорђе је рођен у Београду 1945 године. Студирао је на Машинском факултету у Београду, а пост-дипломске студије на универзитету у Виндзору.

Био је запослен у пројектном центру “Chrysler” Highland Park, Michigan, сада у пензији.

“Borderers R.U.F.C” Windsor, један је од најбољих рагби клубова у “South-Western Ontario Rugby Union”. За најбољег играча (MVP) овог спортског клуба проглашен је 1970 и 1971 године наш земљак Ђорђе Величковић – Веља. То није представљало никакво изненађење за Вељу јер је он већ имао "укњижене" још веће успехе играјући рагби: са клубом "Бродарац" из Београда освајајо је неколико пута првенство Југославије, а три пута је наступао за репрезентацију Југославије у сутетима са Бугарском (1968) и Румунијом (1968 и 1969).

Пре доласка у канаду једну сезону играо је за “Post-Sportgemeinschaft” из Штутгтарда, Западна Немачка.

У Виндзору је био стуб своје екипе све док није претрпео заиста тежак прелом леве ноге, што га је читаву годину удаљило од спортског терена.

Повратак (1973) је био успешан, поново је у свом тиму на такмичењима за првенство Онтарија и Канаде, истицао се бранећи боје свог клуба.

Rough time for MSU

Michigan State University dropped a pair of exhibition rugby games to Windsor club at Mic Mac Park at the weekend.

Borderers won their second straight of the spring season, 17-0 over MSU, with George Velickovich scoring a try and a penalty goal. Paul Richards and Jim Lovegrove also tallied tries.

Windsor rugby club won its first outing 12-9 over State, with Dan Muldoon and Don May scoring tries and Roger Mousseau adding two converts.

Ron Tompkins, with a penalty goal and convert, and John Petrie, with a try, clicked for MSU.

Good start for Leeds in rugby

Leeds University began their Canadian tour with a 24-0 victory over Windsor Borderers in rugby action Sunday afternoon.

Leeds, who will be competing in the Borderers tournament over the Labor Day weekend, got two tries from Ali Tinkle and singles from Sam Sparrow, Neil Robinson and Alan Maudsley.

Sparrow also kicked a pair of converts. On Saturday the Borderers trounced the Windsor Rugby Club 27-0 on tries by Greg Findlay, Bob Konyu, Dick Balmer and Paul Richards.

George Velickovich had two converts with one each going to Alan Trenhaile and Richards.

Borderers put up fight before losing

ST. LOUIS – As the first Canadian participant in the annual St. Louis Easter rugby (Rugger) tournament, Windsor Borderers acquitted themselves quite well at the weekend.

The Borderers advanced to the semi-finals in the 32-team tournament before bowing to Central Methodist College of Missouri in the semi-finals.

Central Methodist tipped Windsor 13-6, with Paul Richards scoring a try and George Velickovich a conversion for the Borderers' points, and went on to win the championships.

Comeback win to Borderers

LONDON – Windsor Borderers erased a 6-3 half-time deficit to tumble London Forest City 15-6 in a South Western Ontario Rugby League game at Forest City Sunday. Borderers raised their league record to 2-3 as George Velickovich scored six second-half points on two penalty goals and Damian Gorman and Phil Nadeau added three points each on tries.

Velickovich contributed a penalty goal in the first half sandwiched between a drop goal and a try by London's John Reed.

Borderers win, 13-7

Paul Richards scored two penalty goals Saturday to lead Windsor Borderers to a 13-7 exhibition rugby victory over Burlington at the Ford Test Track.

George Velickovich added one penalty goal and John Farrel collected a try for Borderers. Ron Smith's penalty goal and a try by Mike Rayan accounted for the Burlington scoring.

Borderers dump Sarnia crew, 9-3

Windsor Borderers defeated Sarnia saints 9-3 at Windsor Stadium Sunday in a South Western Ontario Rugby League match.

George Velickovich was the whole show for Borderers, booting a penalty goal in the first half and two more in the second half to account for all his team's points.

rugby match Saturday at Belle Isle.

Jim Matthews led Borderers with two tries with Bob Konyu, Brian Prime and Erhard Post carrying the ball across once each.

George Velickovich added two conversions. Borderers will practice each Tuesday and Thursday at 6:00 p.m. at AKO Park, starting this week. Newcomers interested in playing are invited to turn up at the park, or call 252-3266 for further information.

Borderers split pair

Windsor Borderers split a pair of exhibition rugby matches with teams in Alma, Mich., and here in Windsor over the weekend.

Borderers thumped the Chatham Rugby Club 19-7 Sunday at Mic Mac Park but were edged out 8-6 Friday night against the Lincoln Park Club from Chicago at Alma's annual Highland Games.

Tries by Tony Brazel and Bob Gray, and a convert and three penalty kicks by George Velickovich accounted for Borderers' scoring in their romp over Chatham. Losers' points came from a try by Damian Gorman and a penalty kick.

Barbarians split

Toronto Barbarians broke even in a pair of exhibition rugby games Saturday at Mic Mac Park.

After defeating Windsor Borderers' Rugby Club 18-6, the Barbarians bowed to Detroit Rugby Club 18-4. George Velickovich

scored a pair of penalty goals for Borderers in their losing game.

Бошко – Боб Чолак

Амерички фудбал је спорт који захтева ванредну физичку спремност па је управо због тога популаран највише међу средњошколском и универзитетском омладином, одакле се регрутују најспремнији и најспособнији за окршаје на професионалним аренама.

После вишегодишњег бављења овим спортом, Боб Чолак је добио шансу 1980 године када је потписао уговор са професионалном клубом "Eskimos" из Едмонтона (члан канадске фудбалске лиге и двоструки победник највећег трофеја "Gray Cup").

Бошкови физички квалитети (висок 182 цм. и тежак 120 кг. као и добро познавање тактике и вештине које овај фудбал захтева, били су пресудни за испуњење услова за бављењем овим правим "мушким спортом".

Бошко се почeo бавити овим спортом врло рано, као једанаестогодишњак, играјући за А.К.О PEE-WEE (Walkerville) три године, затим крој јуниорска и сениорска такмичења, где је увек био у центру пажње, доспео у тим Универзитета у Виндзору, "Lancers" који се такмичи у "Ontario-Quebec Intercollegiate Football Conference".

Током три године такмичења у овој екипи, изборио је титулу најбољег играча (MVP) 1977 и 1978 године.

Бошко је рођен 31 Јануара 1955 године у Виндзору, завршио је студије на универзитету у Виндзору и има звање "Bachelor of arts degree".

По завршетку спортске каријере, Бушко Чолак се вратио својој професији, учитељском позиву, а сада је директор једне средње школе (High School) у Виндзору.

Colak gets CFL tryout

Windsor star, Saturday, April 19, 1980

Defensive tackle and linebacker Bob Colak, who played with University of Windsor Lancers in the Western Western Division of the Ontario-Quebec Intercollegiate football Conference for the past three seasons, has signed a tryout contract with Edmonton Eskimos of the Canadian Football League. Colak, who stands six-foot-one and weighs 263 pounds, was drafted by

Eskimos and had an un-successful tryout with them in 1979.

He attended Walkerville Secondary School, where he played both running back and linebacker, and spent one season with the AKO entry in the Ontario Junior Football Conference.

Colak has indicated following the 1979 OQIFC season that he would welcome another tryout with Eskimos.

Lancer teammate Bob Bridgeman also a defensive tackle, will also be bidding to hook on with the two-time grey Cup champions this spring.

Балотање

Балотање (или Боћање) је спорт који су на ове просторе, међу наше исељенике донели Срби из Далмације, као својеврстан "пртљаг" који их подсећа на завичај једнако као песма, прича, далматинска капа или неки од обичаја. Прихватили су га и многи из других крајева, јер је врло забаван, друштвен и не тражи никаква посебна улагања да би се њиме бавили.

Тимови састављени од четири или пет такмичара, често су најближи пријатељи, рођаци, а понекад и чланови уже породице, браћа, отац и синови. Тај спорт је идеалан за дружење и забаву па је због тога врло популаран међу нашим исељеницима, посебно оним који потичу из Далмације.

Балотање за обичног посматрача изгледа једноставан спорт, али није - потребно је много вештине и умећа поставити своју балоту на жељено место. Треба одредити даљину, употребити праву меру снаге да се балота пошаље до циља, уз потребне финесе "ваљања" или "пуцања".

Тимови се састоје обично од 4 или пет играча, од којих сваки има две балоте.

Након што један од учесника започне игру тако што баци посебну балоту, која се мора по боји разликовати од осталих а зове се **Буле (Булин)** играчи два тима наизменично бацају или котрљају своје балоте са циљем да је поставе што ближе до **Булина**. Балота која је најближа доноси учеснику (тиму) један поен.

Игра се до 21 поена, сваки тим се састаје са сваким и збир освојених поена одређује пласман.

Балотање се играло од првих дана по доласку наших исељеника на ове просторе, ради забаве и дружења, углавном при српским центрима и клубовима.

Организовани вид такмичења почeo је 1990 године првим турниром одржаним у Милвокију, а којег су покренули припадници *Покрета Српских Четника Равна Гора* из тог америчког града да би пружили подршку борцима и српском народу на барикадама у Српској Крајини. Приход са ових турнира намењен је ратним сирочадима и за хуманитарни фонд *"Војвода Момчило"*.

Убрзо се овај вид удружила раширио по Америци и Канади, па су и у другим градовима почели да се организују слични турнири.

Виндзор домаћин по први пут 2001

До сада су одржана 23 турнира у градовима Канаде и САД, а по први пут у Виндзору 2001 године, на терену Српског центра.

На турниру су учествовали тимови четири града из Канаде: Хамилтон, Оквил, Торонто и Виндзор, и исто толико из САД: Милвоки, Чикаго, Гери и Кливленд.

Турнир је почeo молитвом и благословом проте Мирослава Тодоровића, а завршен је заједничком вечером свих учесника, којом приликом су подељени трофеји најуспешнијим тимовима и појединцима.

Победник је била екипа "Динарска Дивизија" из Оквила, која је имала највећи број победа и освојених бодова.

Друго место припало је тиму "Тесла" из Виндзора, на треће место пласирао се тим "Вук Мандушић", такође из Виндзора.

Најуспешнији учесник турнира је члан екипе "Динарска Дивизија" Жељко Миливојевић, а најмлађи учесник Јово Драгичевић (Милвоки).

Председник турнира и главни организатор балоте активности у Виндзору био је Владимир Прибојан, а судије на турниру Илија Јавор и Јовица Урукало одговорно и поштено су обавили свој тежак посао без икаквих замерки.

Многе екипе које су бринуле о припреми и сервирању хране и пића биле су на висини свог задатка. Евиденцију и резултате турнира успешно су водили Јован Богдановић, Мирко Мл. Добрић, и Никола Прибојан. То је сигурно и највећи посао на турниру. Само првог дана игране су 144 утакмице.

Турнир је протекао у пријатељској и спортској атмосфери, како и доликује када је дружење, пријатељство и хуманитарност на делу.

Душан и Владимир Прибојан

Друго место на првом турниру у Винзору:
Никола Зрилић, Боро Ђурђевић, Милорад Вранић –Јаро
и Јово Митровић

Тимови из Виндзора учесници турнира 2001 године

(1) "Данијела"

- 1.Душан Андрић
- 2.Славко Видаковић
- 3.Миша Нешковић
- 4.Славко Лакић
- 5.Зоран Јавор

(2) "Швалери"

- 1.Ненад Богдановић
- 2.Саша Ченић
- 3.Драган Вулетић
- 4.Раде Ченић

(3) "Динара"

- 1.Васо Баришић
- 2.Бошко Тодоровић
- 3.Никола Вујаковић
- 4.Живко Драгичевић
- 5.Саво Вучковић

(4) "Вук Мандушић"

- 1.Милан Вулетић
- 2.Илија Драгичевић
- 3.Јовица Вулетић
- 4.Никола Малић
- 5.Илија Драгићевић мл.

(5) "Милорад Стагњаић"

- 1.Илија Јавор
- 2.Стеван Лакић
- 3.Горан Мильевић
- 4.Миро Лакић
- 5.Ђиро Ђурђевић

(6) "Тесла"

- 1.Никола Зрилић
- 2.Боро Ђурђевић
- 3.Милорад Вранић Јаро
- 4.Јово Митровић

(7) "Книн 95"

- 1.Драгољуб Марчета
- 2.Лазо Драгичевић
- 3.Шпиро Добрић
- 4.Динко Малић

(8) "Звуци камењара"

- 1.Душан Прибојан
- 2.Владимир Прибојан
- 3.Никола Прибојан
- 4.Драган Добрић

Виндзор домаћин турнира други пут - 2007

Виндзор је поново био домаћин и организатор највећег српског балоте турнира на северно-америчком континенту 2007 године. Опет се поновило дружење и радосни сусрети пријатеља, као што и прилики оваквим окупљањима . Исти програм као и прошли пут, исто задовољство постигнутим и очекивања да следећи пут буде још боље.

Неки тимови из Виндзора наступили су под новим именима, са мањим променама у саставима тимова. Прво место освојио је тим "Експрес" из Кливленда, друго је припало екипи "Смоковић" из Милвокија а на трећем месту је тим "Штиково" из Чикага. Најбољи учесник турнира био је Саша Веселиновић.

Тимови из Виндзора учесници турнира 2007 године

(1) "Велебит"

- 1.Чедомир Шимпрага
- 2.Петар Миљевић
- 3.Мирослав Лакић
- 4.Горан Миљевић

(2) "Крчић"

- 1.Стево Бачко
- 2.Саво Вучковић
- 3.Раде Ченић
- 4.Дарио Кожул
- 5.Радомир Бабић "Плави"

(3) "Синови Козјака"

- 1.Предраг Малић
- 2.Ненад Малић
- 3.Никола Малић
- 4.Бошко Тодорић

(4)"Равни Котари"

- 1.Илија Јавор
- 2.Стеван Лакић
- 3.Борис Санковић "Њоњо"
- 4.Мирко Дерета
- 5.Зоран Јавор

(5) "Звуци Камењара"

- 1.Душан Прибојан
- 2.Владимир Прибојан
- 3.Никола Прибојан
- 4.Живко Драгичевић

(6) "Lathe Co"

- 1.Илија Драгичевић
- 2.Драшко Марчета
- 3.Милан Вулетић
- 4.Јовица Вулетић
- 5.Никола Зрилић

"Велебит"

Чедомир Шимпрага и Петар Миљевић (позади)
Мирослав Лакић и Горан Миљевић (испред)

У досадашњим такмичењима на којима су учествовали тимови из Виндузора, највише успеха имала је екипа "Велебит" – 4 пута друго место.

Петар Миљевић

Горан Миљевић

Горан Миљевић једини је фудбалски тренер у Виндзору са факултетском дипломом, коју је стекао на универзитету у Новом Саду. Његов професионални прилаз фудбалској игри често није наилазио на разумевање код аматерских играча, што се одражавало и на резултате.

< Саво (десно) са сином Радованом у продавници "Marina" коју породица Вучковић више година води и веома успешно послује. Саво је активан члан балоте клуба "Виндзорски Срби" и члан је управе.

23 године трајања

Ови турнири трају без прекида већ 23 године, што показује устаљеност и намеру организатора у свим градовима да се тај полет настави и у будућности. Велики број младих играча спремни су да преузму и наставе традицију својих старијих колега. Следећи турнир, 24 по реду, одржаће се у Виндузору 5-6 Јула 2013 године.

Да би се максимално припремио за овај догађај, домаћин је основао балоте клуб "Виндузорски Срби" и изабрао управу, да би боље и ефикасније деловали. Управу чине: Мирослав Лакић, председник, Драгомир Марчета, секретар, Милан Вулетић, благајник, Илија Јавор, рачуновођа, Саво Вучковић, Владимир Прибојан и Никола Малић, чланови управе.

Досадашњи турнири одржани су у следећим градовима САД и Канаде:

1990 Милвоки, САД	2002 Меривил, САД
1991 Оквил, Канада	2003 Оквил, Канада
1992 Милвоки, САД	2004 Милвоки, САД
1993 Хамилтон, Канада	2005 Хамилтон, Канада
1994 Меривил, САД	2006 Кливленд, САД
1995 Оквил, Канада	2007 Виндузор, Канада
1996 Милвоки, САД	2008 Меривил, САД
1997 Хамилтон, Канада	2009 Оквил, Канада
1998 Меривил, САД	2010 Милвоки, САД
1999 Оквил, Канада	2011 Хамилтон, Канада
2000 Милвоки, САД	2012 Кливленд, САД
2001 Виндузор, Канада	

Балоте team "Звуци Камењара" у саставу Душан Прибојан, Владо Прибојан, Никола Прибојан и Живко Драгичевић, појачан са Петром Добрићем и Живком Чучковићем, чини истоимени певачки секстет који негује традицију народних, родољубивих и крајишким песама.

Оснивач ове певачке групе је Душан Прибојан, са најдужим стажом певања, који траје још од младих дана. Овај певачки састав основан 4 Јуна 1999 у Виндузору, издао је свој први CD под насловом "Звуци Камењара"

"Бели Орлови"

Српско Ловачко и Риболовачко Друштво

Српски центар и црква Грачаница под својим окриљем имају велики број разних спортских и друштвених клубова и удружења. Најновији међу њима је *Српско Ловачко и Риболовачко Друштво* основано 2005 године.

Лов и риболов међу нашим исељеницима био је одавно присутан вид спорта и рекреације, али тек 2004 године, приликом ловачке вечере у Српском центру, предложено је да се озбиљније организују. Идеја је била покренута да се оснује клуб који би окупљао ловце и риболовце, са циљем организоване рекреације и забаве а да се истовремено ангажује на друштвено-хуманитарном пољу. На ловачкој вечери-забави, те 2004 године, скупљена су знатна финансијска средства која су послата ратним инвалидима, ратној сирочади и другим угроженим појединцима или организацијама којима је помоћ била неопходна.

Већ од следеће, 2005-те године, званично постоји и делује *Српско Ловачко и Риболовачко Друштво "Бели Орлови"* у Виндузору.

Председник Љубан Станковић је свих ових година био покретач многих активности, које су уз свесрдну помоћ чланова били на корист угроженим у Старом крају, најчешће избеглицама из страдалних српских крајева одакле су били пртерани, и којима се и дан-данас онемогућава повратак на своја огњишта. Подпредседник друштва је Мирко Вранешевић, секретар Еди Бас, а благајник Душан Новаковић.

Чланови клуба уз горе споменуте су још и следећи ловци-риболовци:

Илија Вранешевић
Др. Давид Дражић
Радован Турутреја
Стеван Вучак
Миле Пашић
Милан Пашић
Миле Шкраба
Богдан Павлица
Лазо Злонога

Жељко Галијаш
Бранко Антић
Жарко Панџа
Горан Кнежевић
Милан Станковић
Милан Станковић Мл.
Радован - Раја Јовановић
+Свето Витошевић
+ Јован Новаковић

Клуб се састаје и одржава своје ловачке вечери у Српском центру од самог почетка свог постојања.

Што се тиче лова, за то постоје врло добри услови, јер је овај вид спорта и рекреације у Канади веома добро организован, а брига за одржавање мусева, срна, медведа, и ситније дивљачи: зечева, фазана, патака и гусака омогућава редован и богат одстрел.

За крупнију дивљач потребно је путовати често и на удаљенија ловишта, Северни Онтарио, око 1000 км., Црвено језеро (Red Lake) 1800 км, Јужни Охајо неколико стотина км. Најближе је ловиште за срне, око 150 км. код Вест Лорн (West Lorne). За ситну дивљач постоје бројна ловишта у непосредној близини Виндзора.

За пецање се одлази на језера Ири и Ст. Клер који се простиру на супротним странама града Виндзора, а уствари представљају огромне водене површине: Језеро Ири са 25.600 кв. км. (веће од целе Македоније) и мање језеро Ст. Клер са "само" 700 кв. км.

Понекад се иде на пецање чак на север Онтарија, у место Вава (WAWA) што на језику Индијанаца значи гуска.

Поред спортског лова и риболова, Српско Ловачко и Риболовачко Друштво "Бели Орлови" веома је ангажовано и на хуманитарном пољу. Поред већ споменуте помоћи која се шаље угроженима у Стари крај, ово друштво одржава Српску цркву "Свети Илија" у месту Вест Лорн, а редовне су донације и обема црквама и Српском центру у Виндзору.

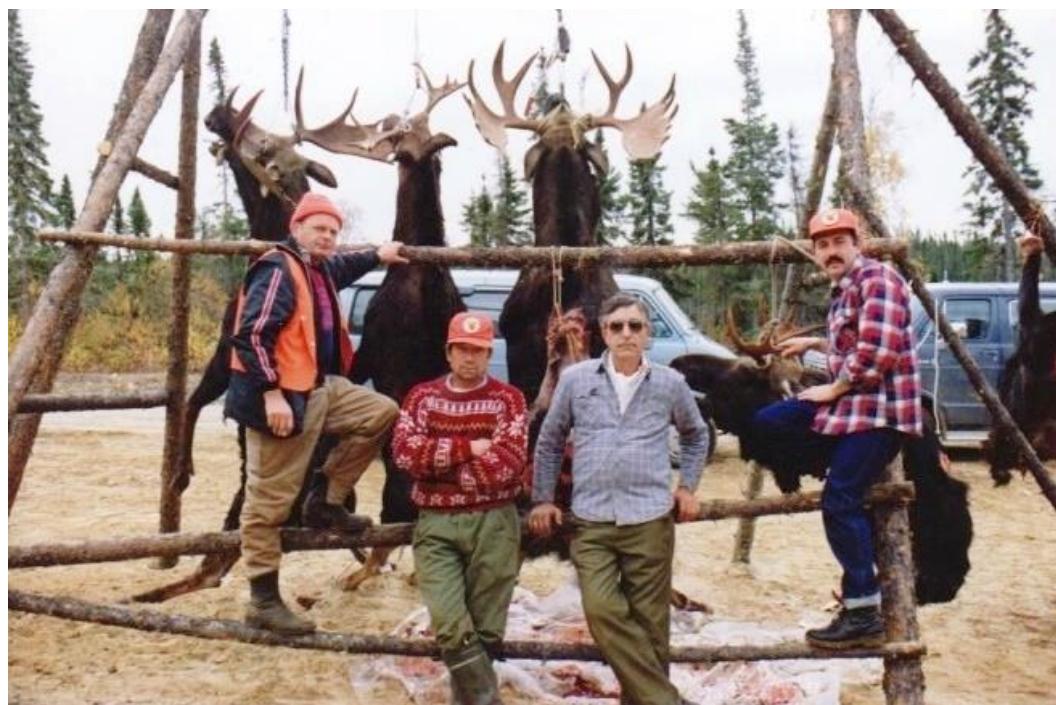
Мало друштво - велики добровори.

У дому Љубана Станковића 27 Маја 2005 године.

Стоје: Миле Пашић, Радован Туртуреја, Љубан Станковић,
Миле Шкраба и Душан Новаковић.

Испред: Стево Вучак, Горан Кнежевић, Мирко Врањешевић и Милан Љ. Станковић

После успешног лова на гуске: Миле Пашић са синовима и Љубан Станковић

Зоран Малешевић - бициклиста

Бицилизам је напоран спорт где се тражи, поред физичке спремности и много вештине, смисла за ко-ординацију са осталим учесницима трке, добар баланс и рефлекс, али и много храбости, дисциплине и солидарности у вожњи.

Први на циљу: "Chatham Classic 1988"

Вози се по сваком времену, киши, ветру, врућини, по сваком терену: улицама, друмовима, планинским путевима или у затвореном простору.

Такмичарске дисциплине су бројне: спринг, друмска трка, критеријуми, екипна или појединачна, за све узрасте постоје категорије.

Бициклизам је веома популаран међу свим генерацијама, због изузетне могућности за рекреацију и малих трошка.

Зоран је, колико је познато, једини бициклиста са регистрацијом код министарства спорта, од наших сународника у Виндзору, а можда и шире.

У првој, и то међународној трци, са тек навршених 14 година, иако у класи сениора, заузео је високо треће место. Тада успех му је дао подстрека и сасвим се био посветио бициклизаму.

За три године, колико се бавио овим спортом, постигао је веома добре резултате и скренуо пажњу стручњака и ван Виндзора. Међутим, очекивања се нису испунила, а разлог је "моно", после којег је изгубио интерес за спортом.

У сваком случају, постигнути резултати заслужују да буду забележени.

Windsor Star ...

Cycling: Donna Assef, of the Maple Leaf/TBQ Cycling Club, won the over-18 novice ladies' 40-km event at Sarnia Summerfest Road Race Sunday.

Zoran Malesevic, of the same club, was third in the men's under 18 15-km. race while Mike Caturay of the Trend Toyota Club finished third in a 45-km junior man's race.

Windsor Star, October 6, 1986

Way, Williams race to cycling victories

Sean Way of Windsor Bicycle Club and Tommy Williams of Maple Leaf Cycling Club captured the 40-mile and 25-mile Inter-Club bike races, respectively, at the Ciociaro Club Sunday.

The races are between Michigan and South Western Ontario bike clubs.

Way, in the 40-mile race, held off Roberto Zuech of the Ciociaro, who finished second. Ray Dybouski of Wolverine finished third. In the 25-mile novice race, Williams took the win in front of fellow club member Paul Hayman, who grabbed second place. **Zoran Malesevic**, an independent rider from Windsor, finished third.

Windsor Star, June 4, 1988

Competitors from the Maple Leaf Cycling Club of Windsor were among the top finishers Sunday at the Chatham Cycling Clasic. **Zoran Malesevic** and Cam Szabo were 1-2 in the boys' 14-15 division and Jeff Quenneville and Clive Perry had a similar finish in the 18 and over division.

Windsor Star, June 28, 1988

Cycling: Zoran Malesevic of the Windsor TBQ- Maple Leaf Cycling Club placed second Sunday

in the 10-mile novice (under 18) event at the Vaughn Classic at Woodbridge.

Windsor Star, August 12, 1988

Cycling: Art Yanamoto of the Caboto Club won the 70-km Senior A Group race Thursday evening as the Can-Am Bicycle Series continued at the Ciociaro Club. The 35-km Senior B group event was taken by **Zoran Malesevic** of the Maple Leaf Club and the three km novice race was won by Joe Byrne, an unattached cyclist.

Windsor Star ...

Cycling: Guy Lupino of the Caboto Velo Club won the 60-mile main event on

Sunday's cycling program at the Ciociaro Sports Day Festival.

Lupino finished ahead of Rob Zuech of the Gardin-Cannella Club and Marchall Sfalcin of TBQ-Maple Leaf Club. Chris Burgon of TBQ-Maple Leaf won the 40-mile B group race over club-mate **Zoran Malesevic** and Glen Davies, an unattached rider.

Windsor Star, September 6, 1988

McDonald's – Windsor Star Classic

The following are the results from the

McDonald-Windsor Star Classic Cycling races held Sunday on the Erie Street Course.

Cadets – City of Windsor Cup

1.Cummings Killan, Owen Sound

2.Rob Miani, Guelf

3.Shmidt Matthias, St. George

4.Ron Hamilton, Bay Village

5.Dave MacIsaac,

6.Zoran Malesevic, Windsor

7.Chris Grimo, Niagara Falls

8.Osmond Bakker, Owen Sound

Racing Record

date	class	race	km	place
01.10. 1986	novice	<i>Michigan/Ontario-International</i>	64	3
1987	novice	<i>Windsor Championship</i>	25	3
03.09.1987	novice	<i>Gardin-Canella Road Race</i>	25	1
1987	novice	<i>Maple Leaf Club Championship</i>	40	1
1987	novice	<i>Amherstburg Road Race</i>	30	1
22.05.1988	N/18	<i>Sarnia Summer Fest Race</i>	15	3
29.05.1988	N/18	<i>Delaware (London)</i>	10	13
26.06.1988	N/18	<i>Woodbridge (Toronto)</i>	16	2
03.07.1988	N/16	<i>Chatham Classic</i>	10	1
17.07.1988	Cadet	<i>St. Catharines</i>	30	finished race
23.07.1988	Cadet	<i>Ohio, USA-International</i>	40	5-8
07.08.1988	Senior B	<i>Michigan/Ontario International</i>	35	1
14.08.1988	Senior B	<i>Ciociaro Festival</i>	64	2
03.09.1988	Junior	<i>Gardin-Canella Criterium Race</i>	45	5
04.09.1988	Cadet	<i>McDonald Classic International</i>	16	6

Мирослав Јакшић – звезда на помолу

Новинским извештајима и коментарима који следе тешко је било шта додати.

Очигледно је да се од Мирослава очекује нешто што превазилази сва досадашња постигнућа младих талената у кошарци са ових простора. Посебно то инересује нашу заједницу, из простог разлога што је реч о младом Србину из Виндузора.

Оно што је Мирослав до сада показао наговештава појаву једне нове звезде, која ће надмашити велика имена на која смо навикли да читамо из новина или гледамо на телевизији.

Мирослав је врло посвећен кошарци још од малих ногу, има велику подршку родитеља, брата и сестре и бројних рођака и пријатеља.

Озбиљност са којом приступа у својим настојањима да постигне оно што жели, заиста је на високом, професионалном нивоу, већ сада. То су приметили тренери, и многи стручњаци којима је овај спорт животни позив.

Jaksic to take court in Mexico

It's expected that Miroslav Jaksic of Windsor will be named to the Canadian cadet men's basketball team, which leaves this week for the FIBA Americas under-16 championships in Mexico.

By Windsor Star June 15, 2011

It's expected that Miroslav Jaksic of Windsor will be named to the Canadian cadet men's basketball team, which leaves this week for the FIBA Americas under-16 championships in Mexico.

Jaksic is a six-foot-nine, 185-pound post who plays high school ball for Herman and trains with Jamie Stewart of the Elite Basketball Training Academy.

"Miroslav had two great phases of training camp," cadet national team coach Roy Rana said in an e-mail Tuesday. "He is a promising young post player on the Canadian radar. We believe that Miro has a bright future in Canadian basketball."

Jaksic is in Toronto with 21 of Canada's top 16-year-old prospects for final tryouts.

The last day of tryouts is today and the 12-man roster is to leave for Mexico Thursday.

"I can't think of another player this young making a national team," Stewart said. "I think we have something special on our hands with this kid in Windsor."

In April, Jaksic traveled to a competition in Italy with the Ontario under-17 team.

"This is a big step up," Stewart said. "This is the top 12 players in Grade 10 in the country. It sounds like he's going to come off the bench and he'll have to really fight for his minutes."

Stewart started working with Jaksic last summer.

"His development and work ethic has been inspiring," he said. "He's a high (NCAA) D1 prospect for the class of 2014."

Stewart notes Jaksic's footwork is outstanding.

"He's got the skill set of a two guard or a small forward. He can shoot the three and put it on the floor," Stewart said.

The biggest thing he needs to do is get bigger in terms of weight and strength.

"He needs to gain 10 to 15 pounds before next season and gain about 40-50 pounds of pure muscle over the next three years in order to be a high major power forward in college," Stewart said.

The Canadians are in Group A of the FIBA event in Cancun.

They face Chile Tuesday, an unnamed opponent Wednesday and Mexico next Thursday.

Group B includes the U.S.A, Brazil and Argentina.

The top three teams qualify for the 2012 FIBA Under-17 World Championships.

"This group is much deeper than the cadet group we had years ago," said Rana, who coaches Herman grad Jordon Gauthier with the Ryerson Rams.

"It's a pretty deep group. I'm excited. I think we have a lot of talent that can go on and play with our senior team or at least our junior team."

mcaton@windsorstar.com or 519-255-5726

CanWest MediaWorks Publications Inc.

Miroslav Jaksic holds his own against Canada's best, makes 2011 Cadet Team

The Canadian Cadet National team is loaded with upcoming talent including 6'9, 185 Miroslav Jaksic.

The 2014 prospect has been one of the most impressive players at the 2011 Cadet National tryouts and is developing into a high major D1 prospect.

"Miro Could Be the Best Player ever from Windsor & its 1st NBA Draft pick or future NBA Player"

On July 4th 2010 Miroslav Jaksic was 6'6 and weighed less than 160 pounds. Today, just a little over a year at Jamie Stewart's Elite Basketball Training Academy in Windsor Canada. Miro is 6'11 with shoes on, and his weight is up to 190 pounds. "Tremendously." Miro said when asked about his improvement since working with Coach Stewart. "I didn't play a lot and I wanted to get better, since working with Coach Stewart all parts of my game have improved so much." Miro's improvement has been so substantial that he went from 5 points per game to a player who has an offer from Eastern Michigan, interest from Michigan, Wisconsin, Purdue, Iowa, Michigan

State, Eastern Illinois University, USC, UCONN, Minnesota & The University of San Francisco.

Miro is still thin, but he is in the weight room 6 days a week to improve that, while not losing his skills. "He's a face up 4 man, at 6'11 he can up fake you and take you off the dribble, he has great footwork in the post which makes him very unique added to the 3 point shooting ability. He also has legitimate in game 3 point range, can shoot the NBA 3 & his jump shot looks like that of a 2 guard." Stewart said. "He has a jump hook with either hand and can turn over either shoulder for the jumper and hook." Jamie did add "He is working on his moves off the dribble & backing you down as a post player, since he can be pushed around by stronger guys." There is a lot of work to be done, but Miro has time on his side and a place to put that work in with Coach Stewart. "He is the best High School player in this area since 1990 at least, if not ever." Coach Stewart said.

Besides his training with Jamie Stewart Miro has been busy traveling this summer as well. "I went to Mexico with the Canada U16 team, and then went to Orlando with the U19 Team Michigan." Miro said. He also recently went to a 5-Star camp as well and turned a lot of heads. "I won most improved player" Miro said proudly. On an unofficial visit to Eastern Michigan Miro did receive a verbal offer. "I liked the campus and the athletic facilities and Coach Murphy and his staff as well. It was a great experience."

Miro has a great work ethic & his improvement should continue over the next 3 years before he can go off to college as a member of the class of 2014.

When Miro does make his college decision he will be looking to play. "I don't want to be a practice player, I want to go somewhere that I can play & help the team." Miro added "Having a good relationship with the coaches is of course important, you just want that right fit, that when you step on campus it just feels right." Coach Stewart mentioned wanting Miro to stay close. "Where he ends up is up to him, but a school like Michigan or Eastern Michigan that is only an hour away is super attractive to me, being so close." Miro has lots of time to think about it, but as of now he wants to major in business. "Getting a degree is very important as well, so I would be looking for a university with a good business school."

Miro is working on his entire game but does have an opinion on what he does the best. "My footwork in the post & my shooting. I'm 6'11 & can shoot like a guard. I don't let the defense direct the shot I take; I take the shot I want." Besides getting stronger the next biggest part of his game Miro is working on is his defense, rebounding, lateral quickness & Speed up & down. "I'm working on my pick n roll defense & my shot blocking, because of my size I can block a lot of shots, but I have to work on making sure I don't get in to foul trouble."

Miro is looking forward to having another big season this year. "I just want to dominate, play hard, rebound, & work as hard as I can all the time." Miro added when asked about his personality "I was kind of a quiet kid but I enjoy being the center of attention." Miro added with a laugh, "I'm kind of used to it, because of my height."

Miro is playing his Sophomore season at Walled Lake Western HS under Coach Murray & scouts from the state of Michigan will get a great chance to see this rising prospect play for the next 2 seasons.

Miroslav Jaksic, 6-11, PF/C, 2014: This promising Serbian-born Canadian prospect is oozing with potential. He's Shawn Bradley-thin, but is just entering his sophomore year, so he has plenty of time to fill out his frame. Jaksic displayed an impressive arsenal of offensive moves for a big man his age, though he was never guarded by a player within four or five inches of him, and when he got the ball around the hoop, it was almost an automatic bucket.

He showed off a nice hook shot and proved he can shoot effectively in the mid-range and even out to the three-point line. Jaksic was active in collecting offensive rebounds and scoring via tip-ins. Though he showed great coordination in blocking shots, his slender stature makes it hard for him to hold position in the post against stockier big men.

Sam Washinton of Detroit St Cecilia thinks he is NBA potential (watched Cwebb, Tractor Trailor, Maurice Taylor and alll other bigs from Michigan throughout their HS careers)

2011 CANADIAN CADET MEN'S NATIONAL TEAM – INVITED ATHLETES

Published by CROWN staff on May 23, 2011

(Toronto, ON) – Canada Basketball has announced the athletes invited to participate in the 2011 Cadet Men's National Team (CMNT) tryout by invitation, team staff and tryout camp schedule. The CMNT tryouts run from May 20 – 23 at Ryerson University in Toronto.

Hailing from across the nation, 30 of the top age-eligible male athletes have been invited to compete for a roster spot on the 2011 CMNT and have the chance to represent Canada on the international stage. This summer's team will compete at the 2011 FIBA Americas U16 Championship for Men in Cancun, Mexico taking place from June 21 – 25.

Last summer, Canada's Cadet Team made history by beating Lithuania and winning the bronze medal at the first ever FIBA U17 World Championship for Men in Hamburg, Germany. The only invited athlete returning from last year's team is Andrew Wiggins (Concord, ON); while other CMNT hopefuls include notable names such as Tanveer Bhullar (North York, ON) and Kevin Zabo (Gatineau, QC), who both participated in the CMNT training camp last summer. Zabo helped Quebec win gold at the 2010 17U National Championships in Winnipeg, where he was also named to the Second All-Star Team as a fifteen year old.

The list of invited athletes includes 2010 15U National Championship standouts such as Tyrell Bellot-Green (Toronto, ON), who helped Ontario win the gold and was named tournament Most Valuable Player. First All-Star Team selections Malcolm Duvivier (Toronto, ON), Patrick Steeves (Montreal, QC), Noah Daoust (Dorval, QC), Jamie Madewan (Richmond, BC) and Junior Sesay (Winnipeg, MB); and Second All-Star Team selections Daniel Foo (Corner Brook, NL), Chase Ruttenberg (North Vancouver, BC) and Kemar Alleyne (Toronto, ON), will also be present this weekend.

In the first ever FIBA Americas U16 Championship for Men in 2009, Canada defeated Venezuela to claim the bronze medal and qualify for the 2010 FIBA U17 World Championship. The top three finishers of this summer's competition will qualify for the 2012 FIBA U17 World Championship in Lithuania.

Attached are the CMNT tryout by invitation camp details and a complete list of team staff and athletes invited to compete for a position on the CMNT team.

Miroslav Jaksic - 2014 Power Forward

Miroslav Jaksic

2013 Power Forward - 6'11" 190 lbs

Western High School - Walled Lake, Michigan

AAU: Michigan Hurricanes

Offers: Eastern Michigan

RE: Recruiting Notes

(06-08-2012 02:32 PM) **ButlerWay Wrote:**

@PremierBall Wrote: Michigan St, Michigan, Indiana, Butler & Xavier have all expressed serious interest 6'10 PF Miroslav Jaksic AAU: Michigan Hurricanes (MI)

He looks like a decently solid post, but does look a little slow footed when it comes to lateral movement. All of the video I've seen on him is over a year old. Still though, looks like more of a face up big which is typically what Butler has gone for.

Jaksic played at Pangos last week. On the same team as Conner Frankamp(Kansas) and RJ Curington(who we have looked at). He probably made an impression.

Eric Bossi covered that. He might be somebody to tweet and ask about how Jaksic looked.

RE: Miroslav Jaksic - 2013 Power Forward

Quote: Miroslav Jaksic – C, Walled Lake (MI) Western, 2013? 2014? – A very intriguing 6'11 big man, Jaksic has very good footwork in the post and is very coordinated for a young man his size. Case in point, he executed

a jump-stop and step-through for a lay-up that would make some guards **jealous**. On the other hand, he doesn't display the physicality coaches look for in bigs and he was backed into the post by stronger youngsters rather easily (Brown, for instance, dominated him). He also **didn't run the floor** nearly as well later in the day as he did when the camp first began. All told, **Jaksic won't wow you with explosiveness, but is skilled offensively**. If we had seen him attempt and knock perimeter jumpers, he'd fit the description of a classic European player.

What makes him so intriguing is the fact that he may have an extra year of development before he arrives on a college campus. When GBW made it out to see him at Walled Lake during the winter his coach informed us that he was a 2013 prospect (we'd heard he was a 2014). **Now it appears that Jaksic is toying with the idea of reclassifying to the class of 2014 and taking the prep school route in order to command more attention.** That could take him from a college list that consists of Eastern Michigan and a number of other mid-majors to one that might include Michigan (who he has been in frequent contact with for the past year) and other high majors. (32)

Бојана Ковачевић - кошарка

Са изузетком Српског Народног Савеза који у својим спортским активностима има и тимове девојака у кошарци и куглању, женски спорт је био занемарен, навикли смо да пратимо шта наши "момци" постижу на спортском пољу. Бојана Ковачевић је својим успешним бављењем кошарком исписала нову страницу у дугој и запаженој спортској активности винзорских Срба у свом граду, Онтариу па и Канади.

Као петогодишиња девојчица нашла се са родитељима у избегличкој колони 1995, међу стотинама хиљада Срба протераних са својих вековних огњишта. У Србији, где је нашла мир и безбедност, направила је прве кораке ка спортској каријери која ће је прославити далеко од родне груде, у новој домовини Канади, где је стигла са породицом 2007 године. Заволела је кошарку и скоро свакодневно, најчешће сама, са лоптом проводила сате испод коша кад год се указала прилика. Доласком у Канаду, убрзо је скренула пажњу својом игром и већ у осмом разреду изборила место у "Travel Team"-у. Првих дана играња у школи, пошто није још знала енглески, није разумела тренере - "Нисам заиста знала о чему говори и шта жели да радим. Тако је било годину дана док нисам научила језик". У десетом разреду нашла се у "Senior" тиму своје школе међу знатно старијим играчицама.

Ускоро је већ постала интересантна и за тренера Универзитетског тима "Ланцерс" (Lancers), Chantal Vallee, која је пратила њену игру у школи (Riverside High School).

© Edwin Tam 2011
© Edwin Tam 2012

Бојана Ковачевић

Када је дошло време да се определи за који Универзитет и стипендију на основу спорта, умало да није изабрала САД, и то на основу играња фудбала!

Тренер Шантал Вали је својим присуством у дому родитеља знатно утицала на Бојану да остане и студира на "Nursing School" при Универзитету у Виндзору. Прихватила је предлог, определила се за кошарку која је била "ближа срцу", и није се покајала.

Постала је звезда у свом тиму, једна од најбољих кошаркашица код "Ontario University Athletic Association", и знатно допринела својом игром у тиму "Ланцерс" да освоји три национална шампионата (CIS championships), 2011, 2012 и 2013 године.

Kovacevic leading Lancers back to nationals

Jim Parker
jparker@windsorstar.com
Mar 12, 2013
Windsor Star

The foundation had already been laid when Bojana Kovacevic opted to stay at home and play for the University of Windsor Lancers women's basketball program.

Three years after taking over the program, Lancers head coach Chantal Vallee knew the shooting guard out of Riverside high school could help her program to another level.

“It was huge,” Vallee said of Kovacevic’s signing. “I had seen her play at Riverside and she was outstanding. She was one of the most competitive people I’d seen and had such a desire to win.”

Kovacevic saw the same competitive nature and desire to win in the Lancers head coach.

“She’s a 10,” Kovacevic said when asked to rate her coach’s competitive nature. “She’s very passionate and loves the game. She gets as excited for a game as much as we do.”

A half decade later, the 23-year-old Kovacevic, who is a nursing student, has helped take the Lancer women’s program to exactly where Vallee had hoped.

The Lancers boast a 102-7 record in conference play during Kovacevic’s time and the club has won back-to-back CIS championships. Windsor goes for a third straight title starting Friday as the top seed in the eight-team tournament. The Lancers open play against the eighth-seeded Ottawa Gee-Gees.

“(Vallee) had some great players that were committed to the team before I came,” the five-foot-11 Kovacevic said. “I don’t think it’s one player that makes a team. I came because I liked the coach and she wanted to keep the best local players here.”

Kovacevic is one of three area players in their fifth and final campaign for the Lancers along with Holy Names grad Bethanie Wachna and St. Anne grad Laura Mullins.

For the Serbian-born Kovacevic, it wasn’t just about choosing a school, but also picking a sport. Kovacevic was also weighing a full-ride scholarship to the University of Detroit-Mercy to play soccer and Vallee remembers going to her family’s home to try and make her final pitch.

“I showed up at their house and thought I had to make that kill,” Vallee said. “I got to the house and her mom had made so much food that I thought the whole team was coming.

“Her dad had made wine and every time I took a drink, the glass was filled again.”

The family had one more offering for Vallee that night as Kovacevic had taken dance lessons and put a performance on for her soon-to-be coach.

“It was hilarious,” Vallee said.

Still new to the country, Kovacevic admits a big part of her decision to go to Windsor was a desire to stay home, but she was also sold on Vallee’s words.

“Chantal Vallee did mention this is what she wanted, but I don’t know if I believed it would get to this point,” Kovacevic said of being a consistent CIS title threat.

“She had the vision of that success.”

Vallee said it’s more than just Kovacevic’s effort on the floor that has helped build a foundation for the program.

“That first year, she’d show up when Dranadia Roc was shooting threes and retrieved balls,” Vallee said. “The next year in the gym, she led the way to have others follow.”

The success has followed for the team and with her final practice at the St. Denis Centre Tuesday, Kovacevic wasn’t trying to think about the end.

“My first time to CI’s was in Regina, so this is an exciting feeling,” Kovacevic said. “We’re just going to take it a game at a time and have fun.

“I know this is my last practice here, but I don’t have any regrets. It was the best five years of my life and something I’ll never forget.”

SEEDINGS: No. 1 Windsor Lancers, 2. Saint Mary’s Huskies, 3. Regina Cougars, 4. Carleton Ravens, 5. Calgary Dinos, 6. McGill Martlets, 7. Fraser Valley Cascades and 8. Ottawa Gee-Gees.

#5 Bojana Kovacevic

Bojana Kovacevic is a member of the Windsor Lancers Women’s Basketball team and she will compete in next week’s CIS Women’s Basketball Championship here in Windsor.

Bojana is a third year member of the Lancer Women's Basketball program a local native who played her high school basketball at Riverside HS.

On the court, she is a fierce competitor and a talented scorer who averaged 13.1 points per game and 6.1 rebounds per game to rank in the top 20 in the OUA.

Off the court, Bojana is in her third year in the Nursing program here at the University of Windsor.

As the championship nears, Bojana is expected to be another key contributor as the Lancers host the 2011 CIS Women's Basketball Championship for the first time ever, March 18-20th at the St. Denis Centre.

#5 Bojana Kovacevic

Height: 5-11

Program: Nursing

Elig. Year: 3

Hometown: Windsor, ON

High School: Riverside

Bojana Kovacevic **is getting used to the expressions on people's faces when she tells them that competitive basketball wasn't a part of her childhood back in Serbia.**

"Everyone's surprised when I say I never played," said the shooting guard for the three-time Ontario University Athletics champion Lancer women's basketball team. "Well, I played by myself, but not for a club, nothing, no training, just like, for fun."

A 21-year-old third-year nursing major, Kovacevic's family moved to Canada in 2002 when she was 12 years old. Back in Serbia, the extent of her experience with basketball was taking untold thousands of shots at a net across the street from her house.

"I think I was every day outside, wouldn't come home until night," said Kovacevic, whose team will get a shot at the national title on home court when the university hosts the Canadian Interuniversity Sport championship tournament March 17 to 20. "I was just by myself."

That shooting regimen, combined with what must have been viewed as raw athletic ability paid off. She immediately immersed herself in the sport when she moved here, joining a travel team in Grade 8 and then playing high school ball at Riverside Secondary School, where she made the senior team in Grade 10.

"I didn't speak English when I came here and it was kind of hard for me because I didn't understand what the coach was saying," she said. **"I just played. I didn't really even know what he was saying or what he wanted me to do. It just went like that for a year until I learned English a little better."**

It was during Kovacevic's high school career that Lancer head coach [Chantal Vallée](#) started coming to her games. She was actually being recruited to play soccer in the U.S., but following her heart and the urging of a very believable and persuasive Vallée, she chose hoops instead.

"Just her passion, just the things she told me," she said of Vallée, **"I decided to come here and I don't regret it at all."**

It's no surprise that she doesn't look back.

"This is my third year here and in all three years I've been to nationals, so it's pretty amazing to have that opportunity," she acknowledged.

Kovacevic's days can be arduous ones, balancing her academic workload with her basketball schedule, but she believes learning how to manage her time will **serve her well in the future, especially if she's going to work in a medical field** where the concept of team is emphasized.

"It's something I'm going to use later on in life because you learn so much through your basketball career," she said.

Bojana Kovacevic looks for an outlet. The fifth-year guard scored 16 points in the Lancers' 73-51 victory over McMaster in Saturday's OUA west final.

Women's basketball is the only Lancer team still in the playoff hunt, after a 73-51 victory Saturday over the McMaster Marauders earned it the right to host the Ontario University Athletic championship this weekend, as well as a berth in the Canadian Interuniversity Sport title tournament in Regina, March 15 to 17.

It will be Windsor's fifth straight trip to the national final eight. The squad has won the Bronze Baby trophy the past two years.

First, though, the Lancers will play the Carleton Ravens for the provincial championship on Saturday, March 9, at the St. Denis Centre.

In Saturday's west division win, Jessica Clemençon and Bojana Kovacevic led all scorers with 16 points apiece; Korissa Williams, with 12 points, was the only

other Lancer in double digits. For more, read "Lancers book their ticket to Regina."

Fourth-year guard Bojana Kovacevic has also noticed a new attitude since the Lancers returned from their holiday respite.

"We're really playing well together," Kovacevic said.

"The rookies are stepping up, everyone is stepping up. We're definitely preparing for playoffs now, and these games are good practice for us."

There is perhaps no greater challenge for a team than to come back strongly following a championship season.

A summer of celebrating the achievement, of hearing about their greatness, can quickly soften the edges of even the hardest, most competitive group.

Vallee did her best to prepare for the challenge, studying up on such maladies as the Stanley Cup hangover.

"I didn't want to go through that," Vallee said.

Regardless, she found herself somewhat astonished by the malaise that greeted her upon arrival in the fall.

"We went through long stretches where it was not as motivating for the team to perform," Vallee said. "But since January, I've seen the wind change. I've seen a lot better spirit from the girls."

"The intensity is there, so is the focus. It's good to have our team back."

The Lancers have ramped up their prep work of late, as the finish line fast approaches and the most important games of the season await.

"This weekend, we started a new grading system that depending on the score of the game, this is what we're focused on for playoffs," Vallee said. "So far, it's going really well."

"We're right on target."

As much as teams preach the one-game-at-a-time mentality, the truth is that for returning champions, the regular season is a grind.

They've been to the promised land, and can't wait to get back there.

"We always have the playoffs in the back of our heads," Mullins said. "We try to go one game at a time, focus on our next opponent, but we always have that playoff goal ahead of us."

Even the coach isn't about to debate that point.

"While we live in the present, and we make sure we take care of the game we're playing, we are thinking big picture," Vallee said. "We want to be the winners at the end."

The end of the regular season is near.

"We're ready to go again," Kovacevic said.

Winning time is about to begin for Windsor, and they can't wait to get started.

Шаховски клуб "Светозар Глигорић"

(основан 8 Новембра 1998 године)

Осмог Новембра 1998-те године одржан је први турнир ново-основаног шаховског клуба који са поносом носи име нашег најпознатијег велемајстора, Светозара Глигорића.

Две године је клуб био без својих просторија, турнири су одржавани у приватним кућама или ресторанима, најчешће у "Trevi Restaurant & Pizzeria", код тунела за Детроит. Слободан (Боб) Давидовић и супруга Рада, менаџери станбеног комплекса "Завичај" ("Homeland"), ставили су на привремено располагање изванредне просторије за потребе клуба. Најактивнији период рада шаховског клуба био је управо у то време.

С обзиром да је то био станбени објекат, морало се тражити друго решење. Крајем марта 2001 године клуб се преселио у Српски центар, а Бранко Стјић је преузео дужност да води клуб.

Од више десетина шахиста, само мали број су били чланови Канадске (CFC) и Америчке (USCF) шаховске федерације, који су редовно учествовали на турнирима за званични рејтинг и категорије.

У Виндзору је једно време (1990-2005) шаховска активност била на веома високом нивоу. Постојала су чак 4 шаховска клуба: "Светозар Глигорић", Windsor Chess Club, Riverside Chess Club, и Windsor University Chess Club.

Уз то, *Michigan Chess Association* је организовао *Detroit Metropolitan Chess League* за шахисте из Мичигана и Виндзора у четири лиге.

У првој лиги најуспешнији је био наш Милан Вукадинов и његов тим у којем су играли и Џвијан Радовановић на трећој и Боб Ђорђевић на четвртој табли.

У другој лиги је Бранко Малешевић проглашен за најуспешнијег играча 1996-1997 године, освојивши највише поена за свој тим "Windsor 2" (5/6).

Боб Ђорђевић и Џвијан Радовановић
на једном од многих међусобних мечева

Из Виндзора је потекла иницијатива за оснивање *Српског Шаховског Удружења у Онтариу*, на предлог Бранка Малешевића, који је био и први председник.

Џвијан Радовановић је аутор веома лепог вебсајта овог удружења који, нажалост више није у употреби.

Први турнир Удружења одржан је у Нијагари 22. Августа 1998, а потом у Торонту 1999, Хамилтону 2000, Виндзору 2001, Торонту 2002, 2003, 2004, и 2006 године.

То је био период богате шаховске активности Српског Шаховског Удружења у Онтариу. Финансирање је било скоро у потпуности од стране привредника из Виндзора, па се с правом може сматрати да је то удружење локални производ.

Под утицајем интернета и могућности да се шах игра у свако доба и на сваком месту, такорећи бесплатно, традиционални турнири изгубили су битку. Тако је и Српско Шаховско Удружење престало са организовањем турнира, делимично и из тих разлога.

Чланови клуба:

1.Бранко Малешевић,	13.Давор Самарџија,
2.Џвијан Радовановић,	14.Бранко Стјић,
3.Милан Вукадинов,	15.Живорад Шутић,
4.Јанко Павела,	16.Слободан Поповић
5.Михајло Поповић,	17.Дејан Богуновић
6.Никола Поповић,	18.Лука Челић
7.Слободан Бијелић,	19.Terry Coulombe
8.Бранислав Рајшић	20.Боб Ђорђевић
9.Марко Томић	21.Никола Савић
10.Синиша Стјић	22.Ђуро Панџа
11.Ђорђе Стјић	23.Перо Ковачевић
12.Марко Зубац	

Милан Вукадинов је био члан клуба од оснивања, наш најпознатији и најбољи шахиста, са рејтингом од 2412 поена, који је на олимпијади у Малти 1980 године бранио боје Канаде.

Део учесника турнира у Торонту 2004 године.
Дом цркве "Свети Сава", Мисисага

Екипа Виндзора, победник турнира у Хамилтону 2000 године.
Цвијан Радовановић, Влатко Ђуровић, Давор Самарција и Бранко Малешевић

Милан Вукадинов – шаховски мајстор

22.09.1936 – 18.11.2002

Путем од родне Ченте недалеко од Београда, до шаховске олимпијаде у Ла Валети, Малта, Милан Вукадинов је прошао кроз многобројна искушења и неизвесности после којих је тешко било очекивати неко задовољство и постигнуће. Али, оно је ипак стигло и потврдило старо искуство да човека обликују и стварају изазови а не путеви посугти ружама. Награда је стигла у виду прилике да своју нову домовину Канаду представља на шаховској олимпијади 1980.

Милан Вукадинов

Из Панчева, где је почeo своју шаховску каријеру, као мајсторски кандидат немирног духа и жељан авантура, отиснуо се у бели свет.

Прва станица била је Немачка, где је боравио неко време. Жеља га је, међутим вукла преко океана, и тако се обрео у Виндзору 1965 год.

Као и сваки нови досељеник, морао је проћи кроз "период прилагођавања", радећи у индустријским предузећима, на пословима на која није био навикнут.

У часовима одмора, често је навраћао у главну градску библиотеку, како би пронашао одговарајућу литературу за учење енглеског језика и срео љубитеље књига с којима се најчешће дружио.

Ту је срео и службеницу градске библиотеке, по имену Ruth, са којом се почeo дружити, и на чији наговор је уписао студије Славистике на универзитету у Виндзору, а потом дипломирао у Лондону.

После завршетка студија добија запослење у главној градској библиотеци у Виндзору, на Центру за стране језике и књижевност.

Дружење са Ruth, на радном месту и у слободно време, довело је до брака. Ruth је имала разумевање за његову посвећеност шаху, па му је у томе пружала пуну подршку, често путујући с њим на турнире.

Пошто се запослио и оженио, живот је упловио у мирније воде и по први пут био је у прилици да шаху посвети мало више времена.

Титулу шаховског мајстора стекао је 1971 године на отвореном првенству Канаде у Хамилтону, а временом је достигао веома висок рејтинг од преко 2400 поена. У својој шаховској каријери постизао је често веома добре резултате у сусретима са познатим светским велемајсторима као што су Епишин, Смирин, Шварцман, Шпрагет и другим.

Због пословних обавеза није могао да одсуствује на дуже време како би учествовао на интернационалним турнирима у довољној мери како би стекао и велемајсторску титулу. Зато је с више елана посветио пажњу младим талентима, преносећи на њих своје искуство и познавање шаховске игре. Његов ученик, Рей Стон (Ray Stone) постао је првак Канаде и олимпијац а многи други стасали су у познате шаховске мајсторе.

Миланов допринос популаризацији шаха у Виндзору, Детроиту и Мичигену је неизмерљив и непоновљив. Током његових 20 година бављења шахом у Канади, предводио је екипу Виндзора на такмичењима у Detroit-Michigan Chess League, и освајајо редовно прва места.

Уживао је у дружењу које може само екипно и клупско такмичење пружити правим љубитељима ове древне игре. По повратку са такмичења у Детроиту, често би након преласка границе у ресторану “Trevi Restaurant and Pizzeria”, уз пицу и кафу (а понекад и пиво) остали до ситних сати анализирајући тек одигране партије. Милан је био тај који је коментарисао и указивао на евентуалне погрешне потезе и тако држао час шаха у ситне сате, што је свакако јединствен случај. Због своје спремности да на сваком месту и у свако доба дана помогне, био је врло омиљен међу шахистима свих узраста.

Ускоро по одласку у пензију престаје да игра турнирски шах, па своје слободно време проводи са супругом Ruth на организовању библиотеке у Српском центру, која је имала потребу за стручним особљем.

Многи су знали да Милан воли лепу музику, често је био на концертима класичне музике, имао је лепу збирку шпанске, грчке, италијанске, руске и српске музике на дисковима или тракама. Само мали број ближих пријатеља знао је да се Милан задњих година посветио свирању класичне гитаре, и то врло успешно. На неколико трака снимио је више мелодија, али болест га је спречила да свој дар, иако самоук и у касним годинама, не подигне на виши ниво.

Вест да је Милан тешко оболео, запрепостила је све његове пријатеље и познанике, широм Канаде и САД.

У 66 години живота, исувише рано, Милан је напустио овај свет.

Остао је да живи у сећањима бројних пријатеља расутих по целом свету.

Lawrence Day

Milan Vukadinov (1936 – 2002) was one of Canada’s top masters a quarter-century ago. Although he maintained a high Canadian rating, his living in Windsor made American tournaments more geographically accessible. A multilingual émigré from Yugoslavia he obtained a masters degree in Slavic Studies and a job running the language department of the Windsor library system.

In 1980 he was a member of the Canadian Olympic team at Malta. This was the last time Canada has a top ten finish. Vukadinov was also an excellent chess teacher and the prime mentor

of Windsor's Ray Stone who later won a Canadian Closed and played on the Dubai, 1986 Olympic team.

In the other unfortunate news, Toronto's Dutton Chess Club on Bayview will be closing after their December 21st Active tournament. Run by the Dutton family (Mark and Christine with help from son Warren) the club ended up in the financial squash between high Toronto rents and the growing popularity of internet chess. This trend is not Toronto's alone: Lisbon, Madrid and New York have all seen venerable clubs closing while club play in London, England revolves mostly around pubs.

Chess-Toronto Star, December 7, 2002

Jonathan Berry

One of Canada's top players, Milan Vukadinov of Windsor, Ont., has died at age 66. He was a member of the Olympic chess team at Malta in 1980. A man of sympathy and wide culture, he worked as a librarian, held a Masters' degree and spoke four languages. Mr. Vukadinov did not view chess as the ultimate goal of life. Nor did he view playing as the end - all of chess itself. He got more satisfaction from analyzing and teaching chess. He played rarely, mostly for Windsor in the Michigan leagues.

His most noted student was Ray Stone, who went on to become Canadian Champion.

The Globe & Mail, Saturday November 23, 2002

Canadian Master Milan Vukadinov Dies

We are saddened to announce the death of Milan Vukadinov on November 13, 2002. He was diagnosed with incurable brain cancer this past summer. Vukadinov, of Windsor, Ontario, was one of Canada's leading players for a long time, holding a USCF Senior Master rating for much of his chess career. Vukadinov often participated in Michigan and other USA chess tournaments, and was a regular player in Detroit's Metro League. His gentlemanly demeanor and engaging personality won him many Michigan friends over the years. The Michigan chess community extends its deepest sympathy to his wife Ruth and others in the Vukadinov family.

(The following biographical information about Milan Vukadinov is furnished courtesy of his friend Ray Stone.)

Milan was 66, born in 1936 in the province of Vojvodina, in the former Yugoslavia.

He was a Canadian. Although he had strong ties to the substantial Serbian community in Windsor, the ethnic divisions in his homeland were a source of pain to him.

Milan spoke English, German, Russian and Serbian and held a master's degree in Slavic Studies from the University of Waterloo. He worked in the Languages department of the Windsor Public Library for 20 years.

Milan was a relentless fighter at the chess board with a dynamic style and a transcendent grasp of the initiative. His fighting spirit, uncanny positional judgment and an unerring eye for tactical opportunities made him a formidable opponent even for world class players such as Smirin and Epishin.

Although his results in individual competitions were very creditable, he preferred team competitions where he reveled in the camaraderie. Milan played on the Canadian Olympic Chess Team at the Malta Olympiad in 1980. He was the heart and soul of the Windsor I chess team that dominated the Detroit Metro Chess League and other local team tournaments for more than 20 years. As a member of that team, I remember we always expected to win regardless of the opposition.

His outstanding contribution to the chess world, however, was his coaching.

Milan loved working with young players and shared his gift generously. He was personally responsible for virtually all the good players who developed in the Windsor chess community. His students whom he called the Young Lions included, Ray Stone, Vlado Drkulec, Dennis Hart, Brian Profit, Meng Lou, Lou Byer, Mike Stroud, Tyler Johnson, David London, Nelson Marcelino and Patricia Chiriou.

У друштву са шампионом света, Борисом Спаским

Lawrence Day & Milan Vukadinov

ФОТО АЛБУМ

Александер Зоњић

Никола Манојловић

Илија Шукунда

Драган Марковић

Црква Грачаница

Црква Свети Димитрије

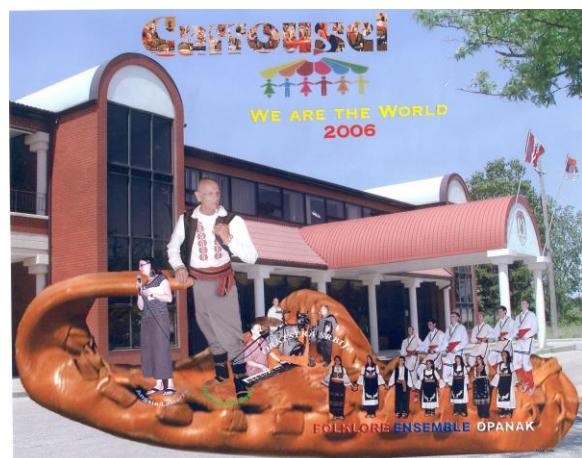
Српски центар

Дом пензионера "Генерал Михаиловић"

Дом пензионера "Генерал Михаиловић"

Лала и "Опанак"

Српски центар, цркве Грачаница, Свети Димитрије, и дом пензионера "Генерал Михаиловић" и ансамбл "Опанак" – понос Срба Виндзора.

Домаћин "Српског Дана" 1950 г. Перо Булат и председник клуба Никола Будимир предају победнички пехар капитену "Белих Орлова" Слободану Јањатовићу.

С лева на десно: Александар Цалић, Богдан Вончина, Јарко Максимовић, Јожеф Нађ, Душан Томић, Гојко Рајковић, Перо Булат, Миленко Милошевић, Слободан Јањатовић, Петар Џрљеница, Никола Будимир, Божа Божановић, Душан Васић, Бранко Секулић, Михаило Руме.

"Бели орлови" 1951

Стоје: Гојко Рајковић, Стево Косановић, Александар Цалић, Никола Петронијевић, Никола Будимир
Бранко Секулић, Ђорђе Ралетић, Божа Божановић, Слободан Јањатовић.
Испред: Милан Павлица, Милован Ђиновић и Михаило Руме

Снимци са банкета у Српском дому 1960

ФК "Раваница" 1960-1961

Испред: Милорад Радовић, Љубо Станковић, Драгиша Јеремић, Влада Маливук и Петко Михајловић
Стоје: Ђорђе Вучковић, Слободан Хрњак, Жика Апић, Фред Александер, Аца Лазовић, Слободан Лукић,
Ђорђе Максимовић, Ђорђе Рапаић и Бранко Секулић.

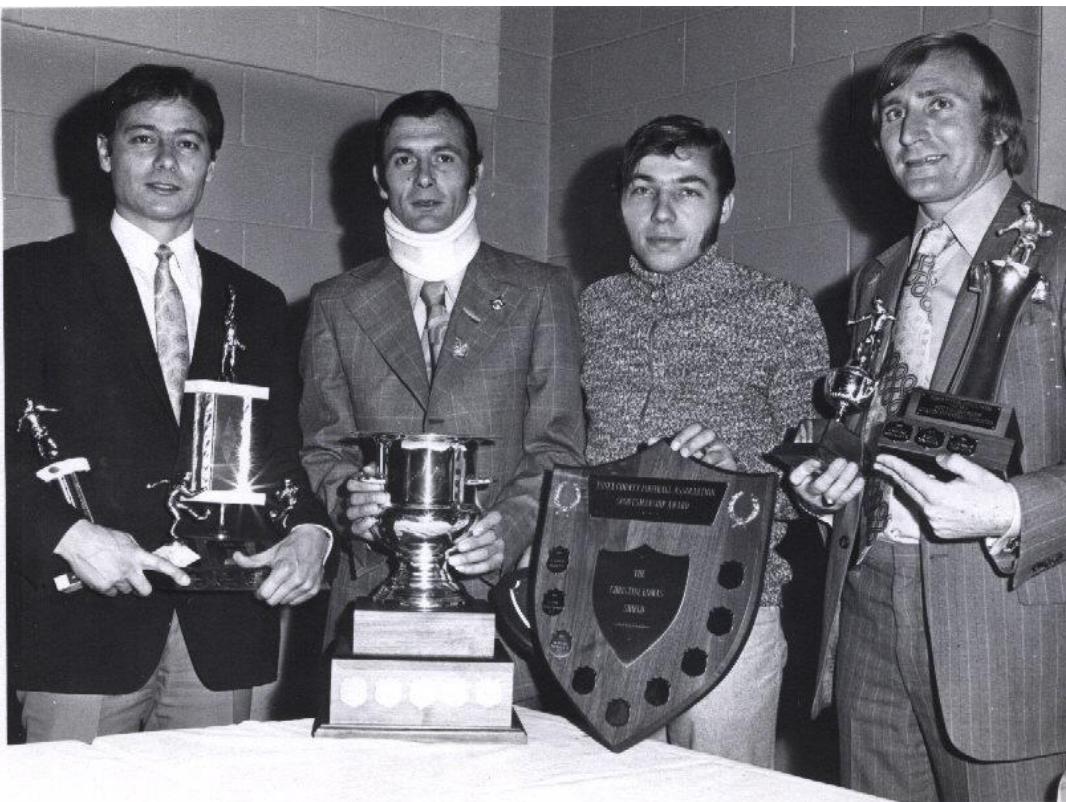

"Maple Leaf" 1968

Први ред: Груја Стеванов –Лала, Карло Мауро, Џон Гомбар, Френк Левар, Јован Урукало, Стеван Стојковић
Стоје: Том Томас, Дарко Ребић, Никола Стојковић, Иван Петрић, Драган Башић,
Бранко Будимир и Мишо Гуљаш

Стоје: Миша Божић, Аца Цалић, Френк Левар, Н:Н., Алекса Бабић, Маријан Вусан,
Драган Димитријевић, Драган Башић, Аца Туфегџић, Љубиша Влајковић и Душан Манојловић
Испред: Милан Цвејић, Станко Н., Предраг Џудовић, Нандо Гидилини, Иван Хорват, Груја Стеванов
Јован Урукало, Петар Пићан, Карло Мауро

Трофеји најбољима:

Lothar Muller - највише постигнутих голова, Јован Урукало - са пехаром "Windsor Star"
Manfred Michel - спортиста сезоне, Аца Туфегџић - најбољи играч (MVP)

Славље после победе (7-1) и одличне игре у Сент Џону 1971

Алекса Бабић, Љубиша Влајковић – Џими, Аца Туфегџић и Јован Урукало
са делом освојених трофеја 1971 године

С.К. Србија пред почетак сезоне 1972

Стоје: Р. Димић, Слободан Топаловић, Бранко Ђорђевски, М. Драгутиновић, Pero Јокић
Д. Димитријевић, Зоран Јовићић, Милош Поповић, Славко Ненадов, Милан Прљевић
Испред: Слободан Бурзан, М. Брајковић, Т. Станишић, Мика Вуичић, Југослав Савић,
Илија Јавор и Васо Баришић

Први тренинг (Мај 1973)

Кратак одмор уз договор

"Виндзорски Срби" 1973

Испред: Јован Урукало, Никола Мишевић, Лазар Стојчевски, Мирко Вујошевић,
Ане Михајловић и Ron Glover

Стоје: Lothar Muller, Милош Крстић, Зоран Јовичић, Сл. Топаловић, Франк Мора
Драган Несторовић и Славко Ненадов

Са вицешампионом Немачке, "Ајнтрахтом" из Брауншвајга 9 Јуна 1977

Шампиони лиге SWOSL 1979

Испред: Милан Крагујевац, Stephen Hart, Иван Хорват, Al Salla,
Бранко Јовановски и Зоран Давидовић

Стоје: Бора Ђуп, Слободан Бурзан, Јулијан Стоја, Ненад Јокић, Слободан Грбић, Paul Parkinson,
Слободан Топаловић, Allan Hore и Pero Јокић

Оснивачки одбор клуба "Serbo-Canadians" – ресторан "Цар Душан" 15 Јула 1979

Миладин Ристић, Ђорђе Величковић, Љубинко Митић, Фрањо Иванковић, Алекса Бабић, Мика Вујчић,
Слободан Бурзан, Милош Поповић, Драган Митровић, Ратко Ристић,
Недостају на слици: Страшко-Стив Милетић, Прота Радиша Николовић и Бранко Малешевић

Сусрет тимова "Old timers" на првом меморијалном турниру у спомен Жарку Јованову и
Душану Манојловићу одржаном у недељу 24 Јуна 1979 године уз учешће екипа
"Italia", Windsor Scots", "Teutonia" и "Serbo-Canadians".

Победник је била екипа Италијана а свечани банкет после турнира одржан је у ресторану
"Цар Душан" којом приликом је уручен трофеј победнику уз пригодан програм.

(Заједнички тим Виндзора и Детроита, шампион СНС 1990)

први ред: Мајк Брковић, Рон Шарчевић, Род Шарчевић, Бато Мијач, Дон Брковић
други ред: Мајк Воркапић, Џорџ Шарчевић, Марк Чеклић, Џорџ Јелић, Боб Вујовић

Мара и Стево Брковић прате на телевизији игру својих синова Драгана и Милана

Credits & Acknowledgements:

Cover design: Liz Farano, Windsor

Front cover photo: Dan Janisse, Windsor Star

Back cover photos: Branko Malesevic

History of Windsor (The Architectural Conservation Advisory Committee)

Canadian Serbs - Dr. Vladislav Tomovic

Информације и фотографије:

Љубан Станковић (2012)

Serbian Orthodox Church Gracanica/ 50th anniversary - George Velickovic-Velja

www.nickmanojlovic.com

www.alexanderzonjic.com

Information: Doug Bell / Dragan Markovic

Windsor Star - Chris Vander Doelen

Windsor Star, March 19-20, 1959

Информације: Јанко Мајсторовић (1979)

“Thus Fell Tecumseh” – Kuron

Chief Tecumseh – Encyclopedia/Wikipedia

Encyclopedia/Wikipedia

Information: Isadore Toulouse Bebamikawe (2012)

Photo by: Doug Bell

Фотографије: Бранко Малешевић

Досељавање Срба у Канаду – Олга Марковић

Петар Бashiћ (1979)

Аца Лазовић, Божа Божановић и Љубиша Влајковић (1979)

Ђорђе Рапаић, Аца Лазовић, Федор Рајић, Љубиша Влајковић, Божа Божановић (1979)

Аца Лазовић, Ђорђе Рапаић (1979)

Груја Стеванов – Лала, Федор Рајић, Алекса Бабић, Јован Урукало, Жарко Петковић (1979)

Сретен Јовановић (1979)

Фото: Бранислав Џудовић (1979)

Информације: Илија Шукунда (1979)

Информације: Фамилија Брковић (1979) (2012)

Информације: Никола Мишчевић (1979)

Информације: Ђорђе Величковић – Веља (1979)

Информације: Богдан Боб Чолак (1979)

Информације и фотографије: Владимира Прибојан, Горана Миљевић (2012)

Информације са Yahoo.com search

Best of the Times Magazine, Windsor

Walpole Island, December 23, 2012 / Photo: Doug Bell

Након губитка скоро готове књиге 2008 године због проблема са компјутером, тешко је било одлучити се на тако обиман посао поново, нарочито из разлога што је велики део материјала неповратно уништен.

Ипак, надвладала је жеља да се оно што је преостало, а годинама скупљано, сачува од заборава. Појавили су се међувремено и неки нови материјали, и тиме додатно утицали на одлуку да се поново прихвати посла.

Игром случаја, књига се појављује на 40-ту годишњицу оснивања спортског клуба "Виндзорски Срби" у чему је аутор активно учествовао, па тиме се истовремено обележава и толико година бављења овим послом.

Током тих година уређивао је "Спортске Вести" спортског клуба "Виндзорски Срби", "Шаховски Билтен" Српског Шаховског Удружења, "Chess News" – Windsor Chess Club, "Bulletin" & "The Maple Leaf Cyclist", Maple Leaf Cycling Club, Windsor.

Књига "Спортска активност Виндзорских Срба 1929 -1979" објављена 1980 године, прва је такве врсте у Канади, где су спортске активности једне етничке групе икада описани.

Исте године штампана је и књига "Радник и Ратник Јанко Мајсторовић" на основу приче о свом животном путу овог нашег исељеника.

Као секретар одбора за прославу 200-те годишњице рођења Вука Стефановића Карадића, учествовао је у доношењу и реализацији веома богатог програма прославе, који је трајао током читаве године.

Оснивач је и први председник шаховског клуба "Светозар Глигорић" у Виндзору и Српског Шаховског Удружења у Онтариу.

О неким од ових активности писао је за *Вечерње Новости, Вести, "Завичај", Радио Београд, Глас Канадских Срба, Американски Србобран* и друге новине.

For information or comment, please write to:
branko_malesevic@yahoo.ca
